

Giới thiệu Chuyện Tình Của Tổng Tài

Truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* của tác giả Giản Phàm tuy chỉ với mười chương nhưng truyện có nội dung rất đặc sắc. Phụ nữ đối với anh cô nào giỏi nhất thì cũng chưa đến ba ngày là mất tích...

Nhưng đối với cô anh lại giữ cô làm thư ký riêng! Từ đó anh gặp rắc rối với cô nên muốn cắt đứt quan hệ với cô...

Nhưng cũng không ngờ kể từ đó lòng anh nôn nao đi tìm cô khắp nơi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Tập đoàn Thần Thoại" chính là công ty số một Đài Loan, chi nhánh công ty khắp toàn cầu, nhất cử nhất động của nó, đủ để ảnh hưởng cả kinh tế Đài Loan.

Hàng năm số người muốn vào công ty nhiều như sao trên trời, mặc dù chỉ là một chức vị nhỏ, vẫn có trăm nghìn người hưởng ứng lệnh triệu tập.

Hôm nay, là đợt tuyển dụng nửa năm một lần của tập đoàn Thần Thoại, giống như những năm trước, tầng lầu phòng vấn chất đầy đầu người.

"Xin hỏi Cao Thái tiểu thư có ở đây không?"

Một bộ váy màu xám tro, mang một gọng kính mảnh, một đầu đen nhánh dài qua vai, gương mặt thanh tú của cô gái đôi mươi, lễ độ hỏi thăm.

"Tôi là Cao Thái." Một người phỏng vấn liền vội vàng đứng lên.

"Xin cô vào bên trong phỏng vấn. Bên này, mời!" Cô gái mỉm cười nói.

"Vâng"

Người phỏng vấn theo cô gái đi vào, trong lúc các cô cách xa, những người vẫn đợi phỏng vấn liền bàn luận xôn xao.

"Không phải nói tập đoàn Thần Thoại không chỉ yêu cầu nhân viên có năng lực, còn phải yêu cầu bọn họ có tướng mạo xuất chúng sao?"

"Đúng vậy! Tôi cũng nghe người ta nói, tổng giám đốc tập đoàn Thần Thoại không ưa người xấu. Nhưng cô gái vừa rồi, tướng mạo cũng không thể coi là xuất chúng? Nhiều lắm chỉ là buổi tối sẽ không gặp ác mộng mà thôi." Một người cay nghiệt nói.

"Nếu như loại mặt hàng này cũng có thể làm việc ở Thần Thoại, vậy hôm nay tôi nhất định có thể phỏng vấn." Một người tài nữ có ý ngẩng đầu nâng ngực.

Rất nhiều phụ nữ hưởng ứng lệnh triệu tập của tập đoàn Thần Thoại, tám chín phần mười hy vọng thừa dịp công việc, làm quen tổng giám đốc Thần Thoại – Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam gần ba mươi tuổi, trên thương trường vẫn được coi là người trẻ tuổi, nhưng tâm ngoan thủ cay, lãnh khốc vô tình, không nể tình thân, dưới sự thống trị của anh, tập đoàn Thần Thoại hàng năm thu lợi vượt xa các đối thủ khác.

Tả Hữu Nam trừ ở trên thương trường không người không biết, trên tình trường anh cũng là một hoa hoa công tử.

Người biết Tả Hữu Nam sẽ biết anh không nghiêm túc với bất kỳ phụ nữ nào.

Đối với anh mà nói, cảm giác mới mẻ của mỗi người phụ nữ, nhiều nhất chỉ có thể duy trì ba ngày, vì vậy anh đã quen rất nhiều nữ nhân, gần như sánh ngang Hoàng đế Trung Quốc cổ.

Mà phụ nữ cùng Tả Hữu Nam lui tới đều rõ ràng, anh có một quy định bất thành văn —

Chỉ cần bị anh bỏ rơi, nhất định phải cùng anh hoàn toàn vạch rõ giới tuyến.

Mặc dù anh cùng họ thân mật triền miên, một khi chia tay, bọn họ chính là người dưng, cho dù mặt đối mặt, Tả Hữu Nam cũng một mực "Không biết" họ.

Hơn nữa, phạm là nhân viên nữ cùng Tả Hữu Nam xảy ra quan hệ, sau khi kết thúc đều phải rời đi tập đoàn Thần Thoại, đây chính là nguyên nhân Thần Thoại tuyên dụng nửa năm một lần.

Chỉ là, Tả Hữu Nam tuy không tình, nhưng ra tay không tuyệt tình, chính là nguyên nhân đó, hàng năm đều có nhiều mỹ nữ như cá diếc sang sông (người mù quá chạy theo một) muốn thi vào tập đoàn Thần Thoại, may mắn có thể được Tả Hữu Nam nhìn trúng, tiếp theo mới được sinh hoạt phi đời sau.

"Cô gái kia nhất định là nhân viên cấp bậc thấp nhân, thử nghĩ, Tả tổng giám đốc sao có khả năng cho phép có một người không thể xưng là mỹ nữ đi theo bên cạnh anh!"

Người phỏng vấn tiếp tục ác độc phê bình.

"Cô nhất định dùng thủ đoạn mới đi vào Thần Thoại!"

Các cô gái nhỏ giọng bàn tán, cho đến khi cô gái xấu xí trong miệng các cô tái xuất hiện, họ mới ngậm miệng lại.

Buổi tối 7h, tầng cao nhất tập đoàn Thần Thoại.

"Cuối cùng cũng kết thúc."

Hàn Phi Vũ thở ra một hơi, dọn dẹp phòng phỏng vấn.

Cô hôm nay tám giờ rưỡi bắt đầu, bận rộn không ngừng, đến mức thậm chí một bữa cơm cũng không có thời gian.

Hàn Phi Vũ năm nay hai mươi bốn tuổi! Là người phỏng vấn sự, chức vị thấp nhất, công việc dọn dẹp khắc phục hậu quả, tự nhiên liền rơi trên vai cô.

Vốn còn có hai nhân viên nữ nên cùng nhau dọn dẹp, chỉ là, họ trăm miệng một lời nói buổi tối trong nhà có chuyện quan trọng, sau đó liền phui mông một cái.

Hàn Phi Vũ đối với tình huống này đã nhìn quen, cô chỉ cười khổ một cái, liền bắt đầu công việc khắc phục hậu quả.

Cô không phải loại đáng dập khuynh quốc khuynh thành, chỉ có thể coi là thanh tú khả ái, ở tập đoàn Thần Thoại nơi tụ tập toàn nam mỹ nữ, không nghĩ ngờ chút nào sẽ bị tuyệt đại đa số người khi dễ, bởi vì trong lòng mọi người đều có một nhận thức chung -- bộ dạng cô có vẻ thủy mị, Tả tổng giám đốc tuyệt sẽ không coi trọng cô!

Hơn nữa Hàn Phi Vũ chức vị không cao, mọi người càng thêm an tâm lấn trên đầu cô. Dù sao không khi dễ loại không có vẻ thủy mị, không có quyền lực, không có nể dựa, thật đúng là không biết nên khi dễ ai!

Nhưng cô không hề đem bất bình ở công ty để ở trong lòng, cô chỉ yêu cầu có thể làm việc ở Thần Thoại lâu dài.

Bởi vì chỉ cần một công việc này, cô có thể tránh xa nguy hiểm. . . . .

"Thế nào chỉ có một mình em?" Bỗng nhiên, một giọng nam hơi trung tính vang lên.

"Học Văn." Hàn Phi Vũ tạm dừng công việc, ngẩng đầu nhìn người mặt.

"Những người khác đâu?" Người tới là một nam tử đẹp trai.

Cô chỉ cười.

"Em không phải luôn là bộ dáng này, nếu đổi lại anh là bọn họ, cũng sẽ khi dễ em." Tả Học Văn – em trai Tả Hữu Nam, than nhẹ một tiếng.

"Anh sẽ không." Hàn Phi Vũ cười yếu ớt. Tả Học Văn là người thế nào, cô rất rõ ràng.

Theo đạo lý, chức vị thấp lại là thân phận bình thường như Hàn Phi Vũ, không lý do sẽ quen đến em trai tổng giám đốc tập đoàn Thần Thoại, nhưng việc đời chính là đúng dịp, sở thích vẽ cây cỏ lúc nhàn rỗi của cô, lần đầu tiên vô tình gặp Học Văn cùng sở thích, từ nay về sau, quan hệ hai người liền bắt đầu.

Tả Học Văn tuy là em trai Tả Hữu Nam? Nhưng tính tình hai người lại không giống nhau. Tả Hữu Nam lãnh khốc được ca ngợi, trên thương trường còn có người gọi anh là "Tu La mặt lạnh"; nhưng Tả Học Văn lại hoàn toàn không cho người ta cảm giác lạnh như băng, đối với bất kỳ người nào cũng thân thiết, cùng Tả Hữu Nam hoàn toàn bất đồng.

"Nói em một tý lần, em quá hiền hay bị bắt nạt, ngra hiền bị người cười, em muốn cả đời cũng bị người khi dễ à?" Tả Học Văn không chấp nhận được hành động của người khác, chỉ vì Hàn Phi Vũ không quyền không thế, mọi người liền tập thể khi dễ cô?

Tuy nói Hàn Phi Vũ biết Tả Học Văn, nhưng đối với tình huống cô bị khi dễ, lại không trợ giúp quá lớn.

Mọi người đều biết, người lãnh đạo tập đoàn Thần Thoại chính là Tả Hữu Nam, Tả Học Văn ở Thần Thoại căn bản một chút thực quyền cũng không có.

Tà Hữu Nam thậm chí đem vị trí Phó Tổng, giao cho một vị trợ thủ đắc lực, chỉ cho em trai một vị trí trưởng bộ phận có cũng được mà không có cũng không sao.

Hành động lần này, bất hòa huynh đệ Tà thị đều nói rõ ràng, cũng làm cho mọi người nhận định, lời kéo Tà Học Văn không cần thiết, ít nhất đối với Tà Hữu Nam hoàn toàn nắm trong tay Thần Thoại thì là như vậy.

Lại nói, mọi người đều biết, Tà Học Văn có hứng thú với nghệ thuật, cùng anh ruột Tà Hữu Nam buôn bán kỳ tài, là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Cứ nghe, nếu không phải Tà ba ba trước khi lâm chung, chờ mong Tà Học Văn có thể phụ trợ Tà Hữu Nam, Tà Học Văn đối với buôn bán không có nửa điểm hứng thú, chắc sẽ không đi làm ở Thần Thoại.

Mà Tà Hữu Nam giống như đã sớm nhìn thấu ý tưởng Tà Học Văn, chỉ cấp cho anh một hư danh.

Căn cứ vào đủ loại nguyên nhân, mặc dù người của Thần Thoại biết Hàn Phi Vũ quen Tà Học Văn, nhưng mọi người vẫn không dừng đủ loại hành động khi dễ.

Dù sao đối với một người bất hòa với lãnh đạo Thần Thoại -- Tà Hữu Nam, không có thực quyền, không có dã tâm, căn bản không sợ!

"Đều là công việc mà thôi." Hàn Phi Vũ xem thường.

"Em cầm một phần tiền lương, lại làm ba phần công việc. Người miễn phí giúp người khác làm việc, người khác sẽ không cảm tạ em, chỉ cảm thấy em dễ khi dễ thôi."

Hàn Phi Vũ không nói lời nào, tiếp tục im lặng dọn dẹp.

"Lần sau có người dám khi dễ em, em liền kêu bọn họ tới gặp anh, để anh dạy dỗ bọn họ!"

Cô kim lòng không được cười một tiếng. "Coi như hết! Trong Thần Thoại người nào không biết, Tà Học Văn cùng Tà tổng giám đốc bất hòa! Bọn họ sẽ không sợ anh, nếu như em bạn tốt của chủ quản các ngành, tình huống có lẽ sẽ có cải thiện."

"Cái người ghê tởm! Cần thận anh táy máy tay chân, để cho em ngày mai liền cuốn gói đi." Tà Học Văn giận quá hóa cười, dám trước mặt anh nói như vậy, cũng chỉ có Hàn Phi Vũ, ngay cả khi trong lòng mọi người đều là nghĩ như vậy.

Mặc dù trong miệng anh uy hiếp cô, nhưng đôi tay đã bắt đầu giúp cô thu lại đồ.

Khi anh giúp một tay, Hàn Phi Vũ hoàn thành công việc khắc phục hậu quả nhanh hơn.

"Đúng rồi, em uống thuốc chưa?" Tà Học Văn chợt nhớ tới.

"Đội ăn đã."

"Không được! Hiện tại liền uống!" Tà Học Văn rất kiên trì.

Hàn Phi Vũ hết cách với anh, không thể làm gì khác hơn là từ phòng giải khát gọi một ly nước, lại từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc, nhanh chóng nuốt vào, đối với Tà Học Văn cười một tiếng.

"Như vậy được chứ?"

Tà Học Văn nhũn nhũn mồm, "Em vốn như vậy, biết rõ mình đau nửa đầu, còn không uống thuốc!"

Nếu quả thật là đau nửa đầu, thật là tốt bao nhiêu. . . . . Hàn Phi Vũ chỉ là cười, trong cười không xua được bất đắc dĩ, đáng tiếc Tà Học Văn không phát hiện.

"Anh đưa em về nhà." Tà Học Văn cầm áo khoác tây trang, đi tới trước thang máy, ấn thang máy xuống lầu.

Hàn Phi Vũ thừa cự tuyệt ý tốt Tà Học Văn lại không được, cho nên chỉ có thể gật đầu, đi theo anh xuống thang máy.

Đến lầu một công ty, Tà Học Văn đối với Hàn Phi Vũ nói:

"Anh đi lái xe, em ở cửa chờ anh."

Hàn Phi Vũ đối với Tà Học Văn gật đầu một cái, đi tới ngoài cửa lớn công ty, lẳng lặng chờ Tà Học Văn.

Lúc này nổi lên một trận gió lớn, đem mái tóc dài của Hàn Phi Vũ thổi rối loạn, cô muốn vuốt tóc dạo trở về, nào đoán được nhẹ buông tay, túi giấy ôm vào trong ngực liền rơi xuống! trực tiếp rơi giữa đường lớn.

Nàng không chút suy nghĩ liền chạy ra, muốn nhặt túi giấy về --

Một hồi đèn xe chói mắt xông tới, Hàn Phi Vũ đi tới giữa đường còn không kịp ngẫm nghĩ chuyện gì xảy ra, một chiếc Porsche màu bạc đã ở trước mắt cô khẩn cấp thắng lại, bánh xe cùng mặt đất sinh ra tiếng va chạm cực lớn.

Cô vừa ngẩng đầu lên, đầu tiên nhảy vào mắt là khuôn mặt tuấn dật lạnh như là hàn băng ngàn năm.

Tên đàn ông ngồi trong xe, chăm chăm cô vẫn đang ở giữa đường, ánh mắt ngoan độc, khiến Hàn Phi Vũ bốn mắt nhìn nhau liền cảm thấy cả người lạnh như băng.

"Cô lao ra giữa đường khi nào?" thanh âm trầm thấp không vui truyền tới.

"A. . . . ." Hàn Phi Vũ lúc này mới ở trong mộng tỉnh lại, hô nhỏ một tiếng.

"Nếu như cô cho rằng có thể mượn cơ này lường gạt tôi một khoản tiền chữa bệnh, vậy thì cô mười phần sai rồi." Lúc nói chuyện đồng thời khuôn mặt người đàn ông càng thêm âm lãnh.

"Tôi. . . . ." Tôi không có, huống chi tôi cũng không bị thương. Hàn Phi Vũ muốn giải thích, nhưng kì lạ miệng cô nhất định không nghe sai bảo, ngay cả câu đầy đủ cũng không nói lên được.

"Cút ngay cho tôi!" Người đàn ông không có kiên nhẫn cùng Hàn Phi Vũ hao tổn, anh quát.

Cô bị người đàn ông hô to như vậy, lực ngưng tụ ở chân, trong khoảnh khắc biến mất vô ảnh.

Người đàn ông thấy Hàn Phi Vũ không theo anh nói tránh ra, anh giống như từ thần về mặt lạnh như băng xuống xe, đến gần cô, một tay dùng sức kéo cô từ trên mặt đất lên.

"A!" Nửa ngồi trên mặt đất Hàn Phi Vũ bị người mãnh lực kéo, nhện đau không được kêu thành tiếng, khoe mắt rỉ ra nước mắt. "Thật là đau. . . . . Xin buông tôi ra. . . . ."

Người đàn ông dứt khoát buông cô ra, xoay người hướng xe mình đi tới. Anh xuống xe, chẳng qua muốn kéo Hàn Phi Vũ vẫn ngăn cản đường ra, mục đích đã đạt, cũng không cần ở trên người cô lãng phí thời gian.

Người đàn ông chợt buông tay, khiến Hàn Phi Vũ trong khoảng thời gian ngắn mất đi thăng bằng, ngã nhào trên đất.

"Phi Vũ!"

Lúc này, Tả Học Văn lái xe xuất hiện, ở bên người cô dừng lại.

Hàn Phi Vũ ngã xuống đất, nhìn nguồn gốc thanh âm --

"Phi Vũ, em làm sao vậy?" Tả Học Văn vội vàng xuống xe, ngó nhìn tình huống của cô.

Bàn tay vừa mở cửa xe, bởi vì Tả Học Văn xuất hiện, dừng lại động tác lên xe, con mắt chăm chú khóa trên người Tả Học Văn và Hàn Phi Vũ.

"Em không sao. . . . ." Hàn Phi Vũ không muốn làm Tả Học Văn lo lắng, vội vàng nói.

"Không có việc gì sao em ngồi dưới đất?" Tả Học Văn nhanh nhẹn đỡ cô dậy.

"Em không cần thận liên. . . . ."

Pằng một tiếng, thanh âm cửa xe bị đại lực đóng, hấp dẫn tầm mắt Tả Học Văn một - "Anh?" Tả Học Văn lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Nguyên lai là em trai của tôi!" Tả Hữu Nam sai bước đi gần hai người, lộ ra biểu tình hứng thú.

"Anh, Anh không phải đi Mi họp sao?"

"Hội nghị kết thúc sớm một ngày." Tả Hữu Nam trả lời, chợt đối với Hàn Phi Vũ bị Tả Học Văn đỡ, sinh ra hứng thú nồng hậu.

"Như vậy a." Tả Học Văn mơ hồ từ khác thường trong mắt Tả Hữu Nam nhận thấy một điểm bất an. "Phi Vũ, lên xe, anh đưa em về nhà. . . . . Anh đưa cô ấy về." Tả Hữu Nam lại nói.

"Anh?" câu trả lời này của Tả Hữu Nam khiến Tả Học Văn cảm giác không đúng. "Cô ấy bị ngã, là do anh. Để anh đưa cô ấy về!"

"Tôi muốn ngồi xe Học Văn." Hàn Phi Vũ nhanh chóng cự tuyệt đề nghị Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam giống như không ngờ tới Hàn Phi Vũ sẽ cự tuyệt anh, mày kiếm nhảy lên, mắt lộ ra chút kinh ngạc.

"Em đã nói như vậy, vậy để cậu đưa cho người ta về nhà đi!" Một lát sau, Tả Hữu Nam nâng lên một nụ cười tà khí nói.

Hàn Phi Vũ không dám nhìn Tả Hữu Nam, cô cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm, dường như chỉ cần ở gần anh, mình cũng sẽ bị đôi mắt đen thâm thúy hút vào, tiếp theo sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. . . .

Cô vội vàng lên xe Tả Học Văn, rồi đi người đàn ông làm tâm cô lo lắng.

Cho đến khi trở về nhà, Hàn Phi Vũ vẫn còn phát ra ngây ngô, đầu hỗn độn một mảnh, chỉ có một khuôn mặt phái nam hơi thở vô cùng dương cương.

Không thể tự điều chỉnh, cả đêm cô bị gương mặt kia quấn vòng quanh. . . . .

"Hàn Phi Vũ! Xem cô làm việc tốt!"

Trưởng phòng nhân sự -- Trần Nguyệt Kỳ, mặt thoa một lớp phấn dày, đem một hồ sơ nặng nề ném trên bàn Hàn Phi Vũ.

Hàn Phi Vũ cả ngày mắt hờn mắt vía, qua một buổi sáng, tình huống của cô vẫn không có cải thiện, cho đến khi Trần Nguyệt Kỳ ở bên tai cô chọt hô, cô mới thanh tỉnh một chút.

"Trần trưởng phòng. . . . ." Còn chưa kịp phản ứng, cô khó hiểu nhìn về mặt vẻ giận dữ của Trần Nguyệt Kỳ.

"Tôi chỉ nói cô đánh một phần thông báo mà thôi, đơn giản như vậy, cô cũng có thể làm tôi tức giận! Cô xem! Thông báo không tới mấy trăm chữ, cư nhiên đánh sai hơn mười lỗi!"

Trần Nguyệt Kỳ tức giận đờ đờ nhìn vẫn mặt mờ mịt của Hàn Phi Vũ.

"Thật xin lỗi." Cô vội vã cúi đầu.

Cô rất rõ ràng Trần Nguyệt Kỳ không thích cô, từ lúc cô vào Thần Thoại làm việc tới nay, Trần Nguyệt Kỳ luôn vẫn vô có tìm cô gây sự, lần này khiến cô ta bắt được nhược điểm, Trần Nguyệt Kỳ dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội thật tốt, mượn đề tài để nói mình một phen.

"Tôi không muốn nghe xin lỗi! Phần thông báo này tôi hạn cô trong vòng mười lăm phút sửa xong! Còn nữa, tôi cho cô biết, nếu lần sau cô bị tôi bắt gặp không tập trung công việc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua! Cân lượng không đủ, cũng không cần nương nhờ nơi này, có thể ở Thần Thoại làm việc đứng đầu là nhân tài, mà cô, chẳng qua là bởi vì may mắn, mới có thể đến đây!"

"Phải. . . ." Hàn Phi Vũ không phản bác, bởi vì cô hiểu, phản bác chỉ khai thêm một màn chửi độc mà thôi.

Trần Nguyệt Kỳ đi, Hàn Phi Vũ vội vàng sửa thông báo sai lầm.

Thường ngày cô sẽ không làm việc như vậy, chỉ là hôm nay cô thế nào cũng không thể tập trung tinh thần làm việc, mới có thể sai lầm liên tiếp.

Tập trung tinh thần. . . . . Tập trung tinh thần. . . . . Hàn Phi Vũ càng không ngừng tự nhủ, chỉ là, cô càng nói như vậy, suy nghĩ của cô càng không thể tập trung, cả đầu chỉ có gương mặt tà khí của người kia. . . . .

Tối nay, Hàn Phi Vũ lại một mình ở lại văn phòng không một bóng người, xử lý công việc chưa hoàn thành .

Lúc kim giờ chỉ hướng tám giờ thì cô hơi đánh một cái ngáp nho nhỏ.

Cô nhìn bàn làm việc chất đống hồ sơ, trong lòng tính toán, tối nay không biết lúc nào mới có thể về nhà.

Bụng thật đói. . . . . Hàn Phi Vũ ý thức sờ sờ bụng, vì tranh thủ nhiều thời gian một chút để hoàn thành công việc trên tay, buổi trưa cô chỉ tùy tiện ăn bánh bao, cái bánh bao đó đã sớm tiêu hóa đi.

Nhưng, tối nay nếu làm không xong những công việc này, ngày mai nhất định bị Trần trưởng phòng mắng. . . . .

Hàn Phi Vũ nhẫn nại cái bụng đang thầm thì vang dội, cúi đầu tiếp tục công việc.

Khi cô nâng đầu xem đồng hồ, đã là mười giờ.

Xem ra tối nay phải lưu lại nơi này rồi. . . . .

Hàn Phi Vũ vừa than nhẹ, vừa chậm rãi cời kính mắt trên mũi, ánh mắt tự nhiên nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ sao lốm đốm đầy trời, rất đẹp.

Quyết định nghỉ ngơi một chút cô đứng lên, hướng thang máy đi tới.

Chương 2

Hàn Phi Vũ ngồi thang máy, đi tới tầng thượng.

Cô thích lúc mệt mỏi, có thể hô hấp không khí trong sạch, cả ngày vui người trong phòng làm việc, cô có cảm giác hít thở không thông.

Toà nhà Thần Thoại cao 50 tầng, từ tầng trên cùng nhìn xuống, ánh đèn cả thành phố như một cảnh đẹp, mỗi lần đều khiến Hàn Phi Vũ cảm thấy thán phục, công tác mệt mỏi cũng chậm rãi thả lỏng.

Hàn Phi Vũ lướt qua vì hàng rào an toàn, chọn một nơi cô tự nhận là an toàn ngồi xuống.

Mặc dù cô vượt qua hàng rào, nhưng phía dưới còn có một tầng thêm đá diện tích khá lớn, cho nên, coi như an toàn. Nhưng để chắc chắn, tay trái của cô còn nắm một đoạn hàng rào. Ngồi một lúc, cô hơi đem thân thể cúi đầu về phía trước. Từ nơi này nhìn xuống, thật là đẹp. . . . .

"Cô muốn tự sát à?"

Bỗng nhiên, một giọng nam giống như đã từng quen biết vang lên bên cạnh Hàn Phi Vũ, làm cô sợ tới mức tai trái nắm hàng rào khê buông ra.

"Cô buông tay ra, thật sự là tự sát."

Giọng nam mang một ít hài hước, nhanh chóng đưa tay, cầm chặt tay trái Hàn Phi Vũ.

"Tôi không phải muốn trở thành người chứng kiến."

Khi Hàn Phi Vũ quay đầu lại, cùng người đàn ông bắt được tay cô bốn mắt chạm nhau, nhất thời cô quên cả hô hấp.

Là Tả Hữu Nam!

"Cô ở đây làm gì?" Anh hứng thú nhìn chăm chăm vào phản ứng ngây ngẩn cả người của cô.

"Tôi. . . ." Tôi thật lâu, Hàn Phi Vũ còn không nói ra một câu đầy đủ.

"Muốn tự sát, đi toà nhà khác, tôi không muốn Thần Thoại trở thành thắng cảnh để tự sát." Trên mặt anh tuấn treo nhất mạt nụ cười nhàn nhạt.

"Tôi không. . . ." Tôi không phải muốn tự sát.

"Không cái gì?" Tả Hữu Nam lại gần cô.

Thật ra anh không nghĩ đêm hôm khuya khoắc trên tầng thượng Thần Thoại lại gặp Hàn Phi Vũ. Anh cho chỉ có mình mới lên đây ban đêm thưởng thức cảnh đồng đúc dưới mặt đất.

"Tôi. . . ." đầu lưỡi Hàn Phi Vũ giống như cứng lại, thật lâu không thể nói chuyện bình thường.

"Trễ như thế, cô ở lại Thần Thoại làm gì?"

"Tôi đang làm việc. . . ." Cô không được tự nhiên dời ánh mắt.

"Cô là nhân viên Thần Thoại?" Tả Hữu Nam có một chút kinh ngạc.

"Phải. . . ." Hàn Phi Vũ cúi đầu, không muốn chống lại đôi mắt như lửa của Tả Hữu Nam.

"Cô thật may mắn!" Tả Hữu Nam cười khê.

Nàng hiểu "May mắn" trong câu nói của Tả Hữu Nam, lấy vẻ ngoài không một chút thù mị, có thể vào được Thần Thoại, xác thực là may mắn hạng nhất.

"Tôi phải về làm việc." Không muốn sẽ cùng nam tử tràn đầy hơi thở nguy hiểm này ở cùng một chỗ, Hàn Phi Vũ muốn tránh ra khỏi tay của anh.

"Tôi còn tưởng rằng cô đang đợi em tôi." Tả Hữu Nam một chút ý tứ cũng không muốn buông cô ra, ngược lại còn dùng sức bắt được cô.

"Học Văn?" Lần này đổi lại Hàn Phi Vũ giật mình, cô không hiểu Tả Hữu Nam tại sao lại nghĩ như vậy.

"Tôi đây "Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Phi Vũ, Tả Hữu Nam ra lệnh với cô.

"Đi đâu?" Hàn Phi Vũ ý thức y theo Tả Hữu Nam, đứng lên, mặc anh dẫn đến một chỗ khác.

Nơi đó có một áo khoác tây trang màu gỉ sét, bên cạnh để một chai rượu đỏ cùng với một ly uống rượu.

"!"

Tả Hữu Nam như cũ dùng tay phải lôi kéo Hàn Phi Vũ, lấy một tay rót ly rượu đỏ cho cô.

"Tôi . . . ." Hàn Phi Vũ đối với chuyện phát triển cấp tốc có chút hốt hoảng.

"Chẳng lẽ cô muốn nói, cô không biết uống rượu đi!"

"Phải . . . ."

"Ha ha ha. . . . ." Nghe vậy, Tả Hữu Nam nhin không được cười lên.

Hàn Phi Vũ cảm giác bị cười nhạo , muốn rời đi, tay của cô lại bị Tả Hữu Nam vững vàng bắt được.

"Tức giận?" Tả Hữu Nam tà tà cười, giọng nói cũng có ý cười với Hàn Phi Vũ . "Da mặt thật mỏng."

"Tả tổng giám đốc, tôi muốn về làm việc."

Hàn Phi Vũ chỉ muốn cách xa người đàn ông này, cô có một dự cảm nếu không đẩy anh ra, người đàn ông này sẽ xông vào vận mệnh của cô, lưu lại một vết sẹo không bao giờ mờ. . . . .

"Công việc là vĩnh viễn làm không xong, gấp cái gì." Tả Hữu Nam sẽ không vì vậy mà buông ra Hàn Phi Vũ muốn tránh đi anh .

"Tôi nay tôi phải làm xong những vấn đề kia, ngày mai giao cho Trần trưởng phòng xem qua." Hàn Phi Vũ vùng vẫy giãy chết.

"Cô nói cho tôi biết, ai là người phụ trách tập đoàn Thần Thoại?"

Hàn Phi Vũ nháy mắt không biết rõ, Tả Hữu Nam sao lại hỏi vấn đề này.

"Cái gì Trần trưởng phòng, quyền lực có thể so với tôi sao?" Tả Hữu Nam cười hỏi.

"Nhưng là. . . . ."

"Không cho phép nhưng là! Tóm lại, cô bây giờ không được phép đi xuống, ở lại chỗ này theo tôi, hiểu chưa?"

Tả Hữu Nam để ly rượu xuống, bàn tay hướng mặt Hàn Phi Vũ với tới.

"Nhưng Trần trưởng phòng sẽ nể tôi. . . . ." Hàn Phi Vũ xoay mặt, né tránh tay Tả Hữu Nam Đại.

"Cô ta dám mắng cô, cô nói với cô ta, là Tả Hữu Nam tôi bảo cô không cần làm. ." "Nhưng là. . . . ." Hàn Phi Vũ còn muốn nói cái gì.

"Thật nhiều lời!"

Lông mày Tả Hữu Nam vừa nhíu, bắt được bàn tay Hàn Phi Vũ đột nhiên kéo cô lại gần, sau đó môi mỏng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai in trên môi cô.

Hàn Phi Vũ cả người cương cứng, không cách nào phản ứng.

Tả Hữu Nam đem thân thể nhỏ nhắn của Hàn Phi Vũ dán lên thân thể hùng tráng của anh, một bàn tay to dời xuống tới eo nhỏ của cô; một tay khác lặng lẽ men theo bên trong áo, đi lên đụng chạm hai tòa sơn phong trước ngực cô.

Giống như bị điện giật, Hàn Phi Vũ vốn hai mắt mờ mịt đột nhiên có tiêu cự, cô ra sức đẩy Tả Hữu Nam.

"Dừng tay! . Cô kêu to.

Tả Hữu Nam bị đẩy ra chỉ bĩu môi, "Lạc mềm buộc chặt? Không thành vấn đề, cô ra giá đi."

"Cái gì?" Hàn Phi Vũ hoài nghi mình nghe lầm.

"Mỗi phụ nữ đều có một giá tiền, cô cho mình đáng nhiều hay ít tiền?" Tả Hữu Nam khoanh hai tay, ôm trước ngực, chờ đợi Hàn Phi Vũ ra giá.

Hàn Phi Vũ rút cuộc hiểu rõ ý Tả Hữu Nam, "Tôi không bán mình."

"Vậy sao?" Tả Hữu Nam Minh lộ vẻ không tin Hàn Phi Vũ Chi nói.

"Vậy sao cô đến gần em trai tôi?"

"Tôi và Học Văn là bạn tốt." Hàn Phi Vũ cầm chặt quả đấm, Tả Hữu Nam cứ nhiên cho là cô có mục đích đến gần Tả Học Văn!

"Bạn tốt?" Tả Hữu Nam giống như là nghe được chuyện buồn cười lớn nhất, " Một nam một nữ có cái gì là bạn tốt!"

"Anh không phải tin tưởng cũng không sao, dù sao tôi và Học Văn xác thực chỉ là quan hệ bạn bè."

"Thôi, chớ giả bộ, loại sinh vật như phụ nữ tôi đã sớm xem thấu, trên đời có phụ nữ nào không hám mộ hư vinh, cô dám nói cô và em trai tôi lui tới, không phải là bởi vì hán họ ‘ Tả ’ sao."

"Lúc tôi biết Học Văn căn bản không biết anh ấy và tập đoàn Thần Thoại có liên quan."

"Tùy cô nói sao cũng tốt." Tả Hữu Nam không muốn tiếp tục cùng Hàn Phi Vũ cãi cọ, dù thế nào ý nghĩ trong lòng anh không vì câu nói của cô mà sửa đổi.

"Cho cô một đề nghị kiếm một khoản lời, cô đã đặt sai tiền cuộc rồi, cô làm việc ở Thần Thoại, nên biết Tả Học Văn có bao nhiêu quyền lực. Quyền lực một trưởng phòng cũng lớn hơn nó. Cho nên, Tả Học Văn có thể cho cô, tôi nhất định cũng có thể cho cô, thậm chí hơn xa cho nó!"

. . . . . "Ta muốn về làm việc." Hàn Phi Vũ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy xoay người, bước nhanh tới cửa, cô không muốn nghe Tả Hữu Nam lại chê bai nhân cách cô.

"Ai cho cô có thể đi?" Tả Hữu Nam nhanh nhẹn bắt được Hàn Phi Vũ, cũng thuận thế đem cô ép tới góc tường. "Cô vẫn chưa trả lời tôi!"

"Cô chắc chắn có giá tiền của cô." Tả Hữu Nam tự phụ nói.

"Tôi là người, không phải thương phẩm, không thể nói giá tiền."

Hàn Phi Vũ cảm thấy thật khổ sở, trong mắt anh, bất kỳ phụ nữ nào cũng chỉ là một mặt hàng có bảng giá đoid bán mà thôi. . . . .

"Không chịu nói sao? Tốt, vậy tôi ra giá mua cô!"

Người mua? Hàn Phi Vũ cảm thấy từ ngữ này rất chói tai.

"Năm trăm vạn có đủ không?"

Nàng muốn che hai lỗ tai. Cô không phải hàng hóa! Không có yết giá!

"Không đủ? Một ngàn vạn?"

Hàn Phi Vũ dùng hết sức toàn thân giãy giụa, nhưng lần này Tả Hữu Nam sớm có dự phòng, kiềm giữ cô thật chặt.

"Mười triệu cũng không đủ sao? Tốt, này 20 triệu!"

"Câm mồm !" Cô không thể điều khiển cái miệng đã kêu thành tiếng.

"20 triệu cũng thiếu? Tôi đã ra giá tiền vượt xa giá trị bản thân cô, cô nên biết, cô không phải trị giá 20 triệu."

Hàn Phi Vũ liên tục từ chối, khiến Tả Hữu Nam luôn luôn có nhẫn nại cũng xụ mặt xuống.

"Làm phụ nữ, phải biết đủ, cũng hiểu phân lượng của mình!"

"Buông tôi ra!" Hàn Phi Vũ cái gì cũng không muốn nghe.

"Cô gạt đầu đồng ý, tôi liền thả cô ra."

Trong mắt Tả Hữu Nam, không có phụ nữ nào anh không chinh phục được .

Cô gái trước mắt này cũng không ngoại lệ!

Phụ nữ cùng Tả Hữu Nam lui tới, không ai không phải là chim sa cá lặn, mỹ nữ diêm dúa đầy đặn, Hàn Phi Vũ này chỉ có bề ngoài thanh lệ, thân hình quá gầy, không gây hứng thú bên trong anh.

Vậy mà, khi anh biết cô thể nhưng cùng em trai hán có quan hệ thì cô liền nâng lên hứng thú của anh!

Hàn Phi Vũ gấp gấp muốn từ bên cạnh Tả Hữu Nam thoát đi, đầu một mảnh hỗn loạn, cô quay đầu đi, bất chấp tất cả cắn lên tay Tả Hữu Nam đang nắm vai cô!

Tả Hữu Nam không nghĩ tới Hàn Phi Vũ nhìn nhu nhược sẽ cắn anh một cái, khiến anh trong nháy mắt hơi buông lỏng tay ra.

Hàn Phi Vũ thừa dịp đẩy Tả Hữu Nam, liều mạng phóng tới cửa.

Tả Hữu Nam cũng không đuổi theo; bởi vì Hàn Phi Vũ làm sao cũng không trốn khỏi.

Con mồi anh nhìn trúng, không một ai thoát được, trước kia như thế, hiện tại cũng như thế!

Khi bóng dáng Hàn Phi Vũ hoảng hốt từ trong tầm mắt anh biến mất, Tả Hữu Nam liền đem ánh mắt rơi vào dấu răng rõ ràng trên tay anh.

"Cô cho rằng thoát được rồi sao?"

Khóe miệng Tả Hữu Nam khẽ hất lên trên, thần sắc tự phụ biểu lộ không bỏ sót.

Trải qua chuyện đêm qua, cả ngày hôm nay Hàn Phi Vũ đều một bộ hồn bất phụ thể (thân một nơi hồn một ngã – không chuyên tâm).

Tối hôm qua cô trốn xuống lầu dưới, liền trực tiếp về nhà, những công việc kia tất nhiên còn chưa hoàn thành, Trần Nguyệt Kỳ đương nhiên sẽ không bỏ qua cho cô.

Lần lượt mắng xong! Hàn Phi Vũ trở lại chỗ ngồi, vốn định lấy lượng công việc bị quên lãng tối qua, nhưng cô vừa mới ngồi xuống không lâu, một người đàn ông mặc tây trang màu xanh dương đậm liền đi về phía cô.

"Hàn Phi Vũ tiểu thư sao?" Ngừ điệu nam nhân cực kỳ công thức hóa.

"A, vâng. . . . ."

"Tổng giám đốc cho mời, Hàn tiểu thư mời đi theo tôi." Giọng nói không hề trầm bổng du dương.

Tả Hữu Nam? Cô không muốn gặp lại anh ta! Cô có dự cảm, nếu lần này cùng Tả Hữu Nam gặp mặt, cái người đàn ông tà nịnh đó sẽ bước vào cuộc sống bình thường của cô.

"Thật xin lỗi, tôi rất vội, tôi nghĩ tôi không thể --"

"Tổng giám đốc xin Hàn tiểu thư lập tức đến gặp. Hàn tiểu thư, xin mời bên này!" Người đàn ông nhanh chóng cắt đứt lời nói chưa hết của Hàn Phi Vũ.

Hàn Phi Vũ cảm thấy ánh mắt bốn phía toàn bộ phóng đến cô.

Hàn Phi Vũ thâm thiết hiểu, trừ đi theo người này gặp Tả Hữu Nam ra, cô không có lựa chọn khác.

"Tôi hiểu." Không có lựa chọn cô chỉ gật đầu một chút.

"Tổng giám đốc, Hàn tiểu thư tới."

Người đàn ông truyền lời dẫn đường, đôi tay nắm chặt một chỗ, rõ ràng Hàn Phi Vũ thật khản trương, mở cửa phòng Tổng giám đốc.

"Lui ra."

Tả Hữu Nam ở phê văn kiện, anh không ngẩng đầu lên, thậm chí lông mày cũng không động.

"Vâng" Người đàn ông cung tất kính rồi đi phòng Tổng giám đốc.

Giờ phút này, chỉ còn lại Hàn Phi Vũ và Tả Hữu Nam a, yên tĩnh đến mức con muỗi bay qua cũng có thể nghe rõ ràng.

Hàn Phi Vũ rất khản trương, lòng bàn tay không ngừng toát mồ hôi hột, đầu cúi thật thấp.

Tả Hữu Nam giống như không biết Hàn Phi Vũ tồn tại, vẫn phê chữa văn kiện.

Mười lăm phút sau, Hàn Phi Vũ không thể tiếp tục chờ đợi, hiện tại trong lòng cô trừ hai chữ "Chạy trốn", cũng là... "Chạy trốn".

"Tả tổng giám đốc, nếu không có chuyện khác, tôi muốn đi xuống làm việc." Không dám ngẩng đầu lên, thanh âm vô cùng thấp nói.

"Không có tôi cho phép, cô dám tự tiện rời đi?" Thanh âm Tả Hữu Nam ở khoảng cách gần truyền đến, làm Hàn Phi Vũ sợ tới mức vội vàng ngẩng đầu lên.

Chẳng biết lúc nào, anh đã đứng trước mặt cô.

Hàn Phi Vũ ý thức lui về phía sau, Tả Hữu Nam lập tức đưa một tay kéo cô lại.

"Lại muốn trốn?" Tả Hữu Nam nâng lên khóe miệng, nhàn nhạt cười.

"Xin buông tôi ra, Tả tổng giám đốc. . . . ." thanh âm Hàn Phi Vũ khê run.

Cô đang sợ, sợ mình không cẩn thận yêu người đàn ông trước mắt coi phụ nữ như hàng hóa, nhưng lại tràn đầy mị lực nguy hiểm.

Vậy mà, cô cũng rất rõ ràng, động tâm với Tả Hữu Nam, kết quả chỉ có thương tích khắp người. . . . .

Cô không muốn trở thành đồ chơi của anh. . . . .

"Đêm qua cô thật to gan, lại dám cắn tôi." Tả Hữu Nam mặc dù đã bình ổn, nhưng lời nói của anh lại làm Hàn Phi Vũ sinh ra cảm giác không rét mà run.

"Cô là phụ nữ đầu tiên cắn tôi." Tả Hữu Nam nói, lấy tay vuốt ve mặt của Hàn Phi Vũ.

"Tôi. . . . ." Khi anh êm ái vuốt ve, cô dần dần đánh mất năng lực trả lời.

"Hừ, đừng nói chuyện."

Mặt Tả Hữu Nam chậm rãi tới gần, lần này môi mỏng rơi xuống, không phải môi hồng của Hàn Phi Vũ, mà là cái cổ mịn màng.

Anh đang hôn cổ tuyết trắng của Hàn Phi Vũ, cái loại như có như không giống như lông vũ rơi xuống, khiến Hàn Phi Vũ nháy mắt mất đi năng lực chống cự.

Một hồi cảm giác ấm áp, trong lòng Hàn Phi Vũ dần dần lan tràn ra. . . . .

Nguyên Tả Hữu Nam nửa khép con mắt, đột nhiên mở to, trong mắt lóe lên trùng phạt.

"A!" Hàn Phi Vũ chột kêu to.

Tả Hữu Nam dùng sức cắn cổ cô một hóp, sức lực lớn, tuyệt không kém đêm qua cô cắn anh.

"Thật là đau. . . . ." Khóe mắt cô rỉ ra nước mắt, cảm thấy trên cổ truyền tới một hồi đau nhói.

Tả Hữu Nam ngửi được mùi máu tươi mới hài lòng buông cô ra.

Một dấu răng mang theo tia máu, trong khoảnh khắc hiện lên trên cổ Hàn Phi Vũ.

Tả Hữu Nam ôm hông Hàn Phi Vũ, đem thân thể cô dán chặt lên anh.

"Tôi cho cô biết, có thù oán phải trả là tôn chỉ của tôi, cho dù là phụ nữ của tôi, cũng không ngoại lệ. Lần này chỉ cắn cô một hóp, lần sau sẽ không tiện nghi như vậy. Cô -- nghe rõ chưa?"

"Tôi. . . . . Không phải phụ nữ của anh. . . . ."

"Sẽ là." Tả Hữu Nam vẫn như cũ tự tin, chắc chắn như vậy.

"Tôi không phải." Cô cố đề xuống đầu đón, giả bộ không úy kỵ đáng Tả Hữu Nam, nhìn thẳng anh.

Tả Hữu Nam há có thể không nhìn ra kiên cường của Hàn Phi Vũ chỉ là cố giả bộ, anh ghé vào bên tai cô nói nhỏ:

"Em -- nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh."

Ác ma kia dịu dàng ní non, làm lòng Hàn Phi Vũ, đột nhiên run lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Từ ngày ở phòng Tổng giám đốc gặp Tả Hữu Nam, hai tuần sau Hàn Phi Vũ hoàn toàn mất tin tức của Tả Hữu Nam.

Cho dù cô làm ở "Thần Thoại", nhưng cô chỉ là một nhân viên nho nhỏ, đâu thể nào biết được hành tung của tổng giám đốc.

Anh không tìm cô, cô liền không thể nhìn thấy anh.

Nhân viên Thần Thoại tận mắt thấy Tả Hữu Nam sai người đến tìm Hàn Phi Vũ, mới đầu còn đàm luận chuyện này, nhưng một thời gian thấy Tả Hữu Nam hoàn toàn không có động tĩnh khác, đoàn người liền đem sự kiện kia thành một chuyện ngoài ý muốn.

Cuộc sống Hàn Phi Vũ lần nữa trở về bình thường.

Vậy mà, đây chẳng qua là ngoài mặt.

Cô rất rõ ràng, cuộc sống của cô, lòng của cô không thể nào bình tĩnh giống như trước, bởi vì cô biết người đàn ông Tả Hữu Nam này.

Em -- nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh.

Cái loại nói đùa đó, nhất định anh đã nói qua với vô số phụ nữ, không nên để ý. . . . .

Hàn Phi Vũ không ngừng tự nói với mình không cần quan tâm Tả Hữu Nam, nhưng cô càng nghĩ như vậy, hình ảnh Tả Hữu Nam trong đầu cô càng rõ ràng.

Không cần nghĩ!

Vẫn ám thị suy nghĩ trong đầu, hoàn toàn không nhận thấy các đồng nghiệp bốn phía dần dần xôn xao .

Cho đến khi một người bỗng chốc cầm tay cô, cô mới thanh tỉnh lại! Ngẩng đầu nhìn lên --

Là Tả Hữu Nam!

"Đi theo anh." Một bên anh cầm tay Hàn Phi Vũ, đem cô từ trên chỗ ngồi kéo lên, vừa ra lệnh như đương nhiên.

"Cái . . . . ." Hàn Phi Vũ còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Tả Hữu Nam đột nhiên chạy đến .

Tả Hữu Nam chưa trả lời Hàn Phi Vũ, đã dám kéo cô ra cửa phòng nhân sự.

"Tả tổng giám đốc, anh đưa tôi đi đâu?" Hàn Phi Vũ bị Tả Hữu Nam kéo đến bãi đậu xe thì thần chí mới hoàn toàn hồi phục lại, cô lập tức hỏi.

"Lên xe."

Tả Hữu Nam không trả lời cô, anh mở cửa ghế lái phụ, đem cô vẫn còn mù sương nhét vào bên trong.

"Tả tổng giám đốc. . . . ."

"Em dài dòng đủ chưa?" Tả Hữu Nam lên xe, mày rậm vừa nhíu, rõ ràng đối với câu hỏi của Hàn Phi Vũ cảm thấy không nhịn được.

"Tôi . . . . . Tôi còn làm việc. . . . ." Hàn Phi Vũ tuy biết không nên chọc Tả Hữu Nam mất hứng nữa, nhưng vì cầu thoát khỏi anh, cô chỉ có thể lấy hết dũng khí toàn thân nói với anh.

"Từ giây này trở đi, anh không muốn nghe chuyện của em." Tả Hữu Nam không nhìn Hàn Phi Vũ, ngữ điệu cũng ép người khác không thể không phục tùng thế của anh.

Cho dù Hàn Phi Vũ rất muốn thoát khỏi xe Tả Hữu Nam, cô lại không dám nói nửa câu.

Tả Hữu Nam phát động xe, Porsche nhanh chóng đi về phía trước, không lâu liền tới đến nơi.

"Xuống xe."

Trầm giọng khạc ra hai chữ, Tả Hữu Nam liền mở cửa xe, đi tới cửa hàng cao cấp .

Hàn Phi Vũ còn đang bên trong xe không nghe rõ lắm, do dự mấy giây.

Tả Hữu Nam thấy cô còn chưa theo kịp, mày kiếm nhíu lại, bước chân chuyển một cái, đi trở về.

"Em không phải muốn anh thay em mở cửa xe đi!" giọng anh mang ý giễu cợt.

Hàn Phi Vũ nhìn Tả Hữu Nam, vốn định lắc đầu nói không, nhưng vẫn chưa nói ra khỏi miệng, anh đã cắt đứt cô.

"Em có hai lựa chọn: thứ nhất, tự mình xuống xe; thứ hai, anh kéo em xuống xe."

Nghe vậy, tay cô lập tức mở cửa xuống xe, nhưng Tả Hữu Nam vẫn cảm thấy động tác của cô quá chậm chạp.

"Đừng giống con rùa đen!" Rống to đồng thời anh đã đưa tay kéo cô xuống xe.

Bàn tay to của anh cầm chặt cô, lôi kéo cô, sai bước đi về phía trước.

Anh đặc biệt không thích hành động dặt phụ nữ, cũng không có thói quen này, nhưng khi đối mặt với cô thì anh không tránh khỏi cảm giác cao hứng muốn nắm tay cô.

Nhiệt độ thân thể cô luôn làm anh cảm thấy an tâm.

"Tả tiên sinh."

Vừa tiến vào phòng ăn, một tên quản lý tiến lên đón, nhiệt tình tiếp đãi.

"Hoan nghênh quang lâm! Tả tiên sinh, phòng khách quý đã chuẩn bị xong."

"Ừ." Tả Hữu Nam gật đầu đáp một tiếng.

"Bên này, xin mời."

Quản lý vội vàng dẫn đường, e sợ chậm trễ khách quý.

Hàn Phi Vũ chỉ có thể ngơ ngác bị anh lôi kéo đi.

Đi tới phòng khách quý, Tả Hữu Nam tùy ý kêu mấy món ăn.

"Em không ăn được cái gì!" Tả Hữu Nam gọi xong đồ ăn, mới hỏi Hàn Phi Vũ bên cạnh. "Không có." Biết anh chỉ mặt ngoài hỏi ý cô, vì vậy cô biết điều thuận theo nói.

"Thật may em không kén ăn, nếu thân hình như vậy còn kén ăn, sợ rằng chỗ cần thịt cũng không có." Tả Hữu Nam vừa nói, vừa đem tầm mắt rơi xuống ngực Hàn Phi Vũ.

Cảm ứng được ánh mắt anh không có ý tốt, trên mặt Hàn Phi Vũ thoáng chốc đỏ lên.

Tả Hữu Nam cười khê mấy tiếng. "Da mặt em thật mỏng."

Đầu năm nay tìm được một phụ nữ đỏ mặt không phải là chuyện dễ.

Cô gái trước mắt anh quả nhiên là sinh vật hiếm thấy!

Nghĩ đến đây, tiếng cười Tả Hữu Nam nhẹ nhàng hơn.

"Tả tổng giám đốc, xin anh không nên nói những lời khiến người khác hiểu lầm." Hàn Phi Vũ cảm thấy bị anh cười nhạo, không nhận được có chút tức giận.

"Hiểu lầm? Có cái gì hiểu lầm? . Tả Hữu Nam đứng dậy, đem mặt lại gần cô "Hả?"

"Không cần như vậy. . . . ."

Hơi thở Tả Hữu Nam phun lên mặt Hàn Phi Vũ, khiến cả người cô người run lên.

"Đến gần một chút, thì ra em lớn lên cũng rất dễ nhìn." Bàn tay to của anh ôm ái vuốt mặt cô.

"Không nên đụng vào tôi."

Hàn Phi Vũ cảm thấy nơi bị Tả Hữu Nam đụng chạm như hỏa hoạn đốt nóng.

"Nếu anh vẫn muốn đụng?"

Cô không nói gì, dù sao anh có ý muốn như thế, cô có thể cảm anh thế nào?

"Nhìn đáng vẻ của em, dường như anh đang khi dễ em."

Tả Hữu Nam bị vẻ mặt bất đắc dĩ của Hàn Phi Vũ chọc cười.

Anh không thường cười, vì vậy nhân tài trên thương trường sẽ cho anh danh hiệu "Tu La mặt lạnh", nhưng kỳ quái là trước mặt Hàn Phi Vũ, anh rất dễ

dàng triển lộ nụ cười.

Là tâm tình anh xuất hiện biến chuyển, hay bởi vì Hàn Phi Vũ có năng lực đặc biệt?

"Không phải sao?" Không biết lấy đâu ra dũng khí, cô lại dám lên tiếng chống đối Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam nhướn lông mày, có chút ngoài ý muốn, "Động vật nhỏ nhu nhược cũng sẽ phản kháng sao!"

Lúc này, có người gõ cửa phòng khách quý.

"Tả tiên sinh, món ăn đã mang tới."

"Vào đi."

Tả Hữu Nam lúc này mới ngồi trở lại chỗ ngồi.

Người hầu bàn đem tất cả món ngon thom phức đặt lên bàn.

"Tả tiên sinh, mời dùng chậm."

Đặt hết món ăn, người hầu bàn lễ độ lui ra ngoài.

Tả Hữu Nam cầm đũa bắt đầu ăn, mà Hàn Phi Vũ một bên chỉ nhìn.

"Em có hứng thú nhìn người khác ăn cơm sao?" Tả Hữu Nam không nhìn Hàn Phi Vũ, vừa ăn cơm, vừa rồi rảnh hỏi.

"Tôi không có. . . . ."

"Vậy thì cầm đũa đi."

"Tả tổng giám đốc, thật ra bụng tôi không đói." Cô vừa mới ăn cơm trưa.

"Không đói bụng cũng phải ăn." Anh kéo cô cùng đi, chính là muốn cô bồi anh ăn cơm.

"Tả tổng --" cô vốn không có khẩu vị, mới ăn cơm trưa, giờ phút này tuy toàn món ngon nhưng cũng không thể khơi cảm giác muốn ăn của cô.

"Hiện tại miệng của em trừ ăn cơm ra, không được có những động tác khác."

Hàn Phi Vũ cảm thấy bị làm khó, nhưng cô lại không muốn chọc giận Tả Hữu Nam, ngộ nhờ bị đuổi việc. . . . .

Nghĩ đến đây, cô chỉ có thể cầm đũa đem món ăn đưa vào miệng.

"Ăn ngon không?" Tả Hữu Nam Trục nhìn chăm chăm Hàn Phi Vũ.

Cô không trả lời, chỉ là đưa mắt chống lại anh.

"Tại sao không trả lời anh?" Tả Hữu Nam có chút không vui, anh không nghĩ Hàn Phi Vũ lại dám lớn mật như vậy.

"Anh. . . . . Không phải mới nói, miệng của tôi trừ ăn cơm ra, không được có những động tác khác sao?" Hàn Phi Vũ ngập ngừng nói.

Tả Hữu Nam ngạc nhiên một giây, sau đó anh cười to ra tiếng.

"Ha ha ha. . . . ."

Hàn Phi Vũ bị tiếng cười đột nhiên xuất hiện của Tả Hữu Nam làm sợ hết hồn, cô cũng không biết bộ dạng hàn băng như anh sẽ có lúc vui vẻ cười to như thế.

"Tôi. . . . . Tôi nói gì chê cười sao?" giọng nói đặt câu hỏi không che giấu được run rẩy.

Tả Hữu Nam hứng thú nhìn Hàn Phi Vũ, "Em có lúc cũng rất thú vị nha."

Cô gái này, thật đặc biệt!

"Vậy sao?"

Cô không hiểu vì sao Tả Hữu Nam nói cô như vậy, cô cũng không biết mình "Thú vị" chỗ nào.

"Thôi, ăn cơm đi!" Anh cười một cái.

"Tà tổng giám đốc, chúng ta không phải về công ty sao?" Sau khi ăn cơm xong, Hàn Phi Vũ lần nữa bị Tà Hữu Nam nhét vào xe thể thao Porsche.

Sau khi lên xe, cô một lòng cho rằng Tà Hữu Nam sẽ chở cô về công ty, nhưng con đường này không phải về Thần Thoại.

"Anh có nói chúng ta phải về công ty sao?"

Tà Hữu Nam không nhìn Hàn Phi Vũ, nhìn thẳng đường xe phía trước, khóe miệng nâng lên nhất mạt nét cười ma mị.

"Vậy chúng ta đi đâu?" Hàn Phi Vũ có chút sợ, cô thật không muốn cùng Tà Hữu Nam đơn độc ở chung một chỗ quá lâu.

Cô biết, nếu cô không cách xa anh, cô rất nhanh sẽ gặp rơi vào lưới tình của anh.

Nhưng, cô và anh là hai loại người bất đồng, người bất đồng nên ở trong thế giới của mình!

"Tân Bắc Đầu." Tà Hữu Nam dứt khoát đáp lời.

"Tân Bắc Đầu?" Hàn Phi Vũ nhú lại đôi mày thanh tú. "Tại sao đi Tân Bắc Đầu?"

"Đi suối nước nóng a." Tà Hữu Nam đáp không chút để ý.

Hàn Phi Vũ kinh ngạc tròn tròn mắt hạnh, "Tà tổng giám đốc, phiền anh đến đầu phố dừng xe được không?"

"Tại sao?" Tà Hữu Nam giương lông mày, nhưng tốc độ xe không hề giảm bớt nửa phần.

"Ngày mai tôi còn muốn đi làm, đi đâu xa, ngày mai sợ sẽ trễ. Lại nói, tôi cũng không muốn đi chơi suối nước nóng." Hàn Phi Vũ lấy dũng khí nói ra ý nguyện của cô, mặc dù cô biết Tà Hữu Nam chưa chắc sẽ để ý tới.

"Ngày mai anh cho em nghỉ phép, không cần lên công ty!" Tà Hữu Nam không có ý định cho phép Hàn Phi Vũ lấy việc công để né tránh.

"Nhưng tôi không muốn đi tắm suối nước nóng." Hàn Phi Vũ vẫn đang vùng vẫy giãy chết.

Một nam một nữ cùng đi tắm suối nước nóng, đây là hành động của những cặp tình nhân. Cô và Tà Hữu Nam cái gì cũng không phải, nhiều lắm cũng chỉ là cấp trên và thuộc hạ, làm sao có thể cùng đi tắm suối nước nóng!

"Anh muốn."

"Nhưng tôi không muốn." Hàn Phi Vũ cầm chặt tay không ngừng phát run.

Cô hiểu chính mình, hai ba lần cự tuyệt Tà Hữu Nam là rất nguy hiểm, không ai biết Tà Hữu Nam một khi tức giận sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng cô không muốn cùng anh cùng đi tắm suối nước nóng.

Đèn đỏ phía trước sáng lên, xe thể thao màu bạc ngừng lại.

Tà Hữu Nam chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chăm Hàn Phi Vũ.

"Em biết không? Chưa từng có phụ nữ nào dám cùng anh nói chuyện như vậy."

Trên mặt tuấn mỹ tàn mát ra một loạt băng hàn.

"Tôi. . . ." Hàn Phi Vũ bị Tà Hữu Nam hù dọa, máu trên mặt dần dần rút đi.

"Trước kia không có phụ nữ dám cự tuyệt anh, hiện tại lại càng không thể có."

Lạnh lẽo trong mắt Tà Hữu Nam làm Hàn Phi Vũ không nhịn được run cầm cập.

Đèn xanh sáng lên, Tà Hữu Nam quay đầu, tầm mắt trở lại chú ý đường phía trước.

Cô cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng sẽ không nguyện ý cùng Tà Hữu Nam Tân Bắc Đầu, nhưng cũng không dám phản bác nửa câu.

Xe thể thao màu bạc ngừng lại trước khách sạn Xuân Thiên.

Tà Hữu Nam xuống xe, căn cứ kinh nghiệm ở phòng ăn, Hàn Phi Vũ không dám chậm trễ, vội vàng xuống theo, để tránh lần nữa chọc anh mất hứng.

Tà Hữu Nam không để ý Hàn Phi Vũ sau lưng, vẫn đi vào khách sạn.

Cô nhắm mắt theo sát sau lưng Tà Hữu Nam, ánh mắt vẫn khoá trên bóng lưng anh, không chú ý phía trước có thêm đá, trượt chân, ngã xuống đất.

"A!" Thật là đau. Cô nhăn mày.

Tà Hữu Nam quay đầu lại, thấy Hàn Phi Vũ ngã xuống đất, mày rậm không khỏi nhăn lại.

Anh đi tới kéo cô, "Không ai đấy, em sẽ ngã nhào sao?"

Cô ngã bị thương, Tà Hữu Nam lại như có như không thương tiếc đau lòng.

"Không. . . . ." Hàn Phi Vũ không muốn làm Tà Hữu Nam mất hứng, nhưng cô không phòng ngừa được chuyện ngoài ý muốn.

Anh hừ một tiếng, sau đó ôm ngang cô lên.

Hàn Phi Vũ kinh hãi, "Tà --"

"Câm mồm. "

Tà Hữu Nam không cho phép cô có ý kiến, ôm thẳng cô, dưới sự hướng dẫn của nhân viên, đi vào 'Phòng tổng thống' hoa lệ nhất khách sạn.

"Tà tiên sinh, nếu có phân phó gì, xin dùng điện thoại liên lạc với chúng ta." Người hầu bàn cung kính nói.

Đem cô đặt lên giường, Tà Hữu Nam giương giương một tay lên, ý bảo người nọ lui ra.

"Vậy tôi xin cáo lui trước." Người hầu bàn lập tức thối lui khỏi gian phòng.

Hàn Phi Vũ nửa nằm trên giường, rõ ràng cảm thấy tim đập mạnh không ngừng.

Tà Hữu Nam không để ý Hàn Phi Vũ trên giường, anh đi tới vườn hoa nhỏ bên ngoài 'Phòng tổng thống'.

Hàn Phi Vũ nhìn bóng lưng Tà Hữu Nam, cảm thấy người đàn ông này thật may mắn, ngay cả bóng lưng cũng có mị lực trí mạng.

Khi bóng dáng Tà Hữu Nam biến mất trong tầm mắt của cô, một cổ mát mát không hiểu nhất thời đánh úp tới.

Tiếp đó ý thức được mình đang trên giường, giường lớn mềm mại khiến Hàn Phi Vũ sinh ra buồn ngủ, ngoài cửa sổ còn truyền đến tiếng chim hót như có như không, hòa thanh mới cây cối. . . . .

Nơi này thật thoải mái a! Hàn Phi Vũ nghĩ như vậy, con buồn ngủ đã đánh úp vào cô.

Khi Tà Hữu Nam từ vườn hoa nhỏ trở lại phòng thì không khỏi khẽ nhiu mày.

Cô gái này cư nhiên ở trên giường ngủ thiếp đi?

Một phụ nữ thành thực cùng một người đàn ông bình thường ở chung một phòng có ý nghĩa gì, cô không biết sao?

Tà Hữu Nam giận đến mức muốn lập tức đánh thức Hàn Phi Vũ đang ngủ say sưa đây, nhưng vừa đến gần cô, gương mặt say ngủ thuần khiết như thiên sứ lại làm anh ngừng mọi động tác; tâm mắt rơi thẳng trên người Hàn Phi Vũ.

Nói thật, đáng đáp cô gái này coi như không tệ.

Tà Hữu Nam dừng chân bên giường hồi lâu, không biết nhìn bao lâu, một lần thất thần, mới phát hiện nhìn chằm chằm một phụ nữ như vậy, căn bản không phù hợp với cá tính của anh.

"Có cái gì đẹp mắt sao? Còn không phải chỉ là một cô gái!" gương mặt Tà Hữu Nam lạnh lùng, rời khỏi giường, ngồi xuống ghế mát-xa chạy bằng điện.

"Chẳng lẽ Tà Hữu Nam anh còn chưa xem đủ phụ nữ sao? Anh đốt một điếu thuốc, ưu nhã suy nghĩ.

Thật ra anh hôm nay mới vừa trở về sau một hợp đồng ở Newyork, lý nên về nhà nghỉ ngơi một chút, bởi vì chuyến đi Newyork thật sự hao tổn tâm lực và tinh thần của anh.

Vậy mà, anh trước hết về công ty phân phó vài chuyện, nhưng vừa bước vào tập đoàn Thần Thoại, anh lập tức nhớ tới Hàn Phi Vũ.

"Không phải tuyệt sắc không vào mắt" là điều kiện lựa chọn bạn gái của anh, đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng, Hàn Phi Vũ nhìn ngang nhìn dọc, nhiều nhất cũng chỉ có thể cũng coi là thanh lệ động lòng người mà thôi.

Thế nhưng anh lại đối với cô có hứng thú nồng hậu, chẳng những chủ động sai người đi tìm cô, còn đặc biệt kéo cô khỏi công ty, cùng ăn bữa trưa, cuối cùng còn kéo cô tới nơi này. . . . .

Anh sẽ không phải yêu cô đi!

Ý niệm này chợt lóe trong đầu Tả Hữu Nam, anh liền bật cười.

Tả Hữu Nam anh há có thể nghiêm túc với phụ nữ! phụ nữ với anh chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, điều hòa công việc và cuộc sống vật mà thôi.

Anh, tuyệt đối không có khả năng động tâm với một cô gái.

Cho dù biết sẽ không có cô gái nào không chút kiêng kỵ ngủ trước mặt anh!

Đến gần cô, thuần túy chỉ bởi vì tò mò, tò mò em ruột duy nhất của anh -- Tả Học Văn

Sẽ thích cô gái như thế nào.

Cho tới nay, trừ vẽ tranh ra nó dường như đối với những thứ khác không có hứng thú, cùng một cô gái qua lại như vậy, anh lần đầu thấy.

Tả Hữu Nam đang trầm tư thì một đạo thanh âm yếu ớt đột nhiên truyền vào lỗ tai anh.

"Không. . . . ."

Anh ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Phi Vũ trên giường.

"Không cần. . . . ."

Hai gò má toát ra mồ hôi lấm tấm, trong miệng không ngừng thì thầm, cô giống như mơ thấy ác mộng.

Tả Hữu Nam cảm thấy kỳ quái, đứng lên, đến gần bên giường.

"Không cần. . . . . bỏ đừng. . . . ."

Bỏ đừng?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hàn Phi Vũ tỉnh lại thì màn đêm đã sớm buông xuống.

"Ừ. . . . ." ánh mắt cô có chút mê mang, chậm rãi ngồi trên giường, tầm mắt tập trung liền thấy một đôi mắt đàn ông lạnh như băng.

"Mỹ nhân ngủ rồi cuộc đã tỉnh lại sao?" Tả Hữu Nam giễu cợt.

"Tôi. . . . ." Ngủ thiếp đi à?

Hàn Phi Vũ lúc này mới ý thức được cử chỉ của cô có bao nhiêu thất thố. Cùng đàn ông bình thường ở chung một phòng, mà cô lại còn ngã xuống giường ngủ, cho dù Tả Hữu Nam nhân cơ làm cái gì với cô, cô cũng không thể trách anh.

"Ngủ đủ lập tức đứng lên!" Tả Hữu Nam đập tắt thuốc lá trên tay.

Trên mặt Hàn Phi Vũ dính một mảnh hồng hồng, đầu không nhin được rũ xuống.

"Em không phải muốn nói cho anh biết, em còn muốn ngủ đi!" Tả Hữu Nam bĩu môi.

"Không phải. . . . ." Cô nhỏ giọng trả lời.

"Vậy thì đứng lên!" tính nhẫn nại của Tả Hữu Nam khi đợi Hàn Phi Vũ tỉnh lại, toàn bộ đã dùng hết.

Bị anh quát như vậy, cô theo phản xạ lập tức rời giường, để tránh Lãnh Diện quân vương mất hứng.

"Rửa mặt, thuận tiện thay quần áo."

"Thay quần áo?" Hàn Phi Vũ không hiểu. Cô không mang y phục tới a!

Tà Hữu Nam ném qua một cái hộp màu trắng.

Hàn Phi Vũ nhận lấy, lại không mở ra. "Này. . . . ."

"Trong vòng năm phút, anh muốn em thay xong quần áo." Bỏ lại lời nói, Tà Hữu Nam trở về ghế sa lon, không nhìn lại cô.

Hàn Phi Vũ ngậy người chừng mười giây, cho đến khi cảm giác một tầm mắt băng hàn hướng cô đánh tới, cô mới chuyển bước, chạy đến phòng tắm thay quần áo.

Thấy thế, Tà Hữu Nam không nhịn được cau mày. Cô gái ngốc này ngay cả động tác cũng đặc biệt chậm!

Bên trong phòng tắm, Hàn Phi Vũ mở hộp, bên trong có một âu phục lụa mỏng màu tím.

Thật là xinh đẹp! Cô vừa sờ liền biết y phục này không rẻ, ít nhất phải mất ba tháng tiền lương của cô mới mua được.

Suy nghĩ Hàn Phi Vũ không khỏi phiêu trở về ngày trước --

Cô xuất thân trong gia đình hạ lưu, ngay cả năm mới cũng không dư tiền mua một cái váy mới, cô chỉ có thể mang con mắt hâm mộ, nhìn đồng học bạn bè có bộ đồ mới, váy mới.

Từ nhỏ cô cũng không biết ba là ai, chỉ có một người mẹ yếu ớt nhiều bệnh.

Mẹ mặc dù rất thương cô, nhưng vì vấn đề kinh tế, mặc dù rất muốn mua đồ chơi cho cô cũng không được.

Nhưng cô trưởng thành sớm cũng không oán giận, cô hiểu mẹ trong phạm vi năng lực bản thân tận lực thương yêu cô.

Khi cô mười sáu tuổi thì mẹ tái hôn, từ đó, cô có thêm một bố dượng.

Vậy mà, bố dượng không hề mang đến hạnh phúc cho cô và mẹ. . . . .

Đột nhiên, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, lúc này cô mới phục hồi tinh thần.

"Cô ở bên trong té bất tỉnh sao?"

Tà Hữu Nam không nhịn được quát, thiếu chút nữa muốn đá rơi cửa phòng tắm, nhìn Hàn Phi Vũ bên trong có phải chết bất đắc kỳ tử rồi hay không.

"Không phải vậy thì lập tức ra ngoài!"

Cô gái này cư nhiên để anh ngồi chờ mười phút!

Trời mới biết Tà Hữu Nam anh không theo đuổi phụ nữ!

"Thật xin lỗi, Tà tổng giám đốc. . . . ." Hàn Phi Vũ sợ hãi mở cửa, miệng nói xin lỗi.

"Cô vẫn chưa đổi y phục! ?"

Thấy trên người Hàn Phi Vũ vẫn là y phục cũ, Tà Hữu Nam giận nắm tay Hàn Phi Vũ.

"Cô đừng nói với tôi, cô một mực trong phòng tắm ngần người!"

"Tôi. . . . ." Hàn Phi Vũ vốn định nói thẳng "Vâng", nhưng lúc cô định nói thì trùng mắt bén nhọn của Tà Hữu Nam khiến cô không xuất khẩu nổi.

"Tôi lại cho cô ba phút, cô tốt nhất nhanh mặc y phục đi, nếu không đừng trách tôi giáo huấn cô!" Tà Hữu Nam một tay đẩy Hàn Phi Vũ về phòng tắm, dùng lực đóng cửa lại.

Được đẩy trở về phòng tắm, cô vội vàng lấy ra âu phục màu tím giá trị xa xỉ mặc vào.

Sau hai phút, cô liền đi ra ngoài.

Tà Hữu Nam thấy động tác Hàn Phi Vũ đột nhiên thần tốc, sắc mặt đen kịt hòa hoãn một chút.

Đi ra khỏi phòng tắm, trên mặt Hàn Phi Vũ một mảnh phấn hồng, cô đặt tay ở trước ngực.

Cô cảm thấy âu phục này xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng đối với cô hình như có chút hở.

"Cô che cái gì?" Thấy động tác che giấu của cô, chân mày Tà Hữu Nam vừa mới buông ra lần nữa nhú chặt. "Thả tay ra."

"Nhưng . . . ." Cô do dự, một khi buông tay ra, dường như cả bộ ngực cũng sẽ bại lộ trước mặt người khác.

Tả Hữu Nam lười phải cùng Hàn Phi Vũ lý luận, trực tiếp vịn bụng hai tay cô ra.

"Tả tổng giám đốc. . . . ." Hàn Phi Vũ vẫn còn muốn giãy giụa.

"Cô dám che nữa, tôi không bảo đảm tôi sẽ làm ra chuyện gì với cô ." Tả Hữu Nam vừa nói xong, Hàn Phi Vũ nào còn dám che, ngoan ngoãn để tay xuống.

"Đi --" Tả Hữu Nam muốn nói "Đi thôi" , ánh mắt nhìn quét qua bộ ngực Hàn Phi Vũ thì lời nói dừng lại.

"Cô còn mặc áo ngực?" Thanh âm Tả Hữu Nam kinh ngạc.

"Có. . . . .Có cái gì không đúng sao?" Hàn Phi Vũ không biết cô lại làm sai cái gì rồi.

"Phàm là phụ nữ đều biết, mặc âu phục dạ tiệc chắc chắn sẽ không mặc áo lót đấy!"

"Tôi . . . . . Tôi không biết. . . . ." Hàn Phi Vũ thật không biết, cô chưa từng mặc loại y phục này, tất nhiên không biết không thể mặc áo ngực.

Tả Hữu Nam nhìn chằm chằm cô, giờ phút này anh thật có điểm hối hận đã kéo cô gái này tới đây chọc giận mình.

Trời mới biết từ lúc anh ra đời đến nay, đúng là không biết hai chữ "Hối hận" viết làm sao!

"Coi cho tôi." Tả Hữu Nam cố gắng đè xuống tức giận đầy ngập.

"Cái gì?"

"Cô ngễnh ngãng sao?" Sắc mặt anh cực kỳ không vui.

"Không có. . . . . Chỉ là, không mặc áo ngực không phải . . . . ." trong quan niệm bảo thủ của cô, không mang áo ngực dường như không tốt lắm.

"Cô không coi? Không coi tôi liền giúp cô coi." Tả Hữu Nam trầm giọng cảnh cáo.

Không có lựa chọn , cô chỉ có thể bước trở lại phòng tắm, ngoan ngoãn coi áo ngực.

Mặc dù Hàn Phi Vũ mặc xiêm áo xinh đẹp, trước mặt lại ngồi một Đại Suất Ca, nhưng cô lại không cao hứng nổi.

Chỉ vì cả đêm Tả Hữu Nam nhìn nhó khuôn mặt.

Phòng ăn bị Tả Hữu Nam bao hết, trừ đầu bếp và nhân viên chỗ phục vụ bọn họ! Cũng chỉ có anh và cô hai người.

Đi tới phòng ăn, Tả Hữu Nam một câu cũng không nói, thức ăn trước mặt anh cũng không ăn một miếng, cả đêm đều ở đây uống rượu.

Tả Hữu Nam không cao hứng ai cũng nhìn ra được.

Hàn Phi Vũ tự nhiên biết có liên quan tới cô, vì vậy cô không dám nói lời nào, hô hấp cũng không dám quá lớn tiếng, để tránh chọc giận trên đầu anh.

Cô thật sự không hiểu, nếu Tả Hữu Nam bởi vì cô mà sinh ra tức giận lớn như vậy, tại sao anh không dứt khoát đuổi cô đi, tránh cho cô ở chỗ này ngại mất anh.

Không khí đông cứng khiến Hàn Phi Vũ có chút thở không thông, cũng làm cô không muốn ăn, thật là lãng phí vô ích một phen tâm huyết của đầu bếp .

"Tả tiên sinh, xin hỏi ngài có muốn âm nhạc khiêu vũ?" quản lý phòng ăn đi tới, trên mặt cười hỏi.

Hàn Phi Vũ thầm kêu hồng bét, Tả Hữu Nam hiện tại nào có tâm tình khiêu vũ.

"Tốt." Liếc cô một cái, anh lạnh nhạt nói.

Hàn Phi Vũ lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới Tả Hữu Nam cư nhiên nói như vậy.

Tiếp, anh dắt tay cô, kéo nàng đến trung tâm nhà ăn.

Nhạc khúc nhẹ nhàng vang lên trong phòng ăn, Tả Hữu Nam đem Hàn Phi Vũ kéo đến gần, cô có thể ngửi được mùi nước hoa đặc biệt trên người anh.

"Cô cũng đừng dẫm lên chân tôi." sắc mặt Tả Hữu Nam như cũ vẫn không tốt lắm.

Hàn Phi Vũ cứng đờ gật đầu một cái, bàn tay anh ôm quanh eo cô dường như nóng lên, khiến cả người cô không được tự nhiên.

Phối hợp âm nhạc, hai người bọn họ nhảy một khúc, ngoài Tả Hữu Nam dự đoán, Hàn Phi Vũ thế nhưng nhảy rất tốt.

Anh nguyên tưởng rằng Hàn Phi Vũ chưa từng tham gia dạ tiệc, nhất định không biết khiêu vũ, nhưng sự thật không phải như vậy.

Cô còn bao nhiêu thứ anh không biết?

Nghĩ biết tất cả về cô, ý tưởng này giống như triều thủy xông lên trong đầu Tả Hữu Nam.

Đối với bạn gái, anh cảm thấy không cần thiết hiểu quá nhiều, dù sao ba ngày sẽ đổi người, thật sự không cần tốn thời gian hao tâm tốn sức tìm hiểu.

Nhưng Hàn Phi Vũ bất đồng, anh muốn hiểu cô, muốn biết tất cả về cô. . . . .

"Em học qua khiêu vũ?" Một bên anh kéo dài vũ bộ, vừa ở bên tai cô hỏi.

"Học qua ở trường." Cô trả lời.

"Không nghĩ tới cô cũng hạng 1~2." Tả Hữu Nam nâng lên nhất mực nụ cười, âm u trên mặt biến mất không thấy.

"Anh rốt cuộc cười." Thấy nụ cười Tả Hữu Nam, trong nháy mắt mắt hờn cô thốt ra.

"Anh cười không tốt sao? . Tả Hữu Nam chau chau mày.

"Không phải. . . . ." Cô lắc đầu."Anh cười rất đẹp mắt."

"Vậy sao?" Tâm tình xấu suốt đêm của Tả Hữu Nam đều không cánh mà bay, cười đến mê người hơn, đồng thời đem Hàn Phi Vũ lại gần hơn.

"Vậy anh về sau thường xuyên cười, vì em." Muốn cho con mồi mắc câu, lời ngon tiếng ngọt không thể thiếu được.

. . . . ." Anh đối với ai cũng nói như vậy sao?" Hàn Phi Vũ mặc dù bị Tả Hữu Nam hấp dẫn, nhưng còn có một ti lý trí tồn tại, cô hết sức hiểu rõ, đây chỉ là một giấc mộng đẹp.

Mà mộng, là giả dối.

"Không, chỉ với em." mặt nạ dịu dàng, làm cô nhanh chóng ngã vào cạm bẫy tình cảm anh thiết kế.

Hàn Phi Vũ không lên tiếng, cô biết Tả Hữu Nam đang nói dối, anh không thể nào nghiêm túc với cô.

Đối với phụ nữ, anh luôn luôn không chăm chú, Hàn Phi Vũ tự nhận không thể nào thay đổi được Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam đến gần cô, chỉ tò mò. Ở trong đồng hồ nữ chơi chán, tình cờ ném thử phụ nữ bình thường một chút cũng là chọn lựa không tồi!

Nguyên nhân là cô quá rõ trò chơi tình cảm này, nên đến nay cô mới có thể giữ vững một chút lý trí.

Thật ra, Hàn Phi Vũ không thể không nghĩ tới, cứ như vậy rơi vào vòng tình Tả Hữu Nam sở thiết, dù sao anh cũng xuất sắc như vậy, mặc dù chỉ là một cuộc tình ngắn ngủi, cũng là một chuyện tốt.

Tại sao người phải cự tuyệt đây? Hàn Phi Vũ hỏi mình.

Thật ra, người đã sớm thích anh, gặp nhau ngày đó, người đã sớm bị anh đoạt đi tâm hồn.

Hàn Phi Vũ hiểu, đáy lòng cô xác thực khát vọng trở thành phụ nữ của Tả Hữu Nam.

Mặc dù chỉ có một đoạn thời gian ngắn ngủi làm người khác đau lòng. . . . .

Hàn Phi Vũ âm thầm quyết định.

Ăn xong cơm tối, Tả Hữu Nam dắt tay Hàn Phi Vũ, đi tới suối nước nóng anh đã bao trước.

Khí nóng hồ tắm khiến Hàn Phi Vũ có chút nhìn không rõ biểu tình Tả Hữu Nam.

"Em đứng ở đó làm gì đấy?"

Tả Hữu Nam cởi áo ra, cứ như vậy nhảy xuống hồ.

"Tôi. . . . ."

Không nghĩ tới Tả Hữu Nam lại đột nhiên nhảy vào hồ nước nóng, Hàn Phi Vũ thoáng chốc không biết phản ứng như thế nào."Xuống." anh dùng ngữ điệu nửa ra lệnh nói.

"Nhưng vậy. . . . ." Hàn Phi Vũ có chút cố kỵ quần áo giá trị xa xỉ trên người .

Tả Hữu Nam quyết định không để Hàn Phi Vũ nói, lấy hành động thay thế ngôn ngữ .

Anh một tay kéo cô xuống cạnh suối nước nóng, trọng tâm không ổn định, cô liền bị Tả Hữu Nam kéo vào dòng nước ấm áp .

"Như thế nào? Cảm giác có khỏe không!" Anh chợt bức gần.

"Ừ. . . . ." Hàn Phi Vũ thói quen cúi đầu, tránh ánh mắt Tả Hữu Nam .

"Cùng người trong lòng tắm suối nước nóng, là một loại hưởng thụ, em nói không đúng ?" Ngâm mình trong nước, bàn tay ôm eo nhỏ của cô, khiến khoảng cách của hai người gần như bằng không.

Biết rõ Tả Hữu Nam chỉ lừa gạt cô, tâm Hàn Phi Vũ vẫn không nhận được ngọt ngào.

"Tả --"

"Hừ."

Tả Hữu Nam đem mặt lại gần, môi mỏng mà khẽ gọi từ từ in trên môi hồng Hàn Phi Vũ .

Hàn Phi Vũ lần này không giãy giụa, rất thuận theo tiếp nhận hôn sâu của Tả Hữu Nam.

Anh tham lam bú hương thơm trong miệng cô, đầu lưỡi linh xảo ở bên trong tùy ý thăm dò, kỹ thuật hôn cao siêu khiến cho Hàn Phi Vũ không tự chủ được hưởng ứng, đầu lưỡi quấn lấy lẫn nhau.

Vừa hôn xong, cô miệng to thở hổn hển, khí nóng hồ tắm càng làm cho lòng cô không ngừng đập mạnh.

"Cái người này lần thật biết điều!" Cảm thấy Hàn Phi Vũ té nhị thay đổi, Tả Hữu Nam nâng lên một nụ cười thắng cuộc .

"Anh không phải thích sao?" Cô hỏi ngược lại.

Cô đã quyết định bước vào vòng tình nói dối của Tả Hữu Nam bằng bất cứ giá nào. Cho dù bị thương, cô cũng sẽ không có nửa câu oán hận, bởi vì tất cả đều là cô tự nguyện.

"Không, anh rất thích." Tả Hữu Nam cười tà.

"Nếu như em thường thường thuận theo như vậy, thật là tốt bao nhiêu."

Anh đem Hàn Phi Vũ ôm chặt hơn, hai thân thể tương liên thật chặt, cô có thể mơ hồ cảm thấy hạ thể nóng rực của anh.

Tả Hữu Nam không ngừng ở trên người Hàn Phi Vũ rơi xuống nụ hôn nóng bỏng như dầu ả, khi môi anh đi tới cổ trắng nõn thì thấy một dấu răng như ẩn như hiện.

"Dấu ả của anh còn ở đây?" Tả Hữu Nam cười nhẹ, sau đó ở cùng địa phương cắn một cái nữa, chỉ là, lần này sức lực không nặng như lần trước trong phòng Tổng giám đốc Thần Thoại.

"A!" Hàn Phi Vũ thở nhẹ một tiếng.

"Anh nói rồi, em nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh." Tả Hữu Nam tự phụ nói.

Tiếp, bàn tay anh đi tới hai vú Hàn Phi Vũ, ác ý chà xát xung quanh.

Nhất thời, một hồi cảm giác không biết là khoái cảm hay đau đớn thẳng hướng cô mà đến.

"A. . . . ." Cô không nhận được yêu kiều ra tiếng.

Tả Hữu Nam trồng một tay, ở trong suối nước ấm áp , vén quần lụa mỏng màu tím của Hàn Phi Vũ lên, sau đó gọn gàng kéo quần lót của cô xuống.

Nhất thời, cô cảm thấy cả người run lên.

Không có kinh nghiệm tình yêu, đôi mắt hoan ái sắp tới, cô cảm thấy sợ hãi cũng là tự nhiên.

Ngón tay thon dài của Tả Hữu Nam trêu chọc cô, chậm rãi dò vào bụi hoa bí mật chưa biết mùi đời của Hàn Phi Vũ.

"Nha!" Cô không kìm hãm được kêu lên, cả người như bắt lửa, nóng rực không dứt.

Tả Hữu Nam gia nhập một ngón tay, ở trong hoa huyết trên choker, thăm dò một chút, mang cho Hàn Phi Vũ cảm giác không thể nói.

"A --" cô rên rỉ ra tiếng.

Tiếp, Tả Hữu Nam cởi quần, đem tượng trưng phái nam nóng rực đã sớm gắng gượng buông thả, trên hoa kính Hàn Phi Vũ, liền đâm!

"Nha!"

Bất thành linh xâm nhập, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Phi Vũ vận vẹo một hồi, đau nhức trong nháy mắt cuốn lấy mỗi một thần kinh toàn thân cô.

"Thật là đau. . . . ."

Hàn Phi Vũ bắt được bả vai Tả Hữu Nam, không tự chủ tăng thêm sức lực, móng tay dần dần khảm vào hai vai cường tráng.

Tả Hữu Nam không dừng bước đẩy mạnh, trong tiếng kêu thảm thiết của cô, phân thân của anh rút cuộc hoàn toàn tiến vào.

Hàn Phi Vũ cảm thấy tầm mắt cực độ không rõ, cảnh tượng trước mắt mơ hồ một mảnh, cô không biết đến tột cùng là vì khí nóng trong hồ, hay là vì cô không ngừng tràn ra nước mắt.

Tả Hữu Nam rất nhanh liền bắt đầu động tác, nhưng luật động vừa mới bắt đầu, thanh liên Hàn Phi Vũ kêu gào bị thống lần nữa vang lên.

"A. . . . ."

"Còn tốt đó chứ? !" Anh dùng giọng nói khàn khàn hỏi, động tác cũng dừng lại.

Không thương hương tiếc ngọc cơ hồ là danh từ miêu tả Tả Hữu Nam, nhưng là, giờ phút này, anh lại không hiểu muốn dịu dàng hôn khoe mắt tràn đầy nước của Hàn Phi Vũ, lấy thân thể chậm rãi thừa nhận áp lực cùng đau đớn của cô.

‘ ừ. . . . . " Cô nhẹ gật đầu một cái.

Tả Hữu Nam săn sóc, giống như xoa bỏ tất cả thống khổ của cô.

Khẽ hôn cô một lúc lâu, mắt thấy thân thể cô không còn buột chặt, anh mới bắt đầu chân chính luật động. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hàn Phi Vũ trải qua kích tình, té xỉu trong lòng ngực Tả Hữu Nam.

Lúc cô khôi phục ý thức thì người đã nằm trên giường, trên người cũng đã mặc áo choàng tắm của khách sạn.

Ánh nắng sáng sớm chiếu xuống phòng.

Tầm mắt cô dao động bốn phía, vậy mà, phòng lớn như thế chỉ có một mình cô.

Anh không có ở đây. . . . . Một cổ cảm giác mất mát đột nhiên đánh úp tới Hàn Phi Vũ.

Suy nghĩ một chút, yêu vội như vậy, thế nào có khả năng lại ở chỗ này với cô. . . . .

Nguyên tưởng rằng mình sẽ cùng những phụ nữ khác giống nhau, có thể có Tả Hữu Nam ba ngày, không nghĩ tới cư nhiên tư cách tình nhân ba ngày cũng không có, chỉ có thể có một đêm ngắn ngủn. . . . . Một hồi sương mù dính vào tròng mắt Hàn Phi Vũ.

Cô chịu đựng hạ thể đau đớn, cùng với sắp nước mắt tràn mi, chậm rãi rời giường.

Cô chậm rãi bước đi vào phòng tắm, cởi xuống áo choàng trên người, dùng tay mở vòi hoa sen, khiến nước nóng xối đi mùi hồ tắm trên người, xối đi bi ai trong lòng. . . . .

Tắm rửa qua, Hàn Phi Vũ đổi lại y phục.

Rời đi 'Phòng tổng thống', cô đi tới quầy khách sạn.

"Thật xin lỗi, tôi muốn tính tiền." Hàn Phi Vũ mặt mày tái nhợt, đứng đối diện với nhân viên trong quầy nói, "Đêm qua tôi ở trong Phòng tổng thống."

Sợ anh rời đi quá vội vàng, nhất thời quên tính tiền, cho nên, Hàn Phi Vũ đi tới quầy hỏi một chút.

"Xin hỏi là Hàn Phi Vũ tiểu thư sao?" Nhân viên lễ độ hỏi thăm.

"Vâng" hỏi thăm cô như vậy, Hàn Phi Vũ cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Tà tiên sinh đã tính tiền, còn phân phó chúng tôi đem cái này chuyển cho Hàn tiểu thư." nhân viên tiếp tân lấy ra một phong thư màu trắng sữa đưa cho Hàn Phi Vũ.

"Cám ơn." Không kèm chế được mong đợi trong lòng, cô lập tức mở phong thư.

Bên trong chỉ có một tờ giấy trắng, trên tờ giấy trắng chỉ đơn giản viết hai chữ có lực -- chờ anh

Một hồi ấm áp nhất thời tràn ngập trong lòng Hàn Phi Vũ. Cô quyết định ở khách sạn chờ anh; mặc dù Tà Hữu Nam không nói rõ cô nên ở nơi nào chờ anh, nhưng theo lẽ thường, anh gọi cô ở lại khách sạn.

Hàn Phi Vũ ở đại sảnh khách sạn chọn một chỗ thoải mái ngồi xuống, để Tà Hữu Nam vừa trở lại là có thể nhìn thấy cô.

Hàn Phi Vũ lòng tràn đầy vui vẻ, tinh thần chờ bóng dáng cao lớn của Tà Hữu Nam hiện ra.

Đêm tối dần dần phủ xuống, Hàn Phi Vũ ngồi trong đại sảnh, thần sắc vui sướng trên mặt đã biến mất không thấy gì nữa.

Cô bất tri bất giác đã đợi hơn mười giờ, trong khoảng thời gian này cô vì không muốn Tà Hữu Nam không tìm được mà n một bước cũng không rời đi đại sảnh.

Vậy mà, trước cửa khách sạn còn không thấy được bóng dáng Tà Hữu Nam.

Anh quên mất đi! Tùy ý viết xuống mấy chữ, anh thế nào sẽ nhớ trong lòng?

Hốc nức Hàn Phi Vũ một hồi nóng rực, cô biết mình sắp khóc.

"Hàn tiểu thư." Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Cô ngẩng mặt lên.

"Sắc trời đã tối, không bằng Hàn tiểu thư ở lại khách sạn ngủ trọ một đêm?" Người nói chuyện chính là nhân viên tiếp tân sáng nay đã truyền tin cho Hàn Phi Vũ. "Tà tiên sinh có thể bởi vì công sự nên trễ nải một chút thời gian."

Cô lắc đầu một cái. Cô không cho là Tà Hữu Nam sẽ trở về nơi này.

"Không cần, cảm ơn cô." Hàn Phi Vũ đứng lên. "Tôi phải đi."

Chờ đợi thêm nữa, cũng sẽ không đợi được cái gì, cần gì làm mình kỳ vọng vô vị?

"Vậy tôi thay Hàn tiểu thư gọi một xe taxi đi!" nhân viên tiếp tân chu đáo nói.

"Không cần, cảm ơn." Hàn Phi Vũ kéo ra nhất mặt cười nhạt, xoay người rời đi.

Nước mắt của cô sắp rơi xuống, cô không muốn nước mắt bị người khác thấy.

Bị Tà Hữu Nam nhét vào khách sạn đã đủ thảm, cô không muốn quần áo (trạng thái quần áo) của mình lại bị người khác thấy. Để cô cất giữ một chút tự ái đi!

Hàn Phi Vũ về đến nhà không lâu, điện thoại trong nhà liền vang lên.

Cô không lập tức nghe điện thoại, chỉ là nhìn điện thoại vang lên không ngừng.

Trong lòng một tia mong đợi, động tác vô cùng chậm đến gần điện thoại, cầm ống nói lên.

"Phi Vũ?" Là thanh âm Tà Học Văn.

"Học Văn." Hàn Phi Vũ không nhận được cười nhạo mình? Cô vẫn còn mong đợi cái gì, hôm nay ở khách sạn khổ đợi còn chưa đủ sao?

Tà Hữu Nam để cô đợi một ngày, thế nào sẽ gọi điện tìm cô!

"Em đi nơi nào? Hôm qua anh nghe người ta nói, anh trai đến phòng nhân sự kéo em đi, anh gọi điện thoại đến nhà em lại không tìm được, tưởng rằng

hôm nay ở công ty nhìn thấy em, không nghĩ tới em thế nhưng không tới làm, em đi nơi nào?" Trong thanh âm Tả Học Văn cũng là lo âu và ân cần.

"Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng."

"Phi Vũ, em hãy thành thật nói với anh, anh trai đối với em làm cái gì?" Tả Học Văn hiểu rất rõ anh trai, anh không có việc gì chắc chắn sẽ không đem Hàn Phi Vũ lôi đi.

"Không có." Hàn Phi Vũ không muốn nói.

Còn có cái gì để nói sao? Nói cô và Tả Hữu Nam chỉ có một đêm sao?

"Phi Vũ!" Tả Học Văn căn bản không tin tưởng.

"Học Văn, hôm nay em mệt chết đi, hôm nào chúng ta lại nói được không?" Hàn Phi Vũ cảm thấy mệt mỏi.

". . . . . Được rồi!" Tả Học Văn không muốn miễn cưỡng cô, không thể làm gì khác hơn là thuận theo cúp điện thoại.

Cả người cũng mệt mỏi, cô vừa ngã vào giường, liền rơi vào trầm trầm mộng đẹp

Một mộng đẹp tràn đầy nước mắt

Hôm sau, Hàn Phi Vũ tỉnh lại, đã là vào buổi trưa.

Nguy rồi! Đi làm trễ rồi.

Hàn Phi Vũ lập tức bối rối, nhưng sau một lúc lâu, cô liền không muốn đến Thần Thoại đi làm nữa.

Phạm là nhân viên nữ cùng Tả Hữu Nam xảy ra quan hệ, đều phải trong ba ngày quy định tự động từ chức, Phi Vũ tính toán một chút, hôm Tả Hữu Nam ở Thần Thoại kéo cô đi tới hôm nay đúng là ngày thứ ba.

Dù sao cô đều phải từ chức, có trễ hay không đến cũng không còn quan hệ.

Chỉ là, Hàn Phi Vũ không có thói quen ngủ nướng, nài nỉ rời giường, rửa mặt, sau đó liền tính toán viết thư từ chức.

Rời đi tập đoàn Thần Thoại, đối với Hàn Phi Vũ mà nói không có quan hệ, bởi vì cô vào Thần Thoại làm việc, chỉ vì cách xa bố dượng, cũng không nghĩ được Tả Hữu Nam coi trọng.

Sẽ cùng Tả Hữu Nam xảy ra quan hệ, chỉ là một cái cọc ngoài ý muốn.

Nhưng, chuyện rời đi Thần Thoại, tuyệt không thể bị bố dượng biết!

Rất nhanh, cô liền viết xong thư từ chức, chỉ cần đem nó gửi ra ngoài, tất cả quan hệ của cô và Tả Hữu Nam liền chấm hết.

Nghĩ đến chỗ này, chớp mũi đau xót, hốc mắt một giọt lại một giọt chất lỏng trong suốt trượt xuống, đem phong thư trắng tinh thấm ướt một mảnh. . . . .

Thư từ chức gửi ra ngoài, Hàn Phi Vũ từng ngày tìm công việc mới.

Tâm tình xuống thấp không có nghĩa là cô có thể cả ngày núp ở trong nhà không có việc gì, cô còn có cuộc sống ở Đài Bắc, phải trả tiền mướn phòng, ăn cơm.

Thực tế, chính là như vậy.

Trong lúc tìm công việc, Tả Học Văn tới tìm cô mấy lần.

Cho dù Hàn Phi Vũ không nói xảy ra chuyện gì, nhưng cô đột nhiên từ chức, xem ra chuyện cùng Tả Hữu Nam tuyệt đối không thoát được quan hệ.

Tả Học Văn là người thông minh, anh biết Hàn Phi Vũ không muốn nói chuyện Tả Hữu Nam, nếu đối phương không muốn nói, Tả Học Văn liền thức thời không hỏi tới.

"Có muốn anh giúp em giới thiệu hay không?" Ban đêm Tả Học Văn tới chơi hỏi.

"Không cần." Cô lắc đầu."Từ từ tìm, cũng tìm được."

Mặc dù Hàn Phi Vũ tháng này không ngừng tìm việc làm, cũng đi phỏng vấn, nhưng hiện nay kinh tế Đài Loan đình trệ, khắp nơi đều giảm biên chế, muốn tìm một công việc mới không phải dễ, nhưng cô vẫn nhẫn nại chờ đợi tốt tính của Tả Học Văn.

"Phi Vũ, em không phải vì anh ta mà xa lánh anh đi!" Tả Học Văn giống như cảm thấy Hàn Phi Vũ so ngày trước khách khí hơn nhiều.

Tà Học Văn vẫn cho rằng Hàn Phi Vũ một người bạn thân giao, anh không muốn bởi vì quan hệ Tà Hữu Nam, mà mất đi người bạn tốt này.

"Học Văn, anh nghĩ quá nhiều." Hàn Phi Vũ cười một tiếng. "Em chỉ là muốn tay làm hàm nhai! Không muốn dựa vào người khác. Hơn nữa ban đầu em đều có thể thi được vào Thần Thoại, em nghĩ, tìm công việc mới cũng không phải là việc khó."

"Phi Vũ, anh hi vọng có thể cùng em vĩnh viễn là bạn tốt." Tà Học Văn thật không muốn mất đi người bạn Hàn Phi Vũ này.

"Em cũng thế."

"Có cần anh giúp gì, cứ mở miệng." Trước khi rời đi, Tà Học Văn nói như vậy.

"Ừ."

Hàn Phi Vũ đưa Tà Học Văn đến dưới lầu, đưa mắt nhìn anh rời đi.

Đang định đi lên lầu thì cô bị một tiếng kêu gọi lại.

"Phi Vũ!"

Nghe vậy, toàn thân Hàn Phi Vũ - rung động, cô sợ hãi nhìn phương hướng thanh âm -- là bố dượng!

"Phi Vũ, đã lâu không gặp." Bố dượng Hàn Phi Vũ -- Trần Lực nhếch miệng cười một tiếng.

"Phải . . . . . Rất lâu không gặp . . . . ." Cô cảm thấy máu trên mặt mình nhanh chóng rút đi.

Bố dượng cư nhiên từ Nghi Lan đi tới Đài Bắc rồi !

"Kể từ khi mẹ con qua đời, chúng ta đã hai năm không gặp." Trần Lực không có ý tốt nhìn chăm chăm Hàn Phi Vũ.

"Phải . . . . ." mẹ cô mất năm cô tốt nghiệp đại học, qua đời bởi vì bệnh, mẹ đã chết, cô cảm thấy không cần thiết ở trong nhà bố dượng nữa, cho nên quyết định rời khỏi Nghi Lan.

Bình tĩnh qua hai năm, không nghĩ tới bố dượng lúc này lại có thể biết tìm đến cô!

"Bố nghe Lý bá sát vách nói, con đã không còn làm việc ở Thần Thoại." Trần Lực nói. "Con trai ông ta cũng làm việc Thần Thoại."

"Bố dượng. . . . ." Hàn Phi Vũ cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn.

"Con sẽ không quên hiệp nghị giữa bố và con đi!" Trần Lực gây sự.

"Con. . . . ." Cô cảm thấy không khí bốn phía cực độ không đủ, cô dường như sắp té bất tỉnh.

"Con đã không còn làm việc ở Thần Thoại, vậy cũng không cần thiết ở lại Đài Bắc nữa, cùng bố trở về Nghi Lan đi! Con chỉ cần cùng bố trở về, bố sẽ nuôi con, không cần lo lắng." Trong mắt Trần Lực tràn đầy dâm uế ham muốn.

"Không . . . . . Con. . . . ." Cô chết cũng không muốn trở về Nghi Lan.

"Ban đầu bố đồng ý con tới Đài Bắc là bởi vì con thi được vào Thần Thoại, hôm nay con không công tác ở đó, vẫn chưa về nhà? Ở nhà vĩnh viễn là tốt nhất."

Tay Trần Lực đầy nếp nhăn hướng Hàn Phi Vũ đưa qua , cô không tự chủ thét chói tai ra tiếng.

"Không cần!"

Bịch một tiếng, Trần Lực còn chưa bắt được Hàn Phi Vũ, đã té xuống đất, khoe miệng còn rỉ ra tia máu.

Hàn Phi Vũ bị tình cảnh này sợ ngây người, cô không biết xảy ra chuyện gì.

"Người. . . . . Người là ai?" Trần Lực còn té xuống đất, tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông cao lớn bên cạnh Hàn Phi Vũ, đánh ông một quyền .

"Ngay cả Tà Hữu Nam ta cũng không biết, người nhất định là lão già." Tà Hữu Nam lạnh nhạt nói.

Hàn Phi Vũ bất trí nhìn chăm chăm người không nên xuất hiện tại nơi này, cả một tháng không thấy anh, cô lúc này mới giật mình, cô có nhiều tưởng niệm anh.

"Tà Hữu Nam?" Trần Lực ngẩn ngơ. "Tổng giám đốc của tập đoàn Thần. . . . Thần Thoại?"

"Chính thế." Tả Hữu Nam cười nhạt một chút, tiếp đó dời đi tầm mắt, nhìn Hàn Phi Vũ bên cạnh một chút.

Tiếp thu được tầm mắt của anh, Hàn Phi Vũ chột giật mình.

"Cho dù cậu là tổng giám đốc của tập đoàn Thần Thoại, cũng không thể lung tung đánh người!" Trần Lực đứng dậy trên đất, ngón tay chỉ thẳng vào Tả Hữu Nam

"Ông muốn đụng chạm người phụ nữ của tôi, ông nói có đáng đánh hay không?"

"người phụ nữ của cậu?" Trần Lực lại một lần nữa giật mình.

"Hàn Phi Vũ là người của tôi, vô luận là người nào, không có sự đồng ý của tôi không thể đụng vào cô ấy." Tả Hữu Nam cuồng ngạo nói.

Cô là người của anh! Những người khác không thể chạm vào một đầu ngón tay của cô!

"Cái gì?" Trần Lực vụn vụn không nghĩ tới, Hàn Phi Vũ lại có thể trở thành người của Tả Hữu Nam

Khi anh hỏi thăm được, cô đã không còn làm việc ở Thần Thoại, liền lập tức đi tới Đài Bắc, muốn đem con gái nuôi về Nghi Lan.

Kết quả, sau khi mở đầu, lại chạy ra một Tả Hữu Nam!

Khi Trần Lực hoàn trả thần thờ, Tả Hữu Nam chột kéo lấy cổ áo của hắn.

"Ông nhớ kỹ cho tôi, Hàn Phi Vũ là người của tôi, sau này ông còn suy nghĩ dám động vào cô ấy, cho dù chỉ là lông măng, tôi sẽ làm ông đẹp mắt."

Trong giọng nói của anh là nồng đậm uy hiếp, làm Trần Lực sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Hiểu lời, liền lập tức rút cho tôi!"

Tả Hữu Nam dùng lực đẩy Trần Lực ra, sau đó vẫn ôm vai Hàn Phi Vũ, đi vào phòng cô.

"Nơi này thật đúng là nhỏ."

Tả Hữu Nam vào nhà Hàn Phi Vũ không khỏi nhíu mày một cái.

"Mới vừa rồi cảm ơn anh." Cô không để lại dấu vết rời đi cái ôm của Tả Hữu Nam, lựa chọn cùng anh tạo chút khoảng cách.

"Cảm ơn?" Tả Hữu Nam giương giương lông mày. "Em rất ít nói cảm ơn anh. Mỗi lần em thấy anh, không phải lộ ra dáng vẻ hoang mang sợ hãi; chính là cách anh xa xa, tựa như hiện tại."

Hàn Phi Vũ cứng họng.

"Không nói lời nào là ý tứ gì?" Tả Hữu Nam đến gần cô.

"Em . . . . ."

Cô muốn lui về phía sau, nhưng Tả Hữu Nam đã kéo cô.

"Tại sao không đợi anh?" sắc mặt tuấn mỹ nhất thời trở nên âm trầm.

"Em . . . . ."

"Anh nói em chờ anh, em cư nhiên không đợi?" Tả Hữu Nam càng thêm tiến tới gần cô, cuối cùng đem Hàn Phi Vũ vây giữa anh và vách tường. "Hàn Phi Vũ, em thật to gan!"

"Em . . . . . Em có chờ anh." Cô mở miệng phản bác.

Thật sự cô có chờ anh, là anh không xuất hiện.

"Em có chờ anh? Em nếu chờ anh, anh sẽ không đi một chuyến tay không rồi !" Tả Hữu Nam cất cao giọng điệu.

"Em biết anh mới từ nơi nào về sao? Anh tới khách sạn Xuân Thiên, nhưng em, chết tiệt, thế nhưng không có ở đó!"

"Anh biến mất một tháng, chẳng lẽ anh muốn em ở khách sạn chờ anh một tháng sao?" Hàn Phi Vũ cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, trực tiếp tức giận nói với Tả Hữu Nam.

"Anh nói em, chính là muốn em ngoan ngoãn chờ anh, một tháng là cái gì?" Tả Hữu Nam thẳng khí nói.

"Em ở đại sảnh khách sạn đợi anh suốt cả một ngày! Như vậy còn chưa đủ sao?"

Anh sẽ không biết, ngày đó cô ôm tâm tình gì đợi anh.

Anh vĩnh viễn sẽ không biết. . . . . Cái loại bút rút lương tâm như vậy, trong mắt chỉ có mình Tả Hữu Nam anh, cả đời anh cũng không thể hiểu.

Sắc mặt Tả Hữu Nam bởi vì Hàn Phi Vũ mà trở nên càng khó coi hơn.

"Chưa đủ! Anh lưu tin truyền cho em, chính là muốn em chờ anh, nếu không anh lưu lại làm gì? Em hại anh hôm nay một chuyến đi tay không, kết quả đi tới cửa nhà em, liền thấy em cùng một người đàn ông trung niên dây dưa. Em là người phụ nữ của anh, cư nhiên làm anh mất mặt như vậy."

"Em đã không phải là người phụ nữ của anh, anh quên sao? Trước kia anh không cùng bất kỳ một phụ nữ nào dây dưa quá ba ngày, cho nên em đã không còn là người phụ nữ của anh."

"Trong trí nhớ của anh, anh và em chỉ mới ở một ngày, hôm sau anh đi công tác ở Mĩ, ba ngày quy định còn chưa qua. Em, vẫn là người của Tả Hữu Nam."

Anh không mở miệng nói không muốn cô, Hàn Phi Vũ cô vẫn là người phụ nữ của Tả Hữu Nam anh!

Tả Hữu Nam cầm tay Hàn Phi Vũ, sức lực to lớn! Để cô nhú lông mày.

"Em không phải, em đã không còn đi làm ở Thần Thoại, anh và em không còn bất kỳ quan hệ gì nữa."

"Anh và em có quan hệ hay không, do anh quyết định!"

"Anh đã man không hiểu chuyện!"

"Anh đã man không hiểu chuyện?" Anh nhướn mi."Em đã nói như vậy, anh liền đã man không hiểu chuyện cho em xem!"

Dứt lời, Tả Hữu Nam liền một tay ôm lấy Hàn Phi Vũ, đi đến phòng ngủ, sau đó đem cô vút trên giường.

"Anh làm cái gì?"

Hàn Phi Vũ luống cuống.

"Một nam một nữ ở trên giường, em nói có thể làm cái gì?" Tả Hữu Nam tà nhỉnh cười.

"Không cần!" Cô giãy giụa.

"Không cần? Anh càng muốn! .

Tả Hữu Nam sử dụng sức lực đàn ông hoàn toàn áp chế Hàn Phi Vũ, cô căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho Tả Hữu Nam kéo cao quần của mình.

"Không cần. . . . ."

Giọng cô mang lệ nhỏ giọng hô.

Tả Hữu Nam vốn nắm quần lót của cô, nghe tiếng khóc của cô đột nhiên ngừng lại .

"Khóc cái gì?" Anh nhìn chăm chăm cô, âm điệu đột nhiên trở nên êm ái.

Hàn Phi Vũ không khống chế được nước mắt, một chuỗi nước mắt trượt xuống khuôn mặt.

"Chỉ là trên giường đã khóc thành ra như vậy, da mặt em mỏng, làm sao làm phụ nữ của anh?" Tả Hữu Nam dùng ngón tay lau đi vệt nước mắt trên mặt cô.

Anh không khỏi dịu dàng săn sóc, khiến Hàn Phi Vũ nhất thời không phản ứng kịp.

Cô biết Tả Hữu Nam, chưa từng đôi đôi dịu dàng với cô như vậy!

"Đừng khóc."

Ôm cô vào lòng, nhịp tim cường tráng truyền vào bên tai Hàn Phi Vũ, làm cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tả Hữu Nam dịu dàng trấn an , nước mắt của cô rốt cuộc dừng lại.

" Vừa rồi là bố dượng của em?" Tả Hữu Nam hỏi.

Hàn Phi Vũ gật đầu.

"Ông ta muốn làm gì với em?"

"Không có gì. . . . . ' cô lập tức cúi đầu.

"Em dám nói láo?" trong mắt Tả Hữu Nam lóe lên lệ quang. "Em nên biết, anh không cần hỏi em, cũng có thể tra được tất cả. Chỉ là, anh muốn em chính miệng nói cho anh biết."

Thật ra, ở khách sạn Xuân Thiên, Tả Hữu Nam đã nghe ra một chút manh mối từ giấc mơ của Hàn Phi Vũ.

"Bố dượng. . . . ."

Hàn Phi Vũ cắn cắn môi, nghĩ tới quá khứ thống khổ, lòng cô một hồi quặn đau.

"Ông thường thường mượn cơ hội quấy rầy em, như sờ tay em, mỗi khi ông muốn tiến một bước thì em đều nhân cơ hội chạy trốn, cho nên ông ta chưa có một lần thành công."

"Em trừ trốn tránh ra, chẳng lẽ không phản kháng sao?" Một ngọn lửa vô danh đốt trong lòng Tả Hữu Nam.

Cái cô gái ngốc này!

"Nếu như em rõ ràng phản kháng, chuyện này nói không chừng sẽ nháo lớn, đến lúc đó khiến mẹ em chú ý. . . . . Em không muốn bà biết. . . . . Bà đã rất khổ. . . . . Bà một lòng cho rằng đã tìm được một người đàn ông để phò thác!

Kết quả lại. . . . .

Nếu mẹ biết bố dượng quấy rầy cô, bà nhất định sẽ rất khổ sở.

Hàn Phi Vũ nói không được, nước mắt lần nữa tràn mi.

"Đừng khóc!" nước mắt Hàn Phi Vũ khiến anh phiền lòng, nhưng anh lại vô pháp bỏ mặc.

"Em ở lại cái nhà như đại ngục đó, tất cả đều vì mẹ, em thật sự không yên lòng bà, cho đến khi em tốt nghiệp đại học, mẹ qua đời, cái nhà kia không còn thứ để em lưu luyến nữa.

Em muốn rời đi, nhưng bố dượng không cam lòng cứ bỏ qua cho em như vậy. Em kiên trì muốn đi Đài Bắc làm việc, cho nên ông liền đưa ra điều kiện, nếu em có thể đi làm ở Thần Thoại, em liền có thể rời nhà.

Bố dượng biết rõ yêu cầu trúng tuyển Thần Thoại rất cao, ông cho là em nhất định không thi vào được. Kết quả, em kỳ tích thi đậu, ông không thể không để em rời khỏi Nghi Lan.

Cứ như vậy, hai năm qua, nguyên tưởng rằng có thể bình an qua ngày, không ngờ bố dượng cứ nhiên biết em rời khỏi Thần Thoại, muốn đem em mang về Nghi Lan. . . . ."

"Em ngu ngốc a! Em không từ chức không phải không sao sao? " Tả Hữu Nam thật không hiểu cái đầu nhỏ của Hàn Phi Vũ đang suy nghĩ cái gì.

"Mỗi nhân viên cùng anh xảy ra quan hệ, sau khi quan hệ kết thúc đều phải rời đi Thần Thoại." Hàn Phi Vũ nhắc nhở anh.

"Anh vừa nói, quan hệ của anh và em còn chưa kết thúc."

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Tả Hữu Nam.

"Quan hệ kết thúc chỉ là ý tưởng em tình nguyện, anh và em còn chưa kết thúc, cho nên em không phải từ chức." Chỉ cần cô không rời đi Thần Thoại, bố dượng cô sẽ không có lý do bắt cô trở về.

"Còn chưa kết thúc?" cô và anh. . . . .

"Anh nói chưa kết thúc chính là chưa kết thúc!" Anh không có kiên nhẫn lặp lại lời nói giống nhau, "Ngày mai em đi làm cho anh, nếu không anh cho em biết tay! .

Không nghĩ đến Tả Hữu Nam sẽ nói như vậy, cô lộ ra dung nhan hỗn tạp kinh ngạc, mờ mịt, luống cuống.

Về mặt phức tạp, cũng đã hấp dẫn tầm mắt Tả Hữu Nam.

Anh muốn thường gặp cô -- là phản ánh tâm tình chân thật nhất.

"Em ngày mai sẽ tới làm thư ký cho anh." Đầu không khỏi hiện lên khát vọng sử dụng lời nói của anh.

Chỉ cần cô làm thư ký của anh, vậy anh muốn gặp cô, liền dễ như trở bàn tay rồi.

Anh không để phụ nữ làm thư ký, bởi vì một ngày quan hệ kết thúc, anh không muốn gặp phải phiền toái không cần thiết, nhưng bây giờ anh bỏ qua vấn đề này, đối với Hàn Phi Vũ nói một câu như vậy.

Cô, trong lúc vô tình, đã từ từ tiến vào chiếm giữ vị trí trong lòng anh!

Nghe được lời nói Tả Hữu Nam, Hàn Phi Vũ kinh ngạc tròn tròn mắt hạnh, giống như anh nói tiếng nước ngoài.

"Em có vẻ mặt gì vậy?" Anh nhấn nhẹ chân mày. "Làm thư ký của anh, mỗi nhân viên nữ trong Thần Thoại đều mơ ước. Em phải lộ ra vẻ mặt hân hoan, không phải thái độ kỳ quái như vậy!"

"Em . . . ." Cô có tài đức gì, có thể làm thư ký tổng giám đốc Thần Thoại !

Cô chỉ là một tiểu nhân viên của phòng nhân sự a.

"Anh nói có thể là có thể. Ngày mai chín giờ, tới phòng Tổng giám đốc trình diện, trễ một giây xem em sống thế nào." Tả Hữu Nam nghiêm túc khác thường, không giống như đang nói giỡn cùng Hàn Phi Vũ.

"Anh. . . . . Là nghiêm túc?" Cô hỏi một lần nữa.

"Em rất phiền." Tả Hữu Nam không muốn nặng lời giống vậy.

"Em cái gì cũng không biết. . . . ."

"Anh chỉ cho em."

"Động tác của em rất chậm. . . . ."

"Có anh ở đây, em cũng dám lười biếng mò cá?" Tả Hữu Nam chợt đem mặt anh tuấn tới gần ngực cô. Cô vội vã lắc đầu.

"Yên tâm" Giọng nói Tả Hữu Nam đột nhiên vừa chuyển, ngữ điệu trở nên dịu dàng. "Có anh ở đây, bổ dưỡng em không cách nhưng chăm em, anh sẽ bảo vệ em."

Hàn Phi Vũ không nghĩ tới Tả Hữu Nam sẽ nói như vậy, cô sững sờ, thật lâu không thể nói.

Thật ra, giật mình không chỉ một mình Hàn Phi Vũ, ngay cả Tả Hữu Nam cũng giật mình.

Anh không nhớ anh đã từng nói lời ngon tiếng ngọt với bất kỳ phụ nữ nào. Vậy mà, anh lại nói với Hàn Phi Vũ!

Trong kinh ngạc lẫn nhau, không khí trầm mặc thay thế ngôn ngữ giữa hai người tràn ra.

Sau một lúc lâu, Tả Hữu Nam đánh vỡ không khí giằng co đầu tiên.

"Em có phải nên nói với anh một tiếng cảm ơn?"

"Cảm ơn. . . . ."

Hàn Phi Vũ lúc này mới nói cảm ơn

"Chậm quá." Tả Hữu Nam nhẹ trào một tiếng. "Bụng anh đói, ra ngoài ăn cơm đi!"

"Anh còn chưa ăn cơm tối?" Cô hơi ngạc nhiên.

"Anh vừa xuống máy bay, liền lái xe đi khách sạn tìm em, không tìm được liền tới nhà em, chưa ăn cái gì?" Tả Hữu Nam mắt tròn trắng.

Hàn Phi Vũ vừa nghe, không tự chủ lộ ra nụ cười lúm đồng tiền từ nội tâm.

Có lẽ, cô trong lòng Tả Hữu Nam, cũng có một chút vị trí đi!

Một chút là đủ rồi.

"Hiện tại muộn như vậy, em nấu cho anh ăn, ra ngoài rất lãng phí thời gian." Hàn Phi Vũ nói.

"Em biết nấu ăn?"

"Tám tuổi em đã biết." Cô triển lộ nụ cười ngọt ngào.

"Ăn không ngon anh sẽ không ăn." Tả Hữu Nam trước nói rõ lập trường.

"Chỉ sợ anh ăn không ngừng." Hàn Phi Vũ càng cười càng vui vẻ, xem ra càng xinh đẹp động lòng người.

Tả Hữu Nam thấy Hàn Phi Vũ lộ ra nụ cười động lòng người ở khoảng cách gần như vậy, dục vọng phái nam nháy mắt toàn bộ bị khơi lên.

"Tả Hữu Nam?" Hàn Phi Vũ cảm thấy Tả Hữu Nam ôm tay cô.

"Hiện tại anh tương đối muốn ăn em."

Anh cười xuống, sau đó liền đẩy ngã cô.

Nagy cả cơ hội hô to cũng không có, mỗi hồng một giây kế tiếp liền bị Tả Hữu Nam hoàn toàn chiếm cứ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Toà nhà Thần Thoại

"Tả tổng giám đốc, Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng, Tả tổng giám đốc."

Nhân viên Thần Thoại vừa thấy Tả Hữu Nam xuất hiện tại đại sảnh, lập tức cúi người chào buổi sáng.

Tả Hữu Nam chỉ gật đầu một cái, không hề mở miệng, quán triệt tác phong luôn luôn lãnh cảm.

Anh đi về phía thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, trực tiếp đến thẳng phòng giám đốc.

Cửa thang máy mở ra, nhưng Tả Hữu Nam lại không đi vào.

Bởi vì anh đang chờ người.

Đợi chừng mười mấy giây, một bóng dáng vội vàng chạy đến bên người anh.

"Anh còn đang nghĩ, em phải đợi anh bao lâu?" Tả Hữu Nam nhìn chăm chăm người tới, giọng nói không vui.

Mặc dù không cao hứng, nhưng anh vẫn dừng chân đợi cô.

"Thật xin lỗi." Hàn Phi Vũ lập tức nói xin lỗi.

Tả Hữu Nam hừ lạnh một tiếng, đi vào thang máy.

Cô không dám chậm trễ nửa giây, lập tức theo anh đi vào.

Vốn là Hàn Phi Vũ đi chung xe với Tả Hữu Nam, lẽ ra nên cùng anh bước vào Thần Thoại, nhưng lúc cô xuống xe không bao lâu, trên đường va chạm một người cảm rất nhiều rắc rối.

Tự giác có lỗi, cô lập tức giúp người kia nhặt văn kiện rơi tán loạn.

Mất lạnh nhìn tất cả, Tả Hữu Nam không muốn đứng tại chỗ, đi thẳng vào Thần Thoại, bỏ lại cô không để ý đến phản đối giúp người ta nhặt giấy tờ.

Hàn Phi Vũ biết mình chọc Tả Hữu Nam tức giận, trong lòng cũng đang nghĩ nên làm như thế nào để lấy được sự tha thứ của anh, cho nên không có chú ý tới nhân viên Thần Thoại trong đại sảnh đang một bộ há to mồm, giống xem người ngoài hành tinh.

Cho đến khi cửa thang máy chuyên dụng đóng lại, nhân viên trong đại sảnh mới xôn xao.

Tất cả bọn họ đều có một nghi vấn: tại sao tổng giám đốc chỉ thích mỹ nhân tuyệt sắc, sẽ ở chung một chỗ với Hàn Phi Vũ chỉ có vẻ thù mị thanh lệ?

Sau khi trợ lý giới thiệu cận kề, Hàn Phi Vũ bước đầu đã được hiểu phạm vi công tác của cô là gì.

"Nếu Hàn tiểu thư còn có vấn đề gì, không cần khách khí, lúc nào cũng có thể tìm tôi."

Trợ lý Tả Hữu Nam là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa có thể trong khoảng thời gian ngắn, giới thiệu cho Hàn Phi Vũ phạm vi công việc đầu vào đấy, có thể thấy được hiệu suất làm việc của cô rất cao.

Đối mặt với người như vậy, Hàn Phi Vũ hết sức lo sợ gật đầu.

"Vậy tôi không quấy rầy Hàn tiểu thư nữa." Trợ lý cười.

Cô ấy thật xinh đẹp. . . . .

Khó trách người khác đều nói, người làm ở Thần Thoại, đều là tuấn nam mỹ nữ, dường như chỉ có cô đi nhầm địa chỉ.

Tại sao Tả Hữu Nam lại muốn cô làm thư ký của anh? So với cô gái xinh đẹp kia hình như mới thích hợp. . . . .

"Em ở đây ngây ngô cái gì?" thanh âm Tả Hữu Nam bỗng dưng truyền vào tai Hàn Phi Vũ.

"Cái gì?"

"Ngày đầu tiên làm thư ký liền dám ngăn người?"

"Không có." Cô mãnh liệt lắc đầu.

"Giúp anh xử lý phần văn kiện này."

Tả Hữu Nam không có ý định cùng Hàn Phi Vũ tranh cãi, hôm nay hành trình của anh rất nhiều, không có thừa thời gian lãng phí, anh bỏ lại văn kiện liền trở lại phòng Tổng giám đốc.

Hàn Phi Vũ vội vàng mở văn kiện Tả Hữu Nam ném cho cô, không có nửa giây chậm trễ.

Lượng công việc của thư ký Tả Hữu Nam so với tưởng tượng của Hàn Phi Vũ nhiều hơn, vừa giải quyết một phần văn kiện, một phần khác đã ném tới, căn bản không có thời gian để cô thở một hơi.

Thật vất vả đến giờ cơm trưa, cô mới có thể dừng lại một chút uống ly trà.

Tả Hữu Nam đâu?

Hàn Phi Vũ phát giác cả buổi trưa cũng không gặp qua Tả Hữu Nam.

"Hàn tiểu thư, cô còn chưa đi ăn cơm à?" Trợ lý đến bên cạnh Hàn Phi Vũ.

"Lý tiểu thư."

"Tôi đi ăn cơm trước." Lý tiểu thư cười, liền muốn tránh đi.

"Chờ một chút, Lý tiểu thư." Nói không chừng cô ấy biết Tả Hữu Nam đi nơi nào. "Xin hỏi, cô biết Tả tổng giám đốc đi nơi nào sao?"

"Lịch trình Tả tổng giám đốc mấy ngày nay không phải đã đưa cho cô sao? Tôi còn tưởng cô biết đầu tiên đấy!"

"A. . . . . Hình như là. . . . ." Hàn Phi Vũ đáp lời, đáy mắt một tầng sương mờ.

"Cô không nhớ rồi sao?" Lý tiểu thư cảm thấy kỳ quái, Hàn Phi Vũ không giống như người nghe tai phải ra tai trái.

Cô cảm giác Hàn Phi Vũ là một người làm việc rất nghiêm túc, khi cô giải thích tính chất công việc thì Hàn Phi Vũ liền cúi đầu, vung bút viết nhanh, đem lời nói cô nói viết trong quyển sổ nhỏ.

Vô luận là chuyện gì, cô đều viết rất cận kề, giống như sợ sẽ không nhớ.

Nhưng những chuyện như nghe điện thoại, ghi lại lời nhắn, cũng không cần phải ghi trong sổ đi!

Tính cách bất thường của Hàn Phi Vũ, khiến Lý tiểu thư không nhận được buồn bực.

"Hiện tại nhớ rồi." Trong gương mặt tươi cười của cô có loại khổ sở không xua đi được .

Lý tiểu thư ở trên bàn Hàn Phi Vũ tìm một hội, liền tìm được lịch trình Tả Hữu Nam .

"Ở chỗ này."

"Cám ơn." Hàn Phi Vũ nói.

Cô là thư ký của Tả Hữu Nam, lẽ ra nên rõ ràng hành tung của anh nhất, nhưng cô lại hỏi người khác anh đang ở nơi nào, thư ký như cô quá không xứng đáng.

Đầu óc như cô, làm thư ký thật không đủ tư cách.

"Quyển lịch trình này ghi chép cặn kẽ hành trình của Tả tổng giám đốc mấy ngày nay, chỉ là có lúc Tả tổng giám đốc sẽ điều chỉnh một ít thời gian, để bảo đảm cô hoàn toàn hiểu rõ hành trình của Tả tổng giám đốc, làm tốt công tác chuẩn bị, như đi họp cần văn kiện gì, cô nên thường hỏi anh trước cần phải làm gì.

Cô đứng ngại phiền toái, ngộ nhờ anh sửa lại hành trình, mà cô lại không biết, chuẩn bị sai đồ, anh sẽ giận dữ, đến lúc đó gặp nạn chính là cô." Lý tiểu thư nói.

"Được, tôi hiểu." Hàn Phi Vũ gật đầu, vội vàng lấy bản bút ký, ghi nhớ lời nói của Lý tiểu thư.

"Nói thí dụ như. . . . ." Lý tiểu thư cẩn thận giải thích đặc tính của Tả Hữu Nam, làm Hàn Phi Vũ mới nhận chức có thể sớm thích ứng.

"Ah?" Cô nhìn tờ lịch trình."Trong khoảng thời gian này làm sao trông không?"

Ở giữa thời gian liên hoan và đi họp, có hai giờ trống.

"Đây là thời gian riêng tư của Tả tổng giám đốc."

"Thời gian riêng tư?" Rõ ràng không nghe rõ, Hàn Phi Vũ hỏi ngược lại.

"Đó là thời gian hẹn hò của Tả tổng giám đốc." Lý tiểu thư chậm rãi nói.

Hàn Phi Vũ cảm thấy đầu đột nhiên trống rỗng.

"Cô nên hiểu rõ Tả tổng giám đốc chúng ta là một người thế nào đi!" Lý tiểu thư một câu hai nghĩa.

Cô biết lời nói Lý tiểu thư chứa đầy hàm ý, tình tâm chờ cô nói tiếp.

"Anh thích phụ nữ, nhưng sẽ không chỉ thích một loại, phụ nữ đối với anh, chỉ là một đồ để thay đổi, anh không biết chuyên nhất là gì, chỉ cần biết rõ giao dịch thân thể.

Tôi không phủ nhận, cô là thư ký đầu tiên, hơn nữa lại là phụ nữ có quan hệ với anh ta, nhưng cái này không đại biểu cái gì, giờ phút này anh ta đối với cô nhiệt tình mê muội, không có nghĩa là về sau sẽ như thế. . . . ."

Lý tiểu thư ngừng một chút, mặc dù cô biết nếu Tả Hữu Nam nghe được những lời này sẽ rất nguy hiểm, nhưng cô không nhịn được muốn báo cho Hàn Phi Vũ một phen. Chỉ vì cô thấy Hàn Phi Vũ và những phụ nữ vì tiền mà đến gần Tả Hữu Nam hoàn toàn bất đồng.

"Nghiêm túc với anh, chỉ rơi vào kết quả bi thảm" Lý tiểu thư nói tiếp:"Tôi thừa nhận, anh có một mị lực đàn ông, nhưng yêu anh, nhất định phải thương tâm."

Hàn Phi Vũ vừa nghe vừa không tự chủ nắm chặt quả đấm

Lời nói của Lý tiểu thư cô đều rõ ràng, nhưng cô đã rơi vào, muốn rút người ra, có thể dễ vậy sao?

"Nếu như cô cảm thấy tôi xen vào việc của người khác, cảm thấy lời của tôi rất chói tai, coi như tôi chưa nói gì, cô chưa từng nghe thấy gì!"

"Không, rất cảm ơn cô. . . . ." Hàn Phi Vũ biết Lý tiểu thư có ý tốt, mới nói cho cô biết những lời này.

"Chúc cô may mắn." Lý tiểu thư không cần phải nhiều lời, phát tay một cái liền đi.

Anh sẽ không nghiêm túc, Hàn Phi Vũ ngày đầu tiên biết Tả Hữu Nam đã rõ ràng.

Vậy mà, anh đột nhiên dịu dàng, khiến cô không tự chủ được chờ đợi nội tâm anh một cái nào đấy có thể chứa đựng sự tồn tại của cô. . . . .

Ngày đầu tiên đi làm, Tả Hữu Nam liền dẫn Hàn Phi Vũ đi tới một khu dân cư cao cấp.

"Chìa khóa cho em" Tả Hữu Nam dẫn cô tới trước cửa.

"Cái gì?"

"Căn phòng này là của em."

"Em sao?"

"Anh mua cho em, em ở nơi đó quá nhỏ, xe anh dừng dưới lầu giống như đi nhầm nơi. Đưa em đến nơi này, anh tìm em cũng dễ dàng một chút. Sau đó luật sư sẽ liên lạc làm giấy tờ nhà với em."

Hàn Phi Vũ cầm chìa khóa Tả Hữu Nam cho cô, chìa khóa lạnh như băng làm cô mím chặt môi.

". . . . . Em không nhớ đã nói với anh, em cần phòng."

"Em không nói không có nghĩa là em không phải muốn." Tả Hữu Nam tự phụ nói.

"Em ở đó rất thoải mái, không có tính toán dọn nhà." Hàn Phi Vũ tận lực nói uyển chuyển, cô không hy vọng Tả Hữu Nam cảm thấy cô đang cự tuyệt anh.

"Anh muốn em ở đây." Cá tính bá đạo của Tả Hữu Nam biểu lộ không bỏ sót.

"Nếu như em nói không?"

"Em là phụ nữ, phải nghe lời anh. Người không phục tùng anh, anh không cần." ngữ điệu Tả Hữu Nam càng thêm băng lạnh.

". . . . . Tốt, em chuyển." Biết rõ không có lựa chọn, Hàn Phi Vũ không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Nếu cô cứ cự tuyệt, sợ rằng Tả Hữu Nam sẽ phẩy áo bỏ đi, từ đó không thêm gặp cô nữa, cô vất vả mới quyết định ở cùng anh, cô không hy vọng thời gian chung sống chỉ ngắn ngủi như vậy.

"Còn nữa, nguyện vọng của em là gì?" Tả Hữu Nam chuyển đề tài.

"Cái gì?" Nguyện vọng?

"Mỗi phụ nữ có quan hệ với anh, anh đều cho họ một nguyện vọng. Em làm việc ở Thần Thoại, nên chắc cũng nghe qua quy tắc trò chơi của anh! Các em cung cấp phục vụ, anh bỏ thù lao."

Anh không biết chuyển nhất là gì, chỉ cần biết giao dịch thân thể.

Lời nói Lý tiểu thư nháy mắt xẹt qua đầu Hàn Phi Vũ.

Lý tiểu thư nói chính xác cực kì, Tả Hữu Nam chỉ cần xác định mua bán rõ ràng.

Anh là bên mua, mà cô là người bán.

Quy tắc trò chơi, phục vụ, thù lao. . . . .

Buồn cười cỡ nào, chỉ là, chỉ dù buồn cười nữa, cũng chỉ có thể cười quan hệ của cô và anh.

"Em không có nguyện vọng." Hàn Phi Vũ nói nhỏ.

"Không có nguyện vọng?" Tả Hữu Nam giống như nghe được chuyện cười.

"Con người lúc còn sống, sao lại không có nguyện vọng?" Trong giọng nói đều là không tin.

"Em thật sự không có." Cho dù có, sợ rằng người coi phụ nữ như đồ chơi như anh cũng không làm được.

"Phi Vũ, anh là một thương nhân, anh muốn quan hệ rõ ràng, em không có nguyện vọng, không khác nào không tuân theo quy tắc trò chơi của anh."

Lúc này, ngoài cửa sổ mưa phùn lâm lâm. Hàn Phi Vũ nhìn mưa ngoài cửa sổ một hồi, sau đó nói:

"Nếu em có nguyện vọng, chính là xin anh những lúc trời mưa có thể nhớ đến em một chút."

Tả Hữu Nam kinh ngạc, "Đây chính là nguyện vọng của em?"

Những phụ nữ trước của anh không phải muốn xe chính là muốn nhà, nếu không chính là muốn tiền bạc cả đời xài không hết, không ai giống như Hàn Phi Vũ.

"Vâng"

Tả Hữu Nam nheo mắt lại, "Phi Vũ, không cần diễn trò với anh."

"Em không có."

"Nguyên vọng của em là muốn những lúc trời mưa anh sẽ nhớ đến em?" Tả Hữu Nam nói lại, cảm thấy lời nói này thật ngu xuẩn.

Ở nơi chủ nghĩa công lợi! Tưởng niệm sẽ trị giá mấy đồng tiền?

"Không sai. Anh làm được không?"

"Không có chuyện gì Tả Hữu Nam anh không làm được." Tả Hữu Nam tự phụ như cũ. "Đây chính là nguyên vọng em muốn, về sau đừng hối hận."

Tiếp đó, anh không nói chuyện nguyên vọng nữa, nói sang chuyện khác: "Ngày mai sẽ có thiết kế sư, em muốn trang hoàng như thế nào thì làm như thế."

"Ừ." Hàn Phi Vũ chỉ tùy tiện ứng một tiếng, dù sao cô không có ý định ở nơi này, trang hoàng như thế nào cũng không liên quan đến cô.

Nơi này quá cao, cũng quá hoa lệ, so với chính mình một điểm cũng không xứng.

Hơn nữa khi kết thúc quan hệ với Tả Hữu Nam, cô sẽ trả lại căn phòng này.

"Nếu như em mua đồ gì, dùng tấm thẻ này." Tả Hữu Nam lấy ra một thẻ vàng.

Hàn Phi Vũ hiểu cô không có quyền cự tuyệt, cô không nhận không được.

"Sau này em muốn cái gì, cứ nói với anh."

Thanh âm Tả Hữu Nam bắt đầu cách xa, cô cảm thấy tầm mắt mờ hồ một mảnh. . . . .

Làm thư ký của Tả Hữu Nam đã hai tháng, trong khoảng thời gian này, trừ ngày đầu tiên tan việc gặp mặt Tả Hữu Nam, những ngày tiếp theo hết giờ làm anh đều đi xã giao.

Một tuần lễ sau, Hàn Phi Vũ có chút hoài nghi, Tả Hữu Nam còn nhớ cô là người phụ nữ của anh.

Sau khi tan việc ở Thần Thoại, Hàn Phi Vũ không trở về căn phòng hoa lệ của Tả Hữu Nam, cô đã ở thử, nhưng cô luôn không ngủ được, có thể thấy chỗ này hoàn toàn không phải chỗ của cô.

Cho nên, Hàn Phi Vũ vẫn trở lại căn phòng cũ rách của mình, dĩ nhiên, chuyện này Tả Hữu Nam không biết.

Mới đầu cô còn lo lắng, ngộ nhờ Tả Hữu Nam biết cô cư nhiên bằng mặt nhưng không bằng lòng, sẽ giận dữ thế nào, vậy mà về sau cô cảm thấy mình căn bản đang tự tìm phiền não.

Tả Hữu Nam mua nhà cho cô, cũng không bí mật gặp mặt cô, càng không bước tới căn nhà đã trang hoàng xong.

Cho nên, anh không thể nào biết cô căn bản không trong phòng.

Mỗi lần tan việc về đến nhà, cô cảm giác không khí bốn phía đều giống như đông lạnh. Mặc dù khí trời mới vào thu, nhưng cô cảm thấy không khí xung quanh cô dường như lạnh hơn bình thường.

Tâm lãnh, sợ rằng cũng ảnh hưởng không khí xung quanh! Hàn Phi Vũ cười khô.

Gần đây cô không muốn ăn, đã ăn được ít, gần đây càng thêm gầy gò.

Có lúc, cô còn vô cớ có cảm giác nôn mửa.

Kể từ khi Tả Hữu Nam mua phòng cho cô, trừ thời gian ở công ty, anh không hề đi tìm cô, dường như cô chỉ là một thư ký không thể bình thường hơn.

Hai tuần lễ, toàn bộ mười bốn ngày, anh đối với cô không nghe không hỏi.

Cũng không biết là thói quen chờ đợi, hay là tâm đã tê dại, Hàn Phi Vũ mấy ngày nay cũng không vì Tả Hữu Nam mà khóc.

Thật ra, có cái gì để khóc? Anh một ngày nào đó sẽ ném bỏ cô, chỉ là ngày đó đã rơi xuống người cô mà thôi.

Năm ngày trước, Tả Hữu Nam đột nhiên nói với Hàn Phi Vũ muốn đi nam bộ công tác, tất cả hội nghị đều hủy bỏ, biến mất trước mặt cô.

Năm ngày này, cô đều là tâm thần hoảng hốt, tinh thần làm việc vô cùng không tập trung.

Trong những ngày đó, Hàn Phi Vũ cảm thấy chưa từng tịch mịch như thế.

Cô cảm thấy mình sắp kiên trì không nổi, Tả Hữu Nam sẽ không trở lại, sợ rằng cô sẽ vì tưởng niệm quá độ mà té xỉu mất.

Thì ra, cô đã hăm sâu như vậy. . . . .

"Hàn tiểu thư." Lý tiểu thư kêu lên, khiến thần chí Hàn Phi Vũ rút về.

"Cô kêu tôi?" Cô mờ mịt.

"Cô không sao chứ"

"Không có việc gì." Hàn Phi Vũ vội vàng thu hồi tâm sự nặng nề.

Lý tiểu thư tất nhiên biết được Hàn Phi Vũ đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không muốn nói rõ.

Khi Lý tiểu thư muốn cùng Hàn Phi Vũ nói chuyện công việc thì thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc phát ra ‘đình’ một tiếng.

Hàn Phi Vũ lòng tràn đầy mong đợi, chợt bị đốt lên.

Khi cửa thang máy chuyên dụng mở ra, bên trong không chỉ có một mình Tà Hữu Nam, còn có một mỹ nhân vóc người xuất chúng, gương mặt xinh đẹp làm bạn bên cạnh.

Cả người mỹ nhân dính trên người Tà Hữu Nam, anh không biết nói gì bên tai mỹ nhân, mỹ nhân nghe xong liền bật cười.

"Anh thật là hư! Ghét." Mỹ nhân nũng nịu sáng giọng.

Hàn Phi Vũ nhìn thấy trong mắt, tâm không ngừng quặn đau, lại quặn đau.

Tà Hữu Nam không đem tầm mắt rơi vào trên người Hàn Phi Vũ và Lý tiểu thư, giống như không nhìn thấy họ, thẳng cùng mỹ nhân vào phòng Tổng giám đốc.

Cho đến một tiếng đóng cửa vang lên, Hàn Phi Vũ mới có thể lấy lại tinh thần.

Lý tiểu thư vỗ vỗ bả vai Hàn Phi Vũ, giống như đang gọi cô tỉnh lại, sau đó cô để vãn kiện xuống, mở ra .

Hàn Phi Vũ bị lưu lại, mặt tái nhợt giống như giấy trắng.

Cô nên sớm biết, Tà Hữu Nam -- chính là người đàn ông như vậy.

Có thể ở bên cạnh anh ba ngày, đã là ân tứ lớn lao, cô còn nghiêm khắc cái gì?

Mặc dù đã sớm dự liệu kết quả như thế, nhưng Hàn Phi Vũ vẫn không khống chế được nước mắt trượt ra, điện thoại nội bộ trên bàn truyền đến giọng nói trầm thấp của Tà Hữu Nam : cô đi vào.

Chợt nghe được thanh âm của anh, kinh ngạc và vui mừng cùng nhau đánh úp tới tim cô.

Lau khô nước mắt trên mặt, sau đó cô đứng dậy đi về phía trước, gõ cửa, nhanh chóng đi vào phòng Tổng giám đốc.

Vừa bước đi vào, cô liền thấy mỹ nhân lửa nóng ngồi trên đùi Tà Hữu Nam, này tình cảnh muốn có bao nhiêu thân mật liền có bấy nhiêu thân mật.

Cố đè xuống khổ sở trong lòng, Hàn Phi Vũ cung kính hỏi:"Tà tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc ư?"

"Không có việc gì không thể tìm cô sao?" Thoáng đem tầm mắt dời khỏi mỹ nhân, đổi thành chống lại Hàn Phi Vũ.

"Không, không phải!" Cô vội vàng lắc đầu, có thể thấy anh ở khoảng cách gần, là chuyện cầu cũng không được.

Nhìn cô mấy giây, anh mở miệng:" Năm ngày tôi không có ở công ty, có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?"

Nghe vậy, Hàn Phi Vũ không khỏi thất vọng. Cô cho rằng anh vì chuyện riêng mới tìm cô. . . . .

Mặc dù kỳ vọng trong lòng rơi vào khoảng không, nhưng cô lập tức đem chuyện quan trọng trong năm ngày báo cáo nhanh cho anh nghe.

Hàn Phi Vũ không biết, Tà Hữu Nam gọi cô đi vào thật ra cũng không vì công sự.

Vừa rồi anh đang cùng mỹ nhân thân nhau, nhưng đầu óc sắp đi vào lửa nóng thì bỗng nhiên xẹt qua gương mặt thanh lệ của Hàn Phi Vũ, kích thích hội tụ phía dưới thân thể, chợt biến mất không ít.

Năm ngày này anh thật sự phải đi công tác, nhưng đa tình như anh, cũng không quên ở chuyện tìm phái nữ an ủi.

Nhưng vô luận phụ nữ bên cạnh anh so với Hàn Phi Vũ xuất sắc bao nhiêu, đầu óc anh vẫn không kim hãm được hiện lên dung nhan của cô.

Anh thử ngăn lại tình huống này, nhưng kết quả dường như chỉ hoàn toàn ngược lại.

Anh từng có vô số phụ nữ, nhưng chưa từng động tình, thậm chí ngay cả đối đãi nghiêm túc cũng chưa thử. Có lẽ, không thể quên đi bóng dáng của cô, chỉ là vì cô bây giờ là thư ký của anh, cùng anh lui tới chặt chẽ.

Anh -- Tả Hữu Nam. Sẽ không để ý bất kỳ phụ nữ nào, bao gồm cả Hàn Phi Vũ.

Anh vẫn nghĩ như vậy, cũng tự nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ở phòng Tổng giám đốc không bao lâu, Tả Hữu Nam liền cùng mỹ nhân đi ra ngoài.

Hàn Phi Vũ chỉ dám đem đau thương khóa trong mắt, đưa mắt nhìn người đàn ông yêu thích cùng bạn gái thân mật rời đi.

Vất vả đè xuống đau lòng, nhìn đến lúc tan việc, vừa về tới nhà, liền nhận được điện thoại của Tả Học Văn.

"Đã lâu không tìm em rồi."

"Ừ. Anh có khỏe không?"

"Rất tốt, em thì sao?"

"Còn không phải như cũ. Đi làm, tan việc, cuộc sống khô khan liên miên bất tận."

"Em ở đâu?"

Hàn Phi Vũ im lặng một hồi.

"Tả tổng giám đốc bận chuyện, hành trình mỗi ngày chật đến nỗi ngay cả một cây châm cũng không chen vào được." Cô cố gắng duy trì ngữ điệu bình thản.

"Anh không phải nói cái này. Phi Vũ, em không phải là đối tượng trò chơi của anh ấy." Tả Học Văn tận tình khuyên bảo, "Thừa dịp còn kịp, em mau sớm rút đi!"

"Học Văn, em đã sớm không rút ra được." Hàn Phi Vũ cười chua xót.

"Là em không thử. Anh không biết tại sao anh ấy muốn em làm thư ký, nhưng anh ấy là một hoa hoa công tử, sẽ không nghiêm túc với em, muốn em làm thư ký, có thể là cao hứng nhất thời mà thôi."

"Em hiểu." lời nói của Tả Học Văn cô hết sức hiểu rõ.

"Phi Vũ, cần gì khẳng khái một mực? Đây không đáng giá."

"Em biết rõ." Nhưng kì lạ là phụ nữ đều thương đàn ông hư. . . . .

"Phi Vũ, anh hi vọng em hạnh phúc, vui vẻ. Anh ấy có thể cho em tất cả, duy chỉ có hạnh phúc, anh ấy không cho em được."

"Học Văn, đừng nói." Tả Học Văn nói tất cả cô đều hiểu, nhưng cô vẫn chọn ở lại bên cạnh Tả Hữu Nam.

Bởi vì những ngày có thể ở lại bên cạnh anh, đã không còn nhiều rồi.

Lại nói, ngày cô có thể nhớ rõ cảm giác yêu anh, cũng không còn nhiều.

Khi đầu cô còn hoàn toàn thanh tỉnh thì cô sẽ nhớ kỹ cảm giác thương anh.

Nếu như có thể, cô hi vọng tình yêu với anh, hung hăng in trong lòng.

Như thế, cho dù tương lai cô quên Tả Hữu Nam, cũng không quên được cảm giác thương anh.

Bất tri bất giác, Hàn Phi Vũ đã làm thư ký của Tả Hữu Nam hơn một tháng.

Cô so với mình tưởng tượng thích ứng công việc thư ký nặng nề nhanh hơn, có lẽ, hiện nay cô tình nguyện làm càng nhiều càng tốt, như vậy cô sẽ không có thời gian suy nghĩ nhiều chuyện cô thống khổ.

Ngày hôm nay, hết giờ làm của phòng Tổng giám đốc Tả Hữu Nam không hề báo trước mở ra.

"Tối nay em theo anh đi xã giao." Anh ra lệnh nói.

"Xã giao?" Hàn Phi Vũ bị những lời này của Tả Hữu Nam làm cho sững sờ tại chỗ.

"Em đừng nói với anh em không rảnh đi!" Máy rậm nhảy lên.

"Không phải. . . . ." Cô vội vã lắc đầu.

"Vậy thì chuẩn bị một chút, đợi anh cùng đi ‘Đệ nhất bách hoá Kiều thị’ cũng Kiều tổng giám đốc ăn cơm tối."

"Vâng" Hàn Phi Vũ tuyệt không dám chậm trễ, nhanh chóng từ máy vi tính tìm ra tài liệu Tả Hữu Nam muốn.

Theo cô biết, Tả Hữu Nam gần đây đang cùng người phụ trách đệ nhất bách hóa Đài Loan -- Kiều Bản hiệp đàm kế hoạch hợp tác, chỉ cần hoàn thành, sẽ có mười tỷ tiền Đài Loan lợi nhuận.

Cô không nghĩ tới Tả Hữu Nam lại có thể biết mang năng xuất tịch như vậy quan trọng trường hợp!

"Xong chưa?" thanh âm Tả Hữu Nam không nhận được truyền đến.

"Tốt lắm!"

Hàn Phi Vũ đóng máy vi tính, bước nhanh đến phía sau Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam cùng Hàn Phi Vũ ngồi xe chuyên dụng của tổng giám đốc, đi tới một nhà hàng Nhật Bản cao cấp ở Đài Bắc.

"Kiều tổng, anh khỏe chứ." Tả Hữu Nam đeo lên mặt nạ lúc bàn chuyện làm ăn, đối với đối thủ tương đương, Kiều Bản thân hình cao lớn, bề ngoài anh tuấn nói, "Xin lỗi để anh đợi lâu."

"Đâu có, Tả tổng quá khách khí."

Kiều Bản khẽ mỉm cười, mang một cặp kính không gọng, hình tượng tư văn hữu lễ, chợt đánh vào đầu Hàn Phi Vũ.

"Chúng ta vừa ăn vừa nói đi!" Tả Hữu Nam đứng đối diện Kiều Bản, mà Hàn Phi Vũ đứng sau Tả Hữu Nam một chút.

Cả căn phòng chỉ có ba người, Hàn Phi Vũ lần đầu tham gia xã giao, cảm thấy có chút khẩn trương.

"Cô là thư ký của Tả tiên sinh sao?" Kiều Bản đưa ánh mắt vượt qua sau lưng Tả Hữu Nam rơi vào trên người Hàn Phi Vũ.

"A. . . . . Đúng vậy." Không ngờ Kiều Bản sẽ cùng cô nói chuyện, Hàn Phi Vũ có chút không kịp phản ứng.

"Xin chào, tôi họ Kiều, lần đầu tiên gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều." Nụ cười trên mặt anh càng thêm sâu hơn.

"Tôi tên là Hàn Phi Vũ, chào anh, Kiều tiên sinh." Nàng lấy một nụ cười lễ phép.

Vừa thấy nụ cười trên mặt Kiều Bản, Hàn Phi Vũ chợt cảm thấy trên vai khẩn trương, giống như người khác đòi đi.

Anh là người không tồi, Hàn Phi Vũ có cảm giác này.

"Kiều tổng, trước gọi thức ăn đi!" Tả Hữu Nam nói.

"Tốt."

Tả Hữu Nam điểm vài món ăn, Kiều Bản nữa thêm vào mấy thứ.

Không lâu sau, mỹ vị liền tới bàn.

Tả Hữu Nam chỉ tùy tiện ăn một hai ngụm, bởi vì mục đích của chuyến đi này là giải quyết phương án hợp tác cùng Kiều thị.

"Kiều tổng, đây là hợp tác phương án của công ty." Tả Hữu Nam từ tay Hàn Phi Vũ nhận lấy một phần văn kiện dày.

Kiều Bân nhanh chóng lật xem cả văn kiện, tốc độ nhanh, làm cho người ta cảm giác anh căn bản không nhìn điều khoản.

"Quý vị đưa ra điều kiện rất tốt, chỉ là để cẩn thận đạt được mục tiêu, tôi cần phải trở về xem kỹ rồi mới quyết định." Kiều Bân để văn kiện xuống, cười nói.

"Cần phải vậy." Tả Hữu Nam vẫn treo nụ cười buồn bán! Nhưng trong mắt hoàn toàn không cười.

Đài Loan không có một công ty nào có thể so với tập đoàn Thần Thoại ưu thế lớn như bọn họ, hoàn toàn thích hợp với điều kiện của Kiều thị. Vậy mà, Kiều Bân vẫn không chịu phương án hợp tác đó, rõ ràng muốn đòi hỏi Thần Thoại nhiều điều kiện có lợi hơn.

Họ Kiều này, không phải cũng quá tham!

Chỉ là, anh cũng không phải là đèn đã cạn dầu, sẽ không dễ dàng nhượng bộ như vậy.

"Hàn tiểu thư, cô đừng ngồi xa như vậy, tới bên này ngồi, cùng ăn chút gì đi! Nơi này thức ăn rất ngon." Kiều Bân vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Hàn Phi Vũ không ngờ anh sẽ nói như vậy, sửng sốt một lúc lâu.

Mà Tả Hữu Nam nghe vậy, một đôi mày kiếm âm thầm nhíu chặt, trong dạ dày cũng có gì đó lật khuấy.

"Hàn tiểu thư, xin yên tâm, tôi tuyệt đối không phải sắc lang," Kiều Bân cười trêu ghẹo, "Đây chỉ là một bữa tiệc bình thường, không cần khách trương."

Bữa tiệc bình thường sẽ liên quan tới mười tỷ tiền Đài Loan sao?

Chỉ là, Kiều Bân đã nói như vậy rồi, nếu cô còn không chịu, giống như đang hoài nghi nhân cách của anh ta. Dù sao anh ta cũng là khách của Thần Thoại, không thể đắc tội.

Hơn nữa Kiều Bân cho cô cảm giác không xấu, tin tưởng anh ta sẽ không mượn cơ hội động tay động chân với cô, vì vậy cô nhanh chóng ngồi bên cạnh anh.

"Những thứ kia ăn thật ngon, Hàn tiểu thư phải ăn nhiều a." Kiều Bân nói chuyện, đồng thời thay gấp một món ăn cho Hàn Phi Vũ.

Thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà kinh ngạc), cô vội vã khoát tay, "Kiều tổng giám đốc, không cần khách khí, tôi tự mình ăn."

"Hàn tiểu thư không cần gò bó, coi như cùng bạn bè ăn bữa cơm thường là được." Kiều Bân vừa cười nói, vừa rót cho Hàn Phi Vũ một ly rượu Nhật Bản.

Động tác thân mật liên tiếp của Kiều Bân, khiến Tả Hữu Nam cực kỳ không vui mừng!

"Kiều tổng giám đốc. . . . ." Không biết nên từ chối ý tốt của anh như thế nào, Hàn Phi Vũ có chút khó xử.

"Đây là rượu thanh rượu độ cồn không cao, không dễ uống say, Hàn tiểu thư cứ yên tâm. Chỉ là, nếu Nhược Hàn tiểu thư uống say, tôi sẽ đảm đương Hộ Hoa Sứ Giả tiễn cô về nhà." Hào cảm của Kiều Bân đối với Hàn Phi Vũ hiển lộ không bỏ sót.

Hàn Phi Vũ nhất thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, mà Tả Hữu Nam ngồi đối diện lại là sắc mặt trầm xuống.

Kiều Bân này rốt cuộc có đặt anh trong mắt hay không?

Trước mặt anh công khai trêu đùa nữ thư ký của anh!

Tả Hữu Nam tâm cao khí ngạo, không thật lòng với phụ nữ, nhưng giờ phút này trong lòng lại sôi trào tức giận, tuyệt đối liên quan đến chữ "Ghen".

Chỉ là anh luôn luôn thâm trầm, bề ngoài xem như vẫn bình tĩnh vô ba.

"Kiều tổng, không biết hiệp ước có chỗ nào anh cảm thấy không hiểu? Hiện tại tôi có thể nói rõ."

Tả Hữu Nam cố ý đem đề tài quay lại công việc, không để cho Kiều Bân tiến một bước ra "Ám hiệu" với Hàn Phi Vũ.

"Hiệp ước tôi đơn giản nhìn qua một lần, không có vấn đề gì lớn, về phần những quy tắc chi tiết, tôi trở về xem xét lại, rồi cùng Tả tổng thảo luận sau." Kiều Bân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hai ba câu liền tránh khỏi chủ đề Tả Hữu Nam.

Tiếp theo anh lại quay đầu, tiếp tục cùng Hàn Phi Vũ tán gẫu.

Cô lập tức nặn ra nhất mẹt nụ cười xã giao.

Kiều Bân đột nhiên xuất hiện lấy lòng làm cô ứng phó không kịp, cô thật sự không biết mình có điểm nào để anh ta coi trọng.

Chỉ là, hiện nay điều cô quan tâm nhất, không phải cùng Kiều Bân ứng đối, mà là không biết giải thích với Tả Hữu Nam như thế nào về "Ám hiệu" của

Kiều Bản .

Anh có tức giận không? Ngộ nhớ anh động khí, dưới con nóng giận ném bỏ cô, cô nên làm thế nào?

Trong lòng lo lắng hoàn toàn phản ánh trên gương mặt trắng như tuyết của Hàn Phi Vũ.

"Hàn tiểu thư."

Kiều Bản bỗng nhiên gọi cô, hai tay cô đang cầm ly rượu buông lỏng, ly rượu liền rơi trên nệm tatami.

"Thật xin lỗi! Thật lẽ." Tự biết gây họa, cô hốt hoảng nói xin lỗi.

Vốn đã lo lắng không biết Tả Hữu Nam có tức giận hay không, hiện tại cô lại sợ!

"Không cần gấp gáp, Hàn tiểu thư, không cần sợ, gọi phục vụ dọn dẹp là được rồi."

Kiều Bản ôn hòa cười một tiếng, anh nhấn nút phục vụ trong phòng khách quý, không lâu liền có nhân viên phục vụ mặc ki-mô-nô đi tới.

"Thật xin lỗi!" Hàn Phi Vũ lại nói xin lỗi, bất giác ánh mắt liếc sắc mặt Tả Hữu Nam đã rất khó coi.

"Thật xin lỗi, nếu hữu dụng bây giờ cũng không rối loạn như vậy." Tả Hữu Nam lạnh lùng mở miệng, "Cô hành động như vậy, tôi làm sao còn có thể dẫn cô ra ngoài?"

Mặc dù sớm dự liệu tâm tình anh không tốt, nhưng chính tai nghe được Tả Hữu Nam nói như vậy, Hàn Phi Vũ vẫn cảm thấy tim cứng lại.

"Thật vô cùng xin lỗi!" Cô vội vàng cúi đầu, lớn tiếng tạ lỗi.

Cô thật chộc Tả Hữu Nam tức giận! Làm thế nào? Làm thế nào? Hàn Phi Vũ luống cuống.

Tả Hữu Nam không vì lời nói xin lỗi của cô mà thu hồi ánh mắt sắc, hường ứng cô chỉ có một tiếng hừ lạnh lùng.

"Tả tổng, Hàn tiểu thư chỉ không cẩn thận mà thôi, anh thật sự tội trách tôi cô ấy." Kiều Bản lúc này chen vào một câu.

Nghe vậy, nguyên bản gương mặt tuần tú của Tả Hữu Nam như một tờ giấy, càng thêm mất hứng.

"Kiều tổng, đây là chuyện nhà của chúng tôi ." mặt Tả Hữu Nam giống như khoác lên một tầng băng vạn năm.

"Không sai, đây là chuyện của Tả tổng, tôi chỉ là một người đứng xem, cũng không thể phát biểu ý kiến gì, mà tôi cảm thấy vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Tả tổng thật sự không cần tức giận." Kiều Bản nói, ánh mắt thương tiếc vẫn nhìn Hàn Phi Vũ đang sợ hãi một cái.

"Ngoài ý muốn?" Kiều Bản lần nữa vì Hàn Phi Vũ nói chuyện, khiến Tả Hữu Nam đã nổi cơn thịnh nộ, có chút không thể nhịn được nữa, "Tôi không cảm thấy chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn."

"Tốt, cho dù không phải ngoài ý muốn, là Hàn tiểu thư không cẩn thận, đó cũng là chuyện nhỏ đi!"

"Cô ấy là thuộc hạ của tôi, chuyện lớn hay nhỏ là tôi quyết định." Tả Hữu Nam cường thế khác thường nói.

"Nếu Tả tổng đã nhận định đó là một sai lầm lớn không thể tha thứ được, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa." Giống như bị ngữ điệu quá cường ngạnh của Tả Hữu Nam làm bức mình, về mặt ôn văn của Kiều Bản hoàn toàn thu lại, thần sắc lạnh như băng không thua gì Tả Hữu Nam.

Kiều Bản đứng lên, mặc áo khoác tây trang, mặt nghiêm nghị nói:"Tôi vẫn cho là Tả tổng độ lượng, có thể phân rõ đúng sai, nhưng tôi nay lại làm tôi có chút ngoài ý muốn."

Nguy rồi! Không khí chuyển tiếp đột ngột, Hàn Phi Vũ chấn động.

"Kiều tổng - này" cô muốn thay thế Tả Hữu Nam lưu lại Kiều Bản.

"Xin lỗi, tôi tạm thời nhớ tôi có việc gấp, sợ rằng không thể lưu lại. Về phần chuyện cùng quý công ty hợp tác, tôi trở về suy tính cẩn thận mới trở lại." Kiều Bản coi thường thanh âm Hàn Phi Vũ, nói xong liền bước nhanh rời đi.

"Kiều tổng! Xin dừng bước!"

Nhưng hường ứng cô, chỉ là tiếng cửa giấy đóng lại.

"Tả. . . . ." Hàn Phi Vũ hoảng sợ quay đầu lại, nhìn Tả Hữu Nam trên mặt còn mang nợ diễm .

Tả Hữu Nam lần đầu tiên dẫn cô đi xã giao, cô lại đem mọi thứ làm hỏng!

Hàn Phi Vũ muốn nói để Tả Hữu Nam hết lửa giận, nhưng lúc cô nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng thì lời nói không thể ra khỏi miệng.

Tả Hữu Nam nhìn cô một cái, đứng lên, không nói một lời rời đi.

Thấy thế, lòng Hàn Phi Vũ tràn đầy kinh hoàng, nội tâm vô hình sợ hãi sâu hơn.

Tả Hữu Nam và Kiều Bân tan rã không vui, Hàn Phi Vũ xin nghỉ một ngày.

Cô không thể không làm gì, tro mắt nhìn Thần Thoại tổn thất một kế hoạch hợp tác lớn như vậy.

Hơn nữa hôm qua nếu không phải vì cô, bữa tiệc cũng sẽ không bị phá hỏng.

Vô luận như thế nào, cô nhất định phải lấy lại phần kế hoạch này!

Ôm quyết tâm muốn thành công, Hàn Phi bước tới toà nhà Kiều thị thứ ở trung tâm Đài Bắc.

Chỉ là, không có hẹn trước muốn gặp tổng giám đốc Kiều Bân, không phải là chuyện dễ.

"Xin lỗi! Tiểu thư, nếu như cô không có hẹn trước, sợ rằng không gặp được Kiều tổng," tiểu thư tiếp tân xinh đẹp tươi cười rạng rỡ nói.

"Tôi biết như vậy rất mạo hiểm, nhưng tôi thật sự có việc gấp muốn tìm Kiều tổng, phiền toái giúp tôi thông báo một tiếng được không?" Hàn Phi Vũ còn chưa chết tâm.

"Thật xin lỗi," tiểu thư tiếp tân vẫn là khuôn mặt tươi cười.

Địa vị cao quý đứng đầu, đâu có thể nói muốn gặp là gặp.

Đang định tiếp tục thuyết phục, Hàn Phi Vũ bỗng dừng nghe được có người kêu tên cô.

"Hàn Phi Vũ tiểu thư?"

Cô lập tức quay đầu lại --

"Kiều tổng!" Vui mừng nhìn sang, Hàn Phi Vũ bỏ đi khuôn mặt ưu sầu.

"Thật trùng hợp a." Kiều Bân nâng lên nụ cười ấm áp như ánh mặt trời.

"Kiều tổng, thật ra tôi tới tìm ngài." Vội vàng nắm chặt cơ hội ngàn năm một thuở, cô chạy chậm bước lên trước.

"Tìm tôi?" Kiều Bân nhìn thấy bóng lưng Hàn Phi Vũ, cũng biết mục đích cô tới đây. Nhưng ngoài mặt, anh vẫn giả bộ không hiểu.

"Đúng vậy." Cô gật đầu.

"Nơi này không tiện, lên phòng làm việc của tôi nói đi."

Cứ như vậy, Hàn Phi Vũ đi theo Kiều Bân tới lầu tổng giám đốc.

"Mời ngồi." anh lễ độ nói.

"Cám ơn." Ngồi xuống, Hàn Phi Vũ lập tức tiến vào chính đề, "Kiều tổng, lần này tới tìm thật ra là hi vọng ngài có thể nữa suy nghĩ một chút phương án hợp tác cùng Thần Thoại."

"Hàn tiểu thư, tôi không nói không suy nghĩ hợp tác cùng Thần Thoại a." Kiều Bân lộ ra vô tội cười.

"Nhưng là. . . . ." Đêm qua biểu hiện anh không vui, rõ ràng là. . . . .

"Hàn tiểu thư nhất định là có gì hiểu lầm. Tôi thừa nhận tối qua tôi có chút thất thố, nhưng từ đầu đến cuối, tôi chưa nói không cùng Tả tổng hợp tác."

"Này --" Hàn Phi Vũ vui mừng, tin vui ngoài dự đoán làm khuôn mặt cô mất hết u sầu.

"Chỉ là, " anh cắt đứt cô, "Tôi cũng nói qua, hiện tại cũng có thể từ chối phương án hợp tác."

Kiều Bân lập lòe nước đôi làm cô có chút không biết làm thế nào, Hàn Phi Vũ nghi ngờ nhìn anh.

"Kiều tổng, xin lỗi, tôi không hiểu."

"Đơn giản mà nói, chính là quý công ty cần phải suy tính một thời gian."

Chợt nghe thấy hai chữ suy tính, trong đầu cô thoáng chốc hiện lên tình huống xấu nhất.

"Kiều tổng! Xin ngài hãy nghe tôi nói, đêm qua người không đứng là tôi, không liên quan đến Tà tổng giám đốc."

"Hàn tiểu thư, tôi hiểu tâm ý của cô, nhưng biểu hiện của Tà tổng tối hôm qua, thật sự. . . . ." Anh không nói tiếp.

"Này toàn là lỗi của tôi! Nếu như chọc Kiều tổng không vui, xin hãy chấp thuận lời xin lỗi của tôi!" Cúi đầu thật thấp, thành ý tạ lỗi.

"Hàn tiểu thư, xin cô đừng như vậy."

Anh không phải vì một chút thủ đoạn buồn bán mà đùa bỡn, chỉ sinh ra lòng áy náy, trước kia như thế, hiện tại cũng như thế, mặc dù bộ dáng Hàn Phi Vũ hiện nay rất đáng thương, câu động ân tâm của đàn ông.

Mặc dù dáng dấp bề ngoài của anh một bộ ôn hòa, thường khiến người khác hiểu lầm anh là người lòng dạ mềm yếu, trên thực tế, lòng anh rất cứng rắn, tuyệt đối sánh ngang với Tà Hữu Nam.

Giống như suy nghĩ của Tà Hữu Nam, Thần Thoại đích xác là bạn hợp tác tốt nhất của Kiều thị, dù sao nhìn chung Đài Loan hiện nay không có một công ty nào có thể so sánh với Thần Thoại.

Nhưng, điều này không có nghĩa là anh sẽ vội vàng ký hợp đồng với Thần Thoại.

Bởi vì càng ra về khẩn trương hợp tác, sẽ yếu thế hơn đối phương.

Tính tình Kiều Bân và Tà Hữu Nam rõ ràng bất đồng, một người là Phong Mang Tất Lộ (tài năng bộc lộ), khí chất vương giả làm người ta nhìn mà sợ; một người là thâm tàng bất lộ, thủ đoạn cao minh, nhưng trong tay hai người nắm lực lượng khổng lồ ngang nhau.

Đêm qua Kiều Bân đến nơi hẹn trước, đã tức giận, định phẩy tay áo bỏ đi, vấn đề là lợi dụng cơ hội có thể đạt tới hiệu quả lớn nhất.

Cho nên, khi thấy Tà Hữu Nam, Kiều Bân đã điều tra tìm hiểu rõ bối cảnh của anh, tình trạng gần đây.

Cũng vì điều tra qua, vì vậy Tà Hữu Nam và Hàn Phi Vũ có quan hệ gì, Kiều Bân rất hiểu rõ.

Mới gặp Hàn Phi Vũ, Kiều Bân liền quyết định làm bộ có ý với cô, mượn điều này khơi lên lửa giận của Tà Hữu Nam, tiếp theo mình tức giận rồi đi, để anh có thể hướng Thần Thoại ép nhiều điều kiện có lợi hơn.

Thành công không chờa thủ đoạn, là tác phong nhất trí của Tà Hữu Nam và Kiều Bân.

"Kiều tổng, thật thật xin lỗi! Xin ngài đại nhân đại lượng, bắt kể hiềm khích lúc trước." Hàn Phi Vũ cúi đầu thấp hơn.

"Hàn tiểu thư, mời ngẩng đầu lên." Kiều Bân dùng giọng nói ôn hòa, "Tôi đồng ý với cô, sẽ cùng Tà tổng giám đốc gặp mặt thương lượng, chỉ là mấy ngày nay hành trình tôi rất kín, sợ rằng không có thời gian, nếu cuối tuần tôi có thể trống một ít."

Nghe anh chịu gặp Tà Hữu Nam, Hàn Phi Vũ cao hứng được lập tức ngẩng đầu lên.

"Cám ơn ngài, Kiều tổng! Thật rất cảm tạ ngài!"

Một khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, Kiều Bân cảm thấy cô cũng rất đáng yêu.

Nữ nhân như vậy lại theo Tà Hữu Nam căn bản không hiểu được thương tiếc người, thật sự thật là đáng tiếc! Chỉ là, cảm giác anh đối với Hàn Phi Vũ, cũng chỉ vền vẹn dừng ở đây.

Anh đối với phụ nữ, tình yêu đã có sức miễn dịch cao, ví dụ của em gái duy nhất, làm anh chợt biến thành lãnh khốc vô tình, đồng thời, cũng làm anh hiểu được: tình yêu chỉ là một loại độc được bọc đường.

Cả đời này anh không cần ảo mộng đó, tình yêu không chạm tới được nhưng lực sát thương lại khổng lồ!

Hiện nay thứ đáng giá với anh, chỉ có Kiều thị.

Ngày thứ hai, Hàn Phi Vũ đặc biệt đến công ty sớm, bởi vì cô có lời muốn nói với Tà Hữu Nam.

Tà Hữu Nam bình thường đến công ty sớm hơn nhân viên khác, làm thư ký của anh hơn một tháng, điểm này cô rất rõ ràng.

Hàn Phi Vũ hít thở sâu một hơi, sau đó gõ gõ phòng Tổng giám đốc.

"Đi vào."

Cô đẩy cửa vào, Tà Hữu Nam không ngẩng đầu lên.

"Tả tổng giám đốc. . . . ."

"Chuyện gì?" ánh mắt Tả Hữu Nam vẫn khóa ở văn kiện trước mặt anh.

"Kiều tổng giám đốc nói buổi tối Chủ nhật này có thể gặp ngài."

Nghe vậy, Tả Hữu Nam chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Anh ta chịu gặp anh?" Trầm giọng hỏi, đồng thời hình ảnh Kiều Bân đối tốt với Hàn Phi Vũ nhanh chóng xẹt qua đầu, một ngọn lửa đỏ kị bùng lên trong cơ thể anh

"Đúng vậy."

"Em làm gì?"

Ánh mắt Tả Hữu Nam đột nhiên sắc bén, khiến Hàn Phi Vũ có chút khiếp sợ.

"Em không có làm gì." Cô không muốn anh biết, cô lén lút đi tìm Kiều Bân.

Nhưng, Hàn Phi Vũ chối bỏ quá nhanh! Càng lộ vẻ cô đang nói dối.

"Em không làm gì, lấy chiến thuật tâm lý nổi tiếng thương giới như Kiều Bân sẽ đồng ý gặp anh nhanh như vậy?" Tả Hữu Nam cười nhạt vài tiếng. "Hàn Phi Vũ, em cho a là đứa trẻ ba tuổi?"

"Tả tổng giám đốc. . . . ." Lời nói dối bị vạch trần, thanh âm Hàn Phi Vũ không tự chủ được run lên.

"Em làm gì? Đừng để anh hỏi một lần nữa!" Con người Tả Hữu Nam lạnh lẽo càng ngày càng kinh người, làm Hàn Phi Vũ sợ tới mức ngay cả đứng cũng không vững.

Cô càng không chịu nói thực! Tả Hữu Nam càng nhận định, cô lén lút cùng Kiều Bân có bí mật!

"Em không có. . . . ."

"Em dám nói với anh một câu nói dối nữa xem?"

"Em. . . . ." Hàn Phi Vũ cúi đầu, lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của Tả Hữu Nam.

"Em không nói?" Tả Hữu Nam đã không còn kiên nhẫn.

"Em chỉ đi Kiều thị tìm anh ta, khẩn cầu anh ta không nên so đo đêm đó, chỉ như vậy." Mắt thấy Tả Hữu Nam càng không vui, Hàn Phi Vũ vội vàng nói chuyện gấp gáp.

"Chỉ như vậy?"

Rõ ràng, Tả Hữu Nam không tin lời Hàn Phi Vũ nói.

"Đơn giản như vậy có thể làm Kiều Bân trong ngoài bất nhất, tác phong cường ngạnh đồng ý chủ nhật gặp anh? Hàn Phi Vũ, em cho anh là đầu óc tối dạ?"

Đã nhận định gặp mặt cuối tuần này là Hàn Phi Vũ hy sinh nhan sắc đổi lấy, Tả Hữu Nam quả thật bị lừa ghen ép điên rồi!

"Em không có. . . . ." Cô vội vàng giải thích, "Sự thật chính là như vậy. . . . ."

"Sự thật? Cái gì là sự thật!" Tả Hữu Nam rống lên, sóng dữ bên trong thân thể đã bành trướng đến điểm giới hạn, "Dám làm phải dám thừa nhận, em dứt khoát đằng hoàng nói cho anh, gặp mặt cuối tuần này là em dùng sắc dụ Kiều Bân đổi lấy!"

"Sắc dụ! ?" Không tin mình nghe được, Hàn Phi Vũ kinh ngạc.

"Làm gì kinh ngạc như vậy? Anh chỉ nói những chuyện em làm mà thôi." Cô kinh ngạc, làm lửa giận của Tả Hữu Nam tăng thêm một thùng dầu, khiến anh bức bối hơn.

"Em không có!" Cô dùng lực lắc đầu, chờ mong Tả Hữu Nam đừng hiểu lầm cô.

"Em đến lúc này còn không chịu thừa nhận? Không nghĩ tới công phu mở mắt nói mò của em cũng không tồi." Anh cười lạnh một tiếng, nói cho anh biết, biểu hiện trên gương của Kiều Bân như thế nào? Là tốt hơn, hay kém hơn anh?"

"Anh. . . . . Tại sao lại nói như vậy?" trong hốc mắt Hàn Phi Vũ nước mắt cũng không nén được nữa, một giọt lại một giọt rơi xuống. "Em chưa cùng Kiều tổng. . . . . Em không có" . . . . ."

Tại sao anh lại nói như vậy? Anh biết rõ cô sẽ không hy sinh nhan sắc. . . . .

"Em chỉ đi thuyết phục anh ta mà thôi, còn lại cái gì cũng không làm. Ngày hôm trước chẳng khác do em làm hư sao, em có nghĩa vụ phải giải quyết việc này. Cho nên, em mới đi tìm Kiều tổng. . . . . Vô cùng thành khẩn nói xin lỗi. . . . ."

Tả Hữu Nam lãnh lòng mở miệng:

"Toàn bộ Đài Loan không có một công ty nào so nổi với Thần Thoại, anh khát vọng lấy được hợp tác lần này, Kiều Ân cũng vậy!

Đêm đó liên hoan anh ta cố ý gây khó khăn, muốn ép anh nhượng bộ, mượn cớ lấy nhiều điều kiện có lợi cho Kiều thị.

Nhưng điều đó là không thể nào, nếu anh dễ dàng nhượng bộ như vậy, thì không phải là Tả Hữu Nam!

Cho nên, em cho rằng em hy sinh thân xác nhan sắc vì anh đổi trở lần gặp mặt này, Tả Hữu Nam anh có cần thiết đi không?"

Hàn Phi Vũ đứng tại chỗ không ngừng rơi lệ, đã tiêu mất năng lực nói chuyện.

Không nghĩ tới, hành động của cô không những không làm anh cảm thấy một phần cao hứng, còn để anh giận dữ.

Tại sao lại biến thành như vậy. . . . . Cô là muốn giúp anh. . . . . Nhưng kết quả lại. . . . .

"Nếu như người khác biết, phụ nữ của Tả Hữu Nam anh vì giúp anh tranh thủ cơ hội gặp mặt, cư nhiên không tiếc hy sinh nhan sắc, bọn họ nhất định sẽ bắt tôi cưới người vợ vĩ đại như cô"

Lừa ghen đầy trời khiến Tả Hữu Nam không kịp suy nghĩ.

"Em. . . . . Vẫn là phụ nữ của anh sao?" Lòng của cô không ngừng quặn đau.

Đã hơn một tháng, hai người bọn họ chỉ có công việc, cô giống như một thư ký không thể bình thường hơn. Nhìn bạn gái bên cạnh anh cái này thay thế cái kia, mà cô, nhưng ngay cả cơ hội bí mật gặp mặt một lần cũng không có.

Như vậy cô, vẫn là phụ nữ của anh sao?

Để sự thật tàn khốc trước mắt cô, khiến Hàn Phi Vũ không thể không ôm chặt nghi vấn.

"Không." Tả Hữu Nam lạnh lùng khắc ra câu chữ, "Cô không phải phụ nữ của tôi nữa. phụ nữ bị đàn ông khác chạm qua, tôi không có hứng thú!"

Cô nghe rõ ràng, thanh âm tan nát cõi lòng thành từng mảnh.

"Từ giây phút này, tôi không muốn gặp lại cô, cô lập tức biến mất cho tôi!" Tả Hữu Nam nói nặng lời.

Hàn Phi Vũ đột nhiên cảm giác mình trong mộng, chân cô giống như đạp trên tầng mây mềm mại, không chạm đất.

Rốt cuộc, hai người bọn họ, không còn gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tin tức Hàn Phi Vũ bị đuổi việc lập tức truyền khắp toà nhà Thần Thoại.

Mọi người đối với việc Hàn Phi Vũ đột nhiên làm thư ký của Tả Hữu Nam nghị luận âm ỉ, mà cô ở bên cạnh Tả Hữu Nam hơn một tháng càng thêm phá vỡ quy tắc trò chơi trước giờ của Tả Hữu Nam, chuyện này càng làm nhân viên Thần Thoại kinh ngạc không thôi.

Có người cho là Tả Hữu Nam yêu Hàn Phi Vũ, cho nên mới làm nhiều chuyện liên tiếp như vậy, vậy mà, Hàn Phi Vũ lại đột nhiên bị sa thải!

Chẳng lẽ tổng giám đốc chỉ là một lúc ý loạn tình mê, hiện tại thích thú qua đi, liền không chút lưu luyến ném cô ra sau?

Căn cứ tính cách vô tình của Tả Hữu Nam, điều này giống như tác ông làm việc của anh, cho nên nhân viên Thần Thoại liền nhận định, Tả Hữu Nam từ đầu đến cuối chỉ đùa bỡn Hàn Phi Vũ mà thôi.

Hàn Phi Vũ vội vã thu thập đồ đạc, rời khỏi phòng thư ký.

Cô đi thang máy dành cho nhân viên bình thường, dọc đường đi không ít người chỉ chỗ chỗ cô.

"Ah? Đây không phải là Hàn Phi Vũ sao?"

Trưởng phòng nhân sự -- Trần Nguyệt Kỳ vừa tiến vào thang máy, thấy Hàn Phi Vũ, liền nâng lên nụ cười giễu cợt.

"Ưm hừm, Hàn đại tiểu thư muốn đi sao?"

Hàn Phi Vũ thần thờ, cô bây giờ không có tâm tình nói chuyện với Trần Nguyệt Kỳ.

"Cô đã từng nghe chuyện cổ tích chưa? Cô bé lọ lem cuối cùng không phải cùng hoàng tử sống hạnh phúc vui vẻ sao? Chỉ là, truyện cổ tích này dường như không ứng nghiệm! Ít nhất là trên người cô."

Trần Nguyệt Kỳ không vì Hàn Phi Vũ lạnh lùng mà ngừng công kích, ngược lại tiếp tục nói không ngừng.

"Ma Tước giống Phượng Hoàng chỉ là huyền hoặc, Ma Tước thủy chung vẫn là Ma Tước, không thể nào biến thành Phượng Hoàng, nằm mộng còn có thể, trên thực tế cũng đừng nghĩ đến! Ha ha ha. . . . ."

Hàn Phi Vũ ngay cả con mắt nhìn Trần Nguyệt Kỳ một cái cũng không có, giống như không nghe thấy Trần Nguyệt Kỳ nói.

Khi thang máy tới đại sảnh lầu một thì Hàn Phi Vũ liền đi ra ngoài.

"Thần Thoại không phải nơi cô nên tới! Nhanh trở về nông thôn đi! Nữ Ma Tước!" Trần Nguyệt Kỳ ở sau lưng Hàn Phi Vũ lớn tiếng nói.

Hàn Phi Vũ đã sớm mất đi cảm giác, không hề đem lời nói Trần Nguyệt Kỳ để ở trong lòng, bởi vì, lòng của cô sớm đã bị Tả Hữu Nam làm tổn thương rồi.

Giây phút bước ra khỏi Thần Thoại, Hàn Phi Vũ đột nhiên dừng bước.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn cả toà nhà Thần Thoại.

Nơi này quá to lớn, không phải nơi loại người phạm tục như cô nên tới.

Từ lúc bắt đầu, cô đã đi lộn chỗ.

Sau hai tuần Hàn Phi Vũ rời Thần Thoại, Tả Học Văn vừa đi nghỉ phép trở lại nghe tin cô bị đuổi việc, liền tìm tới cửa.

"Phi Vũ!" Tả Học Văn gõ cửa."Là anh, Học Văn."

"Học Văn, thật xin lỗi, em tạm thời không muốn gặp ai. Anh trở về đi!"

Hàn Phi Vũ hiện tại chỉ muốn một người một chỗ, không muốn gặp người nào, nhất là Tả Học Văn.

Vào giờ phút này, cô không muốn gặp bất kỳ người nào liên quan đến Tả Hữu Nam.

". . . . . Em có cần gì, nhớ gọi điện thoại cho anh." Tả Học Văn biết Hàn Phi Vũ, anh hiểu lúc này cô muốn một người yên lặng một chút.

Sau khi Tả Học Văn rời đi, Hàn Phi Vũ ngồi trên ghế sa lon ngẩn người.

Cho đến khi một tiếng điện thoại chói tai vang lên, mới gọi cô về, nhưng cô không nghe.

Vậy mà, điện thoại kéo dài, ở lần vang thứ hai mươi thì cô rút cuộc nhấc máy.

"Hàn tiểu thư?"

"Vâng" Hàn Phi Vũ không còn hơi sức trả lời.

"Tôi là bác sĩ Tề."

Cô suy tư thật lâu, rốt cuộc nhớ ra bác sĩ Tề là ai.

"A. . . . . bác sĩ Tề. Ông có việc tìm tôi sao?" Ngay cả bác sĩ Tề mà cô cũng khó khăn lắm mới nhớ tới, có thể thấy được bệnh tình của cô thật sự là. . . . .

"Cô đã hơn một tháng không tới bệnh viện! Cô quên phải về chẩn đoán sao?"

Từ khi Tả Hữu Nam đối đãi lạnh lùng với cô, cô không còn đi bệnh viện.

Thân thể và đầu nói cho cô biết, cô có đi khám hay không cũng không có chuyện gì.

"Chưa, chỉ là. . . . ."

"Chỉ là?"

"Cho dù có đi hay không, kết quả cũng như vậy, không phải sao?" Hàn Phi Vũ nhắm mắt lại.

"Hàn tiểu thư, cô không thể buông tha!"

"Thôi, bác sĩ, tình huống của tôi ông là người rõ nhất. Những năm gần đây bệnh tình của tôi một mực chuyển xấu, mặc dù thuốc có thể ổn định bệnh tình, nhưng tôi gần đây phát hiện, thuốc dần dần mất đi công hiệu, có một số việc, tôi bắt đầu không nhớ rõ." Trong trí nhớ của cô, ngay cả mặt mũi của mẹ cũng rất mơ hồ.

Mặc dù cô luôn mang hình mẹ bên người không làm gì, chỉ cầu trí nhớ sâu hơn, nhưng đúng là vẫn không dùng được.

Đầu nếu không nhớ, vô luận cố gắng muốn nhớ cỡ nào, cuối cùng cũng phí công.

Tựa như một người thích xinh đẹp, nếu anh không thương cô, vô luận cô cố gắng cỡ nào ngênh hợp anh, đòi tâm người yêu mới, anh vẫn không thương cô.

"Cũng bởi vì bệnh tình lặp lại, cô càng cản trở lại kiểm tra!"

"Từ khi mẹ tôi qua đời, tôi phát hiện bệnh tình tôi bắt đầu giống mẹ, ông trở thành bác sĩ chuyên trị của tôi, loại bệnh này ông hiểu rõ nhất, tôi căn bản sẽ không khỏi hẳn." Cô sâu kín nói.

Cô sẽ từ từ quên lãng tất cả, sau đó, lẳng lặng chết đi.

"Cô không thể buông tha! Cô bây giờ buông tha, hai năm trị liệu thành cái gì? Cô còn trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ thế giới này không có ai đáng giá để cô lưu luyến sao?"

"Vốn là có. . . . . Chỉ là, bây giờ không có." Hàn Phi Vũ im lặng rơi lệ.

"Hàn tiểu thư, mẹ cô trên trời có linh thiêng, nhất định không hy vọng cô lại buông tha." Bác sĩ Tề lấy tình để cảm động.

Đầu Hàn Phi Vũ nháy mắt hiện ra nụ cười mơ hồ nhưng nụ cười của mẹ.

"Hàn tiểu thư, có hai tin tức muốn nói cho cô." Bác sĩ Tề thay Hàn Phi Vũ cẩn thận kiểm tra, thần sắc nặng nề nói.

"Tốt, bác sĩ Tề." Cô sớm đã có tính toán xấu nhất.

"Tin tức thứ nhất là: khối u trong đầu cô trở nên lớn, thần kinh trí nhớ bị đè ép, tôi đề nghị cô đi Mỹ chữa trị."

"Bác sĩ nói cái gì, tôi liền làm cái đấy." Hàn Phi Vũ miễn cưỡng kéo ra nụ cười, cô bây giờ đã không quan tâm có thể sống bao lâu.

Chuyện duy nhất cô quan tâm là rung động của cô với người đàn ông kia, không biết còn có thể cất giữ bao lâu?

Nói không chừng ngày mai bệnh tình của cô đột nhiên chuyển biến đột ngột, phút chốc liền quên cô từng yêu anh như thế.

Cô muốn cất giữ cảm giác yêu Tả Hữu Nam, cho dù nhiều hơn một giây cũng tốt.

"Một tin tức tốt khác, chúc mừng cô mang thai."

Cô mang thai? Hàn Phi Vũ vẫn không kịp phản ứng.

Cô cư nhiên bị Tả Hữu Nam bỏ rơi, mới phát hiện mình mang thai đứa bé của anh?

Chỉ là, nếu phát hiện sớm kết cục cũng giống như vậy, cô còn chưa từng biết đến đứa bé này.

"Bác sĩ, ông nói sai rồi. Cái này không phải tin tức tốt."

Bác sĩ Tề lộ ra vẻ mặt không hiểu.

"Tôi không biết lúc nào sẽ chết, như vậy tôi làm sao có thể làm mẹ?"

"Cô không tính toán sinh ra sao?"

Không ngờ tới Hàn Phi Vũ sẽ nói như vậy, trên mặt bác sĩ Tề kinh ngạc một mảnh.

"Không." Cô quyết định. "Bác sĩ, ông quên bệnh này tôi di truyền từ mẹ tôi sao? Tôi sinh hạ đứa bé, cùng trực tiếp sát hại nó có gì khác biệt."

"Bệnh của cô không nhất định sẽ di truyền cho đứa bé!"

"Nhưng vẫn có khả năng di truyền." Hàn Phi Vũ cười khỏ. "Tôi không thể mạo hiểm như vậy, để đứa bé tới thế giới này chịu khổ."

"Hàn tiểu thư --"

"Cho dù đứa bé không di truyền đến bệnh của tôi, tôi cũng không sinh nó. Nếu trước khi nó ra đời, tôi đã biết nó sẽ không có một gia đình hoàn chỉnh, không có một tương lai hạnh phúc, không có một người cha yêu thương nó, tôi sẽ không để nó ra đời." trong giọng nói Hàn Phi Vũ để lộ bất đắc dĩ cùng đau khổ.

"Tôi lớn lên ở một gia đình đơn thân, hiểu rõ đứa bé không có cha mẹ thâm thế nào. Chẳng những bị những đứa bé khác cười nhạo, còn phải ở trước mặt mẹ già dạng kiên cường, không ngại không có cha, không có bộ dáng cuộc sống rất mệt. Tôi không muốn đứa bé của tôi trải qua cuộc sống như vậy."

Cô nhìn thẳng bác sĩ, kiên quyết nói: "Cho nên, bác sĩ, tôi không thể nhận đứa bé này."

Uống thuốc, cô mất đứa bé, bởi vì thân thể suy yếu khác thường, thêm bệnh tình bản thân không yên, bác sĩ Tề muốn cô ở viện tĩnh dưỡng.

Ngày này, đang nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, cô không ngờ lại có khách.

"Học Văn? Anh. . . . . Như thế nào ở chỗ này?" Hàn Phi Vũ kinh ngạc. tin tức cô nhập viện không có người biết .

"Em còn coi anh là bạn tốt sao?" Tà Học Văn mặt khỏ sờ.

"Dĩ nhiên."

"Vậy em có chuyện cũng không nói cho anh biết?"

Tà Học Văn vẫn không tìm được Hàn Phi Vũ, anh lập tức mượn thám tử tư đi điều tra, cuối cùng rốt cuộc biết được Hàn Phi Vũ vào bệnh viện.

"Học Văn. . . . ."

“ Em mới vừa sinh non, đúng không?” Anh cố dùng thám tử tư chỉ tra được chuyện cô sinh non.

Hàn Phi Vũ không nói lời nào.

"Không phải ngoài ý muốn, có đúng hay không?"

"Học Văn. . . . ."

"Em tại sao lại làm như vậy?" Tà Học Văn phản ứng cực lớn. "Đó là đứa bé của em và anh trai! Anh ấy biết em mang thai sao?"

"Học Văn, anh ấy có biết chuyện này hay không cũng không ảnh hưởng, đứa bé này không nên ra đời, bởi vì nó sẽ không được hạnh phúc."

"Em làm sao biết?"

"Bởi vì em hiểu rõ Tà Hữu Nam." Anh tuyệt sẽ không vì một đứa bé mà cưới vợ.

"Nếu em nói với anh ấy em mang thai, anh ấy nhất định sẽ cho là em định lợi dụng đứa bé, uy hiếp anh ấy kết hôn. Nói với anh ấy, cũng chỉ đòi lấy vô tình lãnh trào, đã như vậy, cần gì nói?"

"Phi Vũ. . . . ."

"Em không sao." Hàn Phi Vũ cho Tà Học Văn một nụ cười nhạt. "Từ lúc bắt đầu, em đối với Tà Hữu Nam không có kỳ vọng, tự nhiên sẽ không có thất vọng."

Nghe vậy, Tà Học Văn không nhận được lòng chua xót , không nghĩ tới, bạn tốt nhất của anh lại bị anh trai anh tổn thương sâu như thế.

". . . . . khi nào em có thể xuất viện?" Anh chuyển đề tài.

Hàn Phi Vũ trầm mặc một hồi, cô cảm thấy đến lúc này không nên giấu giếm Tà Học Văn nữa.

Phòng Tổng giám đốc tập đoàn Thần Thoại

Hàn Phi Vũ đi, Tả Hữu Nam đương nhiên là muốn tìm một thư ký mới.

Thư ký mới nhậm chức năng lực không kém Hàn Phi Vũ, thậm chí còn phản ứng nhanh hơn, thường thường không cần Tả Hữu Nam chỉ thị đã làm xong chuyện anh muốn, theo lẽ thường mà nói, thân tống giám đốc anh không nên có gì bất mãn.

Nhưng anh nhìn bí thư mới không vừa mắt. Chỉ cần cô phạm sai lầm, bất luận sai lầm có quan trọng hay không, anh cũng sẽ mắng cô xối xả.

"Chút chuyện nhỏ này cô cũng phạm lỗi? Cô là đứa trẻ ba tuổi? Không đủ cân lượng cũng đừng đợi làm mất mặt Thần Thoại, chọc tôi phiền lòng!"

"Thật xin lỗi, Tả tổng giám đốc!" Nữ thư ký lập tức run vai nói xin lỗi.

"Thật xin lỗi không có tác dụng, cô không phải không biết?" Tả Hữu Nam chợt nghe thấy thật ba chữ xin lỗi, trên mặt hàn băng càng sâu hơn. "Cút ra ngoài cho tôi! Tôi hiện tại không muốn gặp lại cô!"

Kết quả, thư ký kia làm hơn một tuần liền từ chức.

Thư ký kế nhiệm tình huống giống như đúc, Tả Hữu Nam vừa động một chút là nổi giận, kết quả, thư ký lần này chỉ chống giữ năm ngày đã khóc ra đi.

Thư ký kế tiếp cũng vì tính tình Tả Hữu Nam nóng nảy, liên tục từ chức, số ngày nhậm chức không ngừng rút ngắn.

Chuyện này đã khiêu khích tất cả chú ý của nhân viên.

"Tả tổng giám đốc rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tính khí làm sao trở nên kém như vậy?"

"Tính khí kém? Không chỉ trình độ này, bộ dáng Tả tổng giám đốc bây giờ quả thật giống như núi lửa bộc phát!"

Người của Thần Thoại trên dưới đều không rõ ràng, tại sao Tả tổng giám đốc từ trước đến giờ thành thực, chừng chặc sẽ có thái độ khác thường, tính khí trở nên bạo hoả như vậy.

Trên thực tế, anh thất thường không chỉ ảnh hưởng đến thư ký, ngay cả nhân viên cũng khó mà may mắn thoát nạn.

Tả Hữu Nam dò xét tình trạng vận chuyển buôn bán bên trong Thần Thoại mà phòng kinh doanh đạt được, âm sắc liền trầm xuống.

"Nơi này không phải phòng kinh doanh sao? Làm sao cùng với thức ăn chợ bán không có khác biệt!"

"Tả tổng --" Trưởng phòng kinh doanh đang muốn giải thích, nhưng Tả Hữu Nam không hề cho hắn cơ hội này.

"Tôi trả cho ông nhiều tiền lương như vậy, đây chính là biểu hiện ông cho tôi?"

"Không! Tả tổng, xin nghe tôi nói --" mặt trưởng phòng xám như tro tàn.

"Từ giờ khác này, ông không phải là người của Thần Thoại nữa, lập tức cút cho tôi!"

Hàn Phi Vũ rời đi Thần Thoại càng lâu, Tả Hữu Nam càng bất bực, càng nghiêm nghị, toàn bộ Thần Thoại đều hi vọng, Tả tổng giám đốc bọn họ tôn trọng có thể sớm ngày trở lại bộ dạng ngày xưa.

Mặc dù anh lạnh lùng như một khối băng ngàn năm, nhưng so với bộ dạng nóng nảy khủng long hiện giờ tốt hơn nhiều.

Cũng bởi vì tính khí Tả Hữu Nam cực kỳ khó phục vụ, chứ thư ký tổng giám đốc xuất hiện tình trạng để trống xưa nay chưa từng có.

Vốn tâm tình anh đã có đủ phiền não, hơn nữa không có thư ký hiệp trợ, tâm tình càng hồng bét đến đỉnh điểm.

Hôm nay, anh giống như trước, suy nghĩ hỗn loạn một mảnh, căn bản không có phương pháp tập trung tinh thần làm việc, muốn hút thuốc lá buông lỏng thần kinh căng thẳng, nhưng cái bật lửa lại cứ muốn tìm thời điểm mấu chốt này bãi công.

"Ghê tởm!" Tả Hữu Nam tức giận bỏ qua cái bật lửa.

Ngay cả cái bật lửa trời đánh cũng tìm anh gây phiền toái!

Trong lồng ngực có ngọn lửa vô danh hoàn toàn bị khơi lên, anh vùng tay lên, vắn kiện trên bàn làm việc. . . . . Tất cả đều bị anh đẩy xuống đất.

Cảnh hoàng tàn khắp nơi khảm vào đáy mắt anh, Tả Hữu Nam hít sâu một hơi, cố gắng khống chế cảm xúc.

Anh gần đây rốt cuộc thế nào?

Tả Hữu Nam nhắm lại cặp mắt đầy tơ máu, hỏi mình.

Tỉnh tỉnh trở nên nóng nảy như vậy, tuyệt không giống anh. . . . .

Thời điểm bắt đầu? Là cái ngày người phụ nữ ngu ngốc tự cho mình đúng rồi đi, anh liền. . . . .

"Không có chuyện này! Chỉ là một Hàn Phi Vũ, có thể nào ảnh hưởng đến ta!" Anh rống to, giống như đang thuyết phục chính mình.

"Đúng. . . . . Không sai. . . . . Chưa từng có phụ nữ có thể chùng ta. . . . . Trước kia không có. . . . . Hiện tại càng không có. . . . ."

Anh chán nản ngồi trở lại ghế làm việc, thanh âm chuyển thấp, thần sắc trên mặt mệt mỏi.

Những ngày gần đây tâm tình anh hồng hét, chẳng những ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc anh xử lý công sự, thậm chí ngay cả giấc ngủ của anh cũng bị liên lụy cực lớn.

Anh không phải không muốn ngủ, mà là không ngủ được.

Mỗi khi anh nằm trên giường, đầu óc luôn là không nhận được dâng lên thiên tư vạn tự, mà một đầu tư khác lại là bóng dáng anh quen thuộc. . . . .

Cô không nên xuất hiện tại trong óc của anh!

Anh đã hạ lệnh cô biến mất a!

Chủ động ném bỏ cô, là anh.

Người rối loạn, cũng là anh.

Kể từ khi Hàn Phi Vũ biến mất trước mắt anh, mỗi phút mỗi giây anh đều muốn cô!

Chuyện hoang đường, thế nhưng lại xảy ra trên người anh.

Hiện nay chính anh, căn bản cũng không phải là Tả Hữu Nam phong vân một cõi trên thương trường kia!

"Hàn Phi Vũ ghê tởm!"

Tả Hữu Nam tức giận nắm chặt hai quả đấm.

"Tôi không quan tâm cô! Cô nghĩ rằng cô là ai? Tôi đường đường là tổng giám đốc Thần Thoại làm sao có khả năng sẽ quan tâm một người? Cô chẳng qua chỉ là một người trong số đồ chơi nhiều như sao của tôi! Một món đồ chơi bị vứt bỏ mà thôi! Cô hèn mọn như vậy sao cứ tới phiền tôi? !" Anh cao giọng gầm thét.

"Đúng! Tôi không quan tâm cô! Hoàn toàn không quan tâm!" Nhưng là. . . . ." Anh tại sao tưởng niệm người phụ nữ anh tuyệt không quan tâm?

Anh không chỉ muốn cô, còn muốn thấy cô. . . . . Thật là nhớ cô. . . . .

Anh tại sao muốn gặp cô? Anh rõ ràng một chút xíu cũng không ưa cô!

Hơn nữa làm anh phiền lòng chính là, mỗi khi gặp trời mưa thì suy nghĩ của anh luôn không thể điều khiển nhớ đến Hàn Phi Vũ.

Mặc dù anh thử làm chuyện khác phân tán lực chú ý, nhưng cuối cùng anh vẫn -- nghĩ tới cô.

Ba tuần lễ này có mấy ngày mưa, một tia lại một ti mưa, giống như tưởng niệm của anh với Hàn Phi Vũ, đồng loạt nâng lên.

Chỉ là, anh lại không chịu thừa nhận, tâm tư của anh, tâm tình của anh bị cô tác động.

Cô đối với anh căn bản không có lực ảnh hưởng, mà anh cũng không ưa cô, đúng, chính là như vậy!

Nhưng là, tại sao, anh lại rất muốn cô. . . . .

"Không, thật sự tôi phải không quan tâm cô! Tôi muốn cô chỉ vì tôi chưa cùng cô phân rõ, nói cô về sau vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt tôi, không cần trở lại phiền tôi! Chỉ cần tôi gặp lại một lần, đem tất cả giải quyết sạch sẽ, phân rõ ràng, tôi sẽ không bao giờ nữa muốn cô nữa !"

Tả Hữu Nam tìm lý do rất tốt, liền không hề dè dặt cảm giác mạnh mẽ muốn chạy ra ngoài, ngay cả áo khoác cũng quên cầm, như một tên lửa chạy như bay ra ngoài.

Tả Hữu Nam lái xe rất nhanh đến căn hộ cao cấp anh mua cho Hàn Phi Vũ.

Vậy mà, vô luận anh nhấn chuông cửa bao lâu, Hàn Phi Vũ nên xuất hiện lại không mở cửa.

Không còn kiên nhẫn, sau khi đợi một phút, lửa giận trong cơ thể bắt đầu vọt bay lên.

"Hàn Phi Vũ, cô mở cửa cho tôi!"

Tà Hữu Nam cao giọng kêu, đồng thời bàn tay đập cửa.

"Hàn Phi Vũ! Tôi biết rõ cô ở nhà! Lập tức đi ra cho tôi!"

Chỉ một phút, Tà Hữu Nam cũng không thể khống chế lửa giận, thiếu chút nữa một cước đem cửa chính đá văng ra.

Lúc này, người ở sát vách nhà Hàn Phi Vũ mở cửa nhà, nhô đầu ra, cau mày.

"Tiên sinh, anh muốn tìm người sát vách sao? Sát vách kể từ khi trang hoàng xong, dường như không người ở, thường ngày tôi đều không thấy có người ra vào."

Tay Tà Hữu Nam vỗ vào cửa chính, đột nhiên ngừng lại.

"Cô nói cái gì?" ngữ điệu lạnh như băng của anh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Tôi nói. . . . . Sát vách dường như không người ở. . . . ." cô gái sợ hết hồn, ấp a ấp úng.

Không người ở?

Tà Hữu Nam cảm thấy bắp thịt trên mặt co quắp.

"Hàn Phi Vũ, cô lại dám không ở nhà tôi mua cho cô? Cô thật to gan!" Nộ hỏa công tâm, anh một quyền đánh vào cửa chính.

Miền cưỡng đề xuống tức giận hừng hực, Tà Hữu Nam lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

"Lập tức báo cáo cho tôi tất cả tình huống thẻ phụ cà thẻ!"

Không tới mười phút, đối phương liền đem tình huống báo cáo nhanh cho Tà Hữu Nam nghe.

Anh nghe thôi sừng sốt, thoáng chốc trên mặt càng thêm âm ám một mảnh.

"Tốt! Hàn Phi Vũ, cô không chỉ không ở nhà tôi mua cho cô, mà còn không quan tâm tới thẻ tiền tôi đưa!"

Anh dứt khoát rời đi khu dân cư cao cấp, đi tới nơi ở cũ của Hàn Phi Vũ.

Anh quyết tâm, tối nay nhất định muốn gặp Hàn Phi Vũ!

Một lòng cho là cô chắc chắn ở chỗ này, nhưng cuối cùng Tà Hữu Nam chỉ ở ngoài cửa nhà nổi giận.

Anh vịn vịn không nghĩ tới, nói cô biến mất, cô thật sự diễn cho anh một tiết mục mất tích.

"Hàn Phi Vũ, cô rốt cuộc chạy đến đâu? !" Đứng ở nơi ở cũ của cô, tức giận đi qua, Tà Hữu Nam hơi bình tĩnh lại, nỉ non ra tiếng.

Tìm không ra cô, anh. . . . . Sẽ không còn được gặp lại cô chứ?

Cái câu "Tôi không muốn gặp lại cô", sẽ không thành hiện thực đi!

Trời, đây chẳng qua là lời nói anh nổi nóng. . . . .

Đột nhiên, tim của anh một hồi hốt hoảng.

Biến cố trên thương trường lớn hơn nữa anh đều gặp qua, anh cũng không hốt hoảng, nhưng hiện nay, anh lại nếm thử cái gọi là sợ, cái gọi là loạn, cái gọi là tiêu, cái gọi là gấp. . . . .

Bởi vì, anh mất đi vị trí một phụ nữ!

"Hàn Phi Vũ, em rốt cuộc ở đâu. . . ." âm điệu không thể nghe thấy từ môi anh thoát ra.

Lúc này, màn đêm rơi xuống, mưa lớn bắt đầu đổ, trên đầu không có phiến ngói che, trong khoảnh khắc liền xối toàn thân anh ướt đẫm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hôm sau, phòng Tổng giám đốc Thần Thoại.

"Em phải xin nghỉ?"

Tà Hữu Nam nâng lên lông mày, nhìn em trai đứng trước mặt.

"Đúng vậy, nhưng em không xác định muốn xin bao lâu, trước hết cho em nghỉ nửa năm, nếu như có bất kỳ thay đổi, em sẽ lập tức thông báo cho công ty."

"Nguyên nhân?"

Tà Hữu Nam hện đoán được, có thể để Tà Học Văn làm như vậy, chỉ có một người --

Một người mà anh tới hôm qua khổ đợi cả đêm, nhưng vẫn đợi không được a.

"Em có ở công ty hay không, cũng không có khác biệt đi!" Tà Học Văn hiểu rất rõ, anh đối với Thần Thoại căn bản chỉ là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Không sai, em ở đây hay không có ở đây, đối với Thần Thoại cũng không ảnh hưởng, nhưng em xin nghỉ nửa năm hoặc lâu hơn, em cũng là một quản lý, làm sao nói cho anh một lý do chính đáng, anh mới có thể nói với cấp dưới!" Tà Hữu Nam cố ý làm khó.

"Tà Hữu Nam anh nói một câu, nào có người dám có dị nghị?" Tà Học Văn cười mỉa.

"Em phải xin nghỉ, có thể. Chỉ là, phải có lý do, một lý do thuyết phục được anh."

Tà Hữu Nam muốn ép Tà Học Văn nói ra vị trí Hàn Phi Vũ. Cô đi đâu, Tà Học Văn nhất định biết!

"Vậy em từ chức là được?"

Tà Học Văn không có ý định cùng Tà Hữu Nam tiếp tục dây dưa, anh muốn lập tức trở về bệnh viện bởi Hàn Phi Vũ.

Gần đây, bệnh của cô vẫn không lạc quan lắm, lúc này vô cùng cần một người ở bên người ủng hộ cô.

"Từ chức có thể, cho anh ba tháng suy tính." Tà Hữu Nam không có ý định cứ như vậy thả anh đi.

Tà Học Văn cảm thấy anh trai căn bản là cố tình gây sự, xoay người liền chạy lấy người.

"Em dám cứ như vậy rời đi?"

Thanh âm Tà Hữu Nam lạnh như băng vang lên sau lưng Tà Học Văn.

"Em không rảnh cùng anh mò mẫm hao tổn!" Anh không để ý tới, mở cửa phòng Tổng giám đốc .

"Đứng lại cho anh!" Tà Hữu Nam rống to.

Nhưng Tà Học Văn như cũ bất kể, bước chân rời đi như cũ, Tà Hữu Nam giận đến mức tiến lên dùng sức níu anh lại.

"Em phải đi đâu anh không quan tâm, muốn từ chức cứ tự nhiên, nhưng em phải lập tức nói cho anh biết, Hàn Phi Vũ ở nơi nào?"

Vốn anh không có ý định từ trong miệng em trai hỏi vị trí Hàn Phi Vũ, nhưng anh rất rõ, đây là phương pháp nhanh nhất, bởi vì cho dù mời người điều tra cũng cần thời gian, mà anh ngay cả giây cũng không muốn đợi thêm!

"Cô ấy ở nơi nào có quan hệ gì? Từ khi anh quyết định ném bỏ cô ấy, cô ấy đi đâu, xảy ra chuyện gì, đã không liên quan đến anh." ngữ điệu Tà Học Văn lạnh như băng gần như giống Tà Hữu Nam.

Vốn tâm tình vẫn còn lửa giận bộc phát, nhưng nghe xong lời nói của Tà Học Văn, Tà Hữu Nam đầy ngập sóng dữ đều không cánh mà bay, thay vào đó là lo lắng cực đoan.

"Cô ấy. . . . . Xây ra chuyện sao?"

"Chuyện không liên quan đến anh." Tà Học Văn lạnh nhạt nói.

"Anh hỏi em, cô ấy xảy ra chuyện gì?" lo lắng cho cô, cùng em trai gây hấn làm Tả Hữu Nam hoàn toàn mất khống chế, anh một tay kéo cổ áo của em trai hỏi.

"Anh đã dối với cô ấy vô tâm, cần gì biết cô ấy như thế nào? Còn là, cô ấy có chuyện gì, anh sẽ lại cao hứng?"

Nghe vậy, lý trí trong đầu Tả Hữu Nam chợt đứt rời, anh không nói hai lời liền cho Tả Học Văn một quyền.

Tả Học Văn không nghĩ tới Tả Hữu Nam sẽ đánh mình, mặc dù bọn họ bất hòa, nhưng ít ra vẫn duy trì khách khí, hôm nay, Tả Hữu Nam lại vì Hàn Phi Vũ mà đánh anh?

"Anh hỏi lại lần nữa, cô ấy ở nơi nào?"

"thể lực Tả Hữu Nam lớn như thế, muốn tìm một người dễ như trở bàn tay, cần gì tới hỏi em?" Tả Học Văn lạnh nhạt nói, khóe miệng đã rỉ ra tia máu tươi.

"Anh hỏi em lần cuối, cô ấy, đang, ở, đâu?"

"Không nói!"

Tả Hữu Nam giận tới cực điểm, một quyền lại quất tới.

Lần này Tả Học Văn có phòng bị, ở thời điểm ngàn quân nguy kịch vọt tới.

"Anh phải đánh nhau? Tốt! Em theo!"

Tả Học Văn cũng đang muốn dạy dỗ người anh trai đã làm tổn thương Hàn Phi Vũ.

Kịch liệt đánh nhau qua đi, Tả Hữu Nam và Tả Học Văn cũng ngồi sững trên đất, trên người hai người đều có vết thương lớn nhỏ.

Tả Hữu Nam không nghĩ tới bề ngoài Tả Học Văn nhìn nhu nhược như vậy, mà đánh nhau cũng không kém anh bao nhiêu.

"Anh." Tả Học Văn kêu một tiếng.

Tả Hữu Nam ngẩng đầu lên.

"Anh đến tốt cùng đối với Phi Vũ là thật tâm hay là giả tính?"

Tả Học Văn vốn cho là anh trai chỉ coi Phi Vũ như một món đồ chơi, nhưng sau trận đánh này, ý nghĩ của anh dao động.

Có thể để cho Tả Hữu Nam luôn luôn nổi tiếng tinh táo mất đi lý trí, có thể thấy được Phi Vũ ở trong lòng anh có địa vị rất trọng yếu.

". . . . ."

Giống nhau Tả Học Văn đoán, Tả Hữu Nam không có bất kỳ hường ứng.

Tả Học Văn đứng lên, nhìn Tả Hữu Nam trên đất một cái, chậm rãi nói:

"Em muốn đi xem Phi Vũ."

Hai anh em đi tới bệnh viện, vừa đi tới bệnh viện, tìm Tả Hữu Nam lập tức bị một khối đá lớn đè ép.

Đi tới trước phòng bệnh, Tả Học Văn nói:

"Sau khi tiến vào, không cần nói."

Bây giờ Hàn Phi Vũ cũng không nhớ đã gặp Tả Hữu Nam.

Tả Hữu Nam gạt đầu, nhưng anh không hiểu, cho dù anh không nói lời nào, chỉ cần đi vào, cô vẫn thấy anh.

Tả Học Văn gõ gõ cửa.

"Mời vào."

Là thanh âm Hàn Phi Vũ.

Một hồi ầm ập bỗng nhiên đánh úp tới trong đầu Tả Hữu Nam.

Anh rút cuộc tìm được cô!

Bước vào phòng bệnh, cảnh đầu tiên lọt vào mắt Tả Hữu Nam là Hàn Phi Vũ nửa nằm trên giường.

Sắc mặt cô tái nhợt, thân hình thon gầy, tình trạng tinh thần cực kém, khiến nội tâm Tả Hữu Nam đau đớn.

"Học Văn, là anh tới sao?" Mắt mặc dù nhìn thẳng hai người bọn họ, nhưng cô lại hỏi như vậy.

Tả Hữu Nam mím chặt môi, đề tảng đá lớn ở trong lòng.

"Đúng vậy." Tả Học Văn giả bộ buông lỏng ngữ điệu. "Hôm nay em thế nào rồi hả?"

"Như cũ." Hàn Phi Vũ kéo ra nụ cười yếu đuối. "Anh mỗi ngày đều hỏi, không phiền sao?"

"Đợi đến khi em bình phục, anh sẽ không hỏi."

Cô chỉ cười, đối với lời nói Tả Học Văn từ chối cho ý kiến.

Tả Học Văn và Hàn Phi Vũ câu được câu không nói chuyện phiếm, Tả Hữu Nam mặc dù đứng ở trong phòng, nhưng cô lại hoàn toàn không phát hiện đến sự hiện hữu của anh.

Tình huống này khiến cả người Tả Hữu Nam giống như ngấm mình trong nước tuyết hàn băng.

"Anh thay em đi đổi nước bình hoa."

Tả Học Văn ý bảo Tả Hữu Nam, gọi anh ra ngoài.

"trong đầu Phi Vũ có một khối u." Cách xa phòng bệnh, Tả Học Văn chọn trọng điểm mà nói.

Nghe vậy, Tả Hữu Nam cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, sắc mặt cũng nháy mắt trắng xanh, nhưng cao ngạo tự ái không cho anh đem nội tâm đang rung động mãnh liệt biểu lộ ra.

"Bác sĩ nói, nếu khối u trong đầu Phi Vũ kéo dài trở nên to lớn, sẽ đè ép thần kinh trí nhớ, đến lúc đó, cô sẽ dần dần quên đi tất cả."

Ngoài mặt Tả Hữu Nam vẫn lạnh, nhưng trên thực tế, anh bắt đầu cảm thấy có chút hô hấp khó khăn, không khí quanh mình giống như cực độ chưa đủ.

"Hiện tại khối u đang đè ép thần kinh thị giác của Phi Vũ, cho nên cô ấy hiện tại mất đi thị lực. Ngày hôm qua kiểm tra, phát hiện khối u đang không ngừng trở nên to lớn, bác sĩ Tề cho là, không tới một tháng, Phi Vũ sẽ quên mọi người."

". . . . . Không chữa trị sao?" giọng Tả Hữu Nam không hề trầm bổng du dương nói ra năm chữ.

Trong vòng một tháng, cô sẽ quên mọi người. . . . . Bao gồm cả anh. . . . .

Không thể!

Tả Hữu Nam anh há là người nói quên có thể quên!

Không cho phép cô quên anh! Không cho phép!

Tả Học Văn không nói, đáp án không cần nói cũng biết.

Tả Hữu Nam nhắm mắt, mượn này che giấu thống khổ trong mắt.

Tim của anh xoắn thành một đoàn, anh không biết tại sao anh sẽ khổ sở như vậy, không có Hàn Phi Vũ, đối với anh mà nói, sẽ không có chút ảnh hưởng, anh là tổng giám đốc của Thần Thoại, còn là hoa hoa công tử Phú Khả Dịch Quốc, còn là sát thủ thương trường, anh có thể hành động tùy ý anh muốn. . . . .

Chỉ là, Hàn Phi Vũ sẽ theo thế giới này biến mất.

Thế giới này mỗi một phút mỗi một giây đều có người biến mất, Hàn Phi Vũ cũng chỉ là một người trong đó mà thôi. . . . .

Nhưng là nghĩ thì như vậy, nhưng Tả Hữu Nam không cách nào tưởng tượng được thế giới không có Hàn Phi Vũ sẽ biến thành như thế nào.

Ba tuần lễ này, anh dường như mất hồn mất vía, anh vẫn đối gạt mình, nói không quan tâm chuyện Hàn Phi Vũ, nhưng giờ phút này, anh không cách nào lừa gạt mình nữa.

Những thất thường này, tất cả đều bởi vì Hàn Phi Vũ biến mất trước mắt anh!

Cô biến mất ba tuần lễ, anh liền thay đổi hốt hoảng như vậy, luống cuống như vậy, nếu cô vĩnh viễn biến mất trước mặt anh, vậy anh. . . . .

Đến thời khắc này, anh không thể không thừa nhận --

Anh , yêu cô.

Tả Hữu Nam đẩy cửa phòng bệnh, nghe được tiếng vang, Hàn Phi Vũ quay đầu lại.

"Là A Nam sao?" Cô cúp một nụ cười nhàn nhạt.

Anh đến gần, dịu dàng nâng tay cô, ngón tay thon dài trong lòng tay mềm mại của cô viết chữ.

Phải

"Anh mỗi ngày đều đến, công ty không có chuyện khác phải làm sao?" Chẳng biết tại sao, cô đối với người cầm mà Tả Học Văn mang tới tuần trước rất có hảo cảm.

Có lẽ bởi vì cái tên này, cùng người đàn ông trong lòng cô có chút giống nhau đi!

Không có.

"Anh thật là rảnh rỗi." Cô cười khẽ.

Em hôm nay có gì khác thường không?

"Không có. Anh giống như bạn em, anh ấy cũng rất thích hỏi em vấn đề giống như vậy."

Bởi vì anh cũng quan tâm tới em.

"Cảm ơn." Mặc dù có thể ngày sau em sẽ không nhớ được anh, nhưng em rất cảm ơn anh."

Trong thời gian làm bạn với A Nam, nặng nề xám xịt trong lòng cô rõ ràng cải thiện.

Em không phải không nhớ anh.

Tả Hữu Nam viết, đồng thời tâm mãnh liệt nhéo một chút.

"Em cũng hi vọng vậy, chỉ là. . . . ."

Đừng buông tha.

Cô gật đầu.

Em nhất định sẽ bình phục!

Cô không có đáp lời, chỉ là cười chưa xót.

Tả Hữu Nam cũng biết lời của anh không có căn cứ, nhưng anh không muốn tiếp nhận Hàn Phi Vũ sẽ không bình phục được.

Muốn anh tiếp nhận người yêu sẽ phải rời đi nhân thế. Vĩnh viễn rời anh mà đi, anh không cách nào tiếp nhận!

"Anh mỗi ngày đều đến xem em, bạn gái sẽ cao hứng sao? Anh cũng không thời gian theo cô ấy."

Tả Hữu Nam luôn lấy lý do thăm bệnh liền ngồi ở phòng bệnh Hàn Phi Vũ, cho đến khi y tá tới đuổi người, anh mới chịu rời đi.

Anh không có bạn gái.

"Thiệt hay giả? Anh tốt như vậy, không thể nào không có bạn gái, trừ phi đáng đáp anh rất xin lỗi."

Bí mật của anh bị em phát hiện rồi, anh nên làm sao giết em diệt khẩu mới phải?

Hàn Phi Vũ bị chọc cười.

Mặc dù anh không có bạn gái, nhưng anh có người trong lòng.

Tả Hữu Nam đột nhiên kích động, muốn nói với cô một câu -- "Anh yêu em".

Trước kia có cơ hội nói, anh không nắm giữ được, bây giờ không nói được nữa.

"Thật? Là cô gái như thế nào?"

Cô ấy. . . . . Là cô gái rất tốt, nhưng trước kia lòng anh đui mù, hoàn toàn không thấy được ưu điểm của cô ấy.

"Giải thích", đồng thời một đợt sóng hồi hận vô tình đánh tới lòng anh.

Thì ra, cảm giác hồi hận chính là như vậy. . . . .

Không gặp Phi Vũ, anh sẽ không biết được cảm giác "Hối hận" như thế nào, trên sự nghiệp anh thuận buồm xuôi gió, phương diện phụ nữ anh lại không thật lòng, căn bản không có cơ hội để anh hiểu ý nghĩa "Hối hận".

"Nghe anh nói như vậy, giống như anh từng yêu cô gái kia."

Phải nhưng sau khi anh vứt bỏ cô ấy, anh mới phát hiện, thì ra là anh đã yêu. Chưa từng nghĩ tới, anh sẽ yêu một người yêu đến tim phát đau. Nhưng tất cả đều đã quá trễ. . . . .

Tà Hữu Nam biết Hàn Phi Vũ là vì anh, mới có thể đi tìm Kiều Bân, nhưng bị lửa ghen che đầy mắt, anh lại cố ý vu tội cho cô, vụn vụn dụng ý của cô.

Thật ra, cô là người thế nào, anh biết rõ.

"Trên đời không có chuyện quá trễ, chỉ cần anh và cô ấy còn sống, anh còn có cơ hội."

Nếu như em là bạn gái cũ của anh, em sẽ tha thứ cho anh sao?

Tà Hữu Nam thử dò xét hỏi.

"Đương nhiên có thể. Anh là một người tốt, chỉ cần bạn gái anh còn thích anh, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho anh. Yêu là một loại hoài niệm có sức mạnh rất lớn, nó có thể tình lọc tất cả tội lỗi."

Giờ khắc này anh thật muốn nói với cô, cô gái trong miệng anh chính là cô!

"Anh và bạn gái nhất định có thể tốt như lúc ban đầu."

Chỉ hy vọng như thế.

"Đề --"

Hàn Phi Vũ vốn định an ủi anh mấy câu, nhưng lời nói vẫn không thể nói ra khỏi miệng! Nụ cười nhạt trên mặt liền bị thần sắc thống khổ che giấu đi.

"Ừ. . . . ." Cô cảm thấy hạ thể một hồi đau nhức kịch liệt.

Tà Hữu Nam thấy thế, cả người cũng nóng nảy, anh vội vàng dè xuống chuồng.

"Thật là đau. . . . ."

"Phi Vũ!" Liếc thấy quần màu sáng của cô bị máu nhuộm đỏ, nhất thời dưới tình thế cấp bách, Tà Hữu Nam mở miệng.

Cô mặc dù bị đau nhức hành hạ, nhưng vẫn tỉnh táo nghe được thanh âm Tà Hữu Nam.

"Tà Hữu Nam?" Trong thanh âm cũng là kinh ngạc, cô có thể nào nghĩ đến, A Nam cầm vẫn ở bên cạnh cô, chính là Tà Hữu Nam quen thuộc.

"Em chảy máu! Có chỗ nào đau không?"

Thân phận đã lộ, anh cũng không còn cần thiết im lặng.

A Nam chính là Tà Hữu Nam! Không trách được Học Văn dẫn anh đến.

Cô đã bị anh lừa gạt đi tình cảm, hiện tại không ngờ anh lại gạt cô!

Bác sĩ sao còn chưa tới? !"Không cho phép lộn xộn! Anh sẽ đi gọi bác sĩ." Tà Hữu Nam lao ra khỏi phòng, chạy qua tìm thầy thuốc.

Bác sĩ Tề cầm máu và kiểm tra cho Hàn Phi Vũ xong, mặt lo âu nói với Tà Hữu Nam:"Cô ấy không có chuyện gì, chỉ là ảnh hưởng lần phá thai trước còn lưu lại."

"Phá thai?" Tà Hữu Nam nháy mắt mất đi phản ứng.

"Bác sĩ!" Lúc này Tà Học Văn chạy tới."Phi Vũ cô ấy không sao chứ!"

Bác sĩ còn chưa kịp mở miệng, Tả Hữu Nam liền níu lấy cổ áo của Tả Học Văn chất vấn:

"Phi Vũ sảy thai, Em tại sao không nói cho anh! ? Anh là cha của đứa bé!"

Anh quả thật tức điên rồi.

Tả Học Văn trấn định, "Phi Vũ nói, nếu như cô ấy không thể bảo đảm đứa bé có một gia đình hoàn chỉnh, một người cha thương nó, cô sẽ không sinh nó, để cho nó cùng chịu khổ giống cô."

Tả Hữu Nam bị lời nói này chấn động, sắc mặt trắng bệch, tay níu lấy em trai cũng không tự giác buông lỏng ra.

Quyết định bỏ đứa bé, đối với một phụ nữ là chuyện cỡ nào thống khổ. . . . .

Nhưng anh cư nhiên trong lúc vô tình, để cho người phụ nữ anh yêu mến chịu nhiều đau khổ như vậy!

Tim giống như bị cái gì níu chặt, đau đến mức anh dính một tầng hơi nước.

Nghe được tiếng cửa mở, Hàn Phi Vũ đem tầm mắt không có tiêu cự chuyển qua nơi cửa.

Tả Hữu Nam không lên tiếng, cô cũng chỉ là lẳng lặng "Nhìn" anh.

"Anh tới làm gì?" Cô đánh vỡ trầm mặc. Cô biết là "Anh"

Rõ ràng không thương cô, tại sao muốn hóa thành một người khác để tới gần cô?

"Tới gặp em."

"Gặp tôi?" Cô bật cười, "Tôi có cái gì tốt? Đã đến lúc này, anh không cần gạt tôi nữa rồi."

"Anh không lừa em! Trước kia anh đối với em như vậy, em tức giận. . . . . Là bình thường, nhưng em nhất định phải tin tưởng, anh thật sự muốn gặp em." Tả Hữu Nam để xuống tư thái cao ngạo, dùng ngữ điệu Hàn Phi Vũ chưa từng nghe qua nói.

"Bởi vì tôi vì anh sanh non? Hay là bởi vì trong đầu tôi có một khối u, là một người sắp chết? !" Cô kích động, chuỗi chuỗi nước mắt tràn ra.

"Không phải vậy!"

"Coi như hết! Anh hãy bỏ qua cho tôi đi, tôi đã vô lực cùng anh chơi trò chơi tình cảm rồi."

"Anh không phủ nhận, trước kia là anh lừa dối em, nhưng bây giờ bất đồng! Em nhất định phải tin tưởng anh!"

"Không cần gạt tôi nữa !" Cô che lỗ tai.

Cô có thể tin tưởng sao, Tả Hữu Nam từng hiểu lầm cô và Kiều Bân có quan hệ, sẽ đối với cô thật lòng!

Tất cả hành động của Tả Hữu Nam, khắp nơi đều làm cô không thể nào tin tưởng anh nữa!

"Anh vì sao muốn gạt em?" Hàn Phi Vũ vẫn tiếp tục hoài nghi, làm Tả Hữu Nam không tự chủ đề cao âm điệu, "Anh chưa từng nghiêm túc với phụ nữ, trừ em ra!"

Anh lại khó có lúc nói thật lòng, muốn một đoạn tình cảm nghiêm túc, nhưng Phi Vũ lại ôm chặt thái độ hoài nghi với anh!

"Gạt người!"

Tả Hữu Nam sẽ không yêu cô, giờ phút này, tự đáy lòng Hàn Phi Vũ hi vọng anh sẽ không thương cô.

Cô thà bị anh cả đời này không yêu, như thế, cho dù cô rời đi thế giới này, cũng có thể không còn vương bận.

Nếu như Tả Hữu Nam hiện tại yêu cô, cô sao có thể thân nhiên rời đi?

Cô sẽ không bỏ được!

"Anh lừa em?" Anh bước lại gần, không để ý cô phản đối, đem cô ôm vào trong ngực.

"Đường đường đứng đầu Thần Thoại, anh tại sao không có việc gì chạy tới bệnh viện, để xuống cao ngạo tự ái, miệng đầy lời nói dối, lừa gạt nói yêu em? Nay căn bản không có đạo lý, không phải sao? Anh chưa từng yêu ai, hiện tại yêu, em không thể không tin! Anh không cho phép em không tin tưởng! Có nghe không!"

Nghe vậy, Hàn Phi Vũ cũng không khống chế được nước mắt rơi như mưa, cô bắt được y phục trước ngực Tả Hữu Nam, tận tình khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Những ngày kế tiếp, Tả Hữu Nam một tác cũng không rời Hàn Phi Vũ.

Vậy mà, bệnh của cô không hề cải thiện.

Trí nhớ của cô dần dần suy thoái, có lúc ngay cả Tả Học Văn cũng không nhớ nổi.

Mất thấy tình cảnh như thế, trong lòng Tả Hữu Nam cũng đau đớn.

Người yêu bị bệnh hành hạ, thế mà anh lại bó tay hết cách.

“Anh biết em gần đây nghĩ cái gì sao?” Hàn Phi Vũ chia vào mặt tái nhợt hỏi.

"Nghĩ cái gì?" Tả Hữu Nam bỏ đi nghĩ điều luôn luôn rét lạnh, dịu dàng hỏi.

"Em đang suy nghĩ, em còn có thể nhớ anh bao lâu?"

"Em dám quên anh? Em thật to gan!" Cổ nén đau thương trong lòng, Tả Hữu Nam trở lại giọng nói cuồng ngạo bá đạo. "Nếu như em quên anh, anh nhất định không buông tha em, nghe chưa?!"

Cô suy yếu cười.

"Em muốn thấy mặt anh." Nhưng bây giờ cô ngay cả muốn nhìn anh một cái cũng không được.

"Muốn nhìn thấy anh phải cố gắng kháng phục, biết không?"

"Tả Hữu Nam, em yêu anh." Cô bỗng nhiên nói. "Cho tới nay, em cho là, tình yêu đối với em đã mất, không thể nào xảy ra, nhưng hiện tại em lại cùng anh yêu nhau. . . . ." Nhân sinh quả thật tràn đầy ngoài ý muốn. "Nhưng, phần "Tình yêu" này có thể duy trì bao lâu đây?"

Có thể sau một khắc, cô sẽ quên Tả Hữu Nam, quên đã yêu anh. . . . .

"Em nói yêu anh, ngày sau anh sẽ cho em nhiều cơ hội để nói, hiện tại, em không thể buông tha! Không có Tả Hữu Nam anh cho phép, em không thể buông tha! Em nghe rõ chưa?" những lời nói của cô vào lỗ tai anh giống như di ngôn, khiến tâm anh co rút, không biết phải làm sao!

"Ừ. . . . ." Biết anh muốn khích lệ mình, Hàn Phi Vũ nở ra nụ cười thần nhiên.

Bên cạnh giường bệnh có người yêu làm bạn, cô đã không cầu gì khác.

Cô hạnh phúc.

Kể từ biết được bệnh tình Hàn Phi Vũ, Tả Hữu Nam không tiếc bỏ tiền bạc, đem bác sĩ thần kinh đứng đầu thế giới mang về .

Nhưng bệnh trạng cô rất hiếm thấy, phải tìm được loại thuốc trị liệu, hết sức khó khăn.

Nhưng trời không phụ lòng người, một thời gian dài điên cuồng tìm kiếm rốt cuộc Tả Hữu Nam cũng tìm được.

Hứa Ninh Sinh – bác sĩ khoa não giỏi nhất thế giới, từng làm nhiều ca phẫu thuật khó, tục truyền ngay cả tổng thống Mĩ cũng từng ca ngợi y thuật tinh xảo của hắn.

Những năm gần đây nổi tiếng trong giới y học thế giới, mặc dù sinh ra ở Đài Loan, tốt nghiệp trong nước, nhưng sau khi du học liền định cư tại trấn nhỏ ở nước ngoài, nhân rồi thì chu du các nước, hôm qua mới có chuyện trở lại Đài Loan .

Biết được tin tức tốt lành này, Tả Hữu Nam lập tức đi tìm Hứa Ninh Sinh.

Nhưng khi anh tới trước nhà Hứa Ninh Sinh ở thì lại gặp phải một người.

"Ah? Đây không phải là Tả tổng giám đốc sao?"

Tựa mình trên xe thể thao xám bạc, Kiều Bân ôn văn nở nụ cười. Anh biểu lộ tư thái giống như đang đợi người.

Không tưởng tượng được người này xuất hiện lại khiến Tả Hữu Nam cả kinh.

"Thật là cuộc đời Hà xứ bất tương phùng." Nụ cười trên mặt Kiều Bân càng sâu thêm "Đúng không? Tả tổng."

Tả Hữu Nam rất nhanh bị bắt được vẻ mặt gảo hoạt của Kiều Bân như mưu kế sắp thực hiện được.

"Sợ rằng đây không phải là vô tình gặp được, mà là có người cố ý an bài." Tả Hữu Nam cười lạnh một tiếng.

Họ Kiều này cũng không phải là tình cờ.

Nghe vậy, Kiều Bân chỉ cười một cái.

"Tả tổng, anh tìm Trữ Sinh sao?"

Tả Hữu Nam không trả lời, trên mặt lạnh lùng một mảnh, nhưng trong lòng bởi vì kiều gọi quen thuộc Kiều Bân mà sinh lòng lo lắng.

Chẳng lẽ họ Kiều biết Hứa Ninh Sinh?

"Nếu như vậy, thật là khéo a, tôi cũng muốn tìm Trữ Sinh."

Coi như Tả Hữu Nam không trả lời, Kiều Bân cũng biết mục đích anh tới đây.

Phương án Kiều thị cùng Thần Thoại hợp tác, bởi vì người phụ trách hai bên không chịu thối lui nửa bước, trước mắt rơi vào trạng thái giằng co.

Nhưng Kiều Bân không muốn chuyện này vô kỳ hạn, nên phái người điều tra tình trạng Tả Hữu Nam gần đây, Hàn Phi Vũ vào viện, và lại tình huống không lạc quan lắm, anh biết nói anh đã nắm được lá bài chủ chốt -- lá bài đối với Kiều thị vô cùng có lợi.

Kế hoạch tác chiến thành hình, anh lập tức gửi điện thoại cho bạn thân ở hải ngoại -- Hứa Ninh Sinh.

Kiều Bân và Hứa Ninh sinh là bạn học trong nước, bởi vì bối cảnh hai người tương tự, vì vậy rất nhanh trở thành anh em tốt. Mặc dù sau khi tốt nghiệp trong nước, hai người đều có tương lai riêng, nhưng tình cảm không hề vì khoảng cách mà hòa tan.

Cho nên khi Kiều Bân nói muốn gặp hắn, Hứa Ninh Sinh liền không nói hai lời mua vé máy bay trở lại.

Lá bài chủ chốt trở lại Đài Loan, Kiều thị muốn cùng Thần Thoại nói điều kiện gì cũng không thành vấn đề.

Tả Hữu Nam a Tả Hữu Nam, khôn khéo như cậu, chẳng lẽ không biết tình yêu luôn luôn là vết thương trí mệnh của đàn ông sao?

"Kiều Bân, có lời nói thẳng, tôi không rảnh mò mẫm hao tổn với anh." Tả Hữu Nam dùng hết kiên nhẫn, lập tức chỉ muốn chạy đi tìm Hứa Ninh Sinh, xin anh ta đi cứu Hàn Phi Vũ.

"Vậy tôi cũng nói thẳng ra." Kiều Bân thấy đôi giọng điệu, lòng vòng không phải tác phong của anh, "Điều kiện Thần Thoại hiện tại cho Kiều thị tôi rất hài lòng, nhưng tôi muốn xin nhiều hơn."

Tả Hữu Nam hừ lạnh một tiếng, "Anh có thể tự tin nói điều kiện với tôi như vậy, đã nắm giữ lá bài chủ chốt đi!" Sợ rằng, dự cảm chẳng lành của anh đã thành sự thật.

"Không hổ là Tả Hữu Nam." Kiều Bân đưa ra ánh mắt tán thưởng, "Dĩ nhiên, tôi sẽ không yêu cầu quá đáng, không cho anh chút ngon ngọt."

"Trong miệng anh nói lời ngon ngọt, chính là anh có thể thuyết phục Hứa Ninh Sinh làm phẫu thuật cho Phi Vũ?" Không cần Kiều Bân nói tiếp, Tả Hữu Nam đã đoán ra chuyện tám chín phần.

"Không sai."

Tả Hữu Nam quả thật là nhân vật lợi hại, chỉ bằng vài ba lời đã có thể đoán ra trong tay anh nắm lợi thế gì.

"Trữ Sinh có một chút kỳ quái, sợ rằng Tả tổng tới cửa tìm hắn, cũng chưa chắc có thể thuyết phục hắn ra tay giúp đỡ."

"Nhưng nếu có anh đảm đương thuyết khách, chuyện liền hoàn toàn bất đồng, đúng không?"

"Tả tổng thông minh, chính là như vậy."

. . . . . Tả Hữu Nam nhìn chằm chằm Kiều Bân nắm chắc phần thắng, trầm mặc suy tính anh ta nói giao dịch.

"Tốt, tôi đồng ý." anh vang vang trả lời.

"Thứ cho tôi nhiều lời, tôi dường như còn chưa nói muốn thêm điều kiện gì."

Như vậy liền đồng ý? Không sợ anh sư tử mở miệng to, đưa ra điều kiện không hợp lý đủ để nuốt Thần Thoại sao?

"Nếu như anh muốn có Thần Thoại mới bằng lòng hỗ trợ, tôi cũng sẽ cho anh."

Tập đoàn Thần Thoại là quan trọng, nhưng lại kém xa Phi Vũ.

Anh không đành lòng nhìn Phi Vũ cả ngày chịu đủ bệnh tật tàn phá, bên bờ sông chết bồi hồi, thế mà lại không thể giúp được.

Kiều Bân trong nháy mắt hoài nghi mình nghe lầm.

Người đàn ông trước mắt anh, thật sự là Tu La mặt lạnh khiến thương giới nghe mà biến sắc sao?

"Không có Thần Thoại, tôi tuyệt đối có thể gây dựng trở lại." Tả Hữu Nam tự tin hơn người, giờ khắc này biểu lộ không bỏ sót, "Chỉ là, đừng nói tôi không cảnh cáo Kiêu tổng, chờ tôi khôi phục lại, chính là lúc anh ăn ngủ không yên."

Kiều Bân không thể không nghĩ tới mượn cơ hội ngàn năm một thuở này, nuốt trọn tập đoàn Thần Thoại, nhưng anh không phải đứa ngốc, trừ phi anh có thể trăm phần trăm xác định Tả Hữu Nam vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy, nếu không, ngày sau anh phải gánh mối nguy hiểm quá lớn.

Mọi việc lưu một đường lui, ngày sau dễ nói chuyện, nhất là đối mặt với đối thủ khó dây dưa như Tả Hữu Nam.

Cho nên, Kiêu Bân cuối cùng chỉ quyết định lợi dụng bệnh tình của Hàn Phi Vũ nêu lên điều kiện có lợi cho Kiêu thị trong lần hợp tác sắp tới.

Vô lòng tham, chỉ biết được không biết mất, tăng thêm phiền toái không cho mình là không cần thiết.

"Tả tổng nói giỡn," Kiêu Bân nâng lên nụ cười hòa thiện như ánh mặt trời, "Tôi làm sao có lòng tham như vậy, nghĩ làm rồi, cũng không dám nhúng chàm Thần Thoại. Chỉ cần Tả tổng cùng phương án tệ công ty hợp tác, thối lui một bước, tôi đã đủ hài lòng."

Tả Hữu Nam nhìn Kiêu Bân trong ngoài không đồng nhất, thâm hừ một tiếng.

Hiệp nghị đã định, theo như nhu cầu của hai đại cự đầu thương trường.

Có Kiêu Bân giúp một tay, Hứa Ninh Sinh dứt khoát đồng ý làm giải phẫu cho Hàn Phi Vũ.

Cùng nói chuyện với y sĩ trưởng để hiểu rõ bệnh tình, Hứa Ninh Sinh cảm thấy không thể kéo dài, vì vậy lập tức tiến hành giải phẫu.

Trước khi chính thức vào phòng giải phẫu, Tả Hữu Nam đi tới phòng bệnh Hàn Phi Vũ.

"Em phải bình an vô sự ra ngoài! Đây là lệnh của anh! Em là nhân viên Thần Thoại, không thể không nghe lời anh nói!"

"Em không phải đã từ chức sao?" Cô có chút không biết nên khóc hay cười.

"Không được cãi!" Tả Hữu Nam bá đạo phủ nhận sự thật. "Em vẫn phải làm thư ký cho anh, bắt buộc."

"Ừ." Cô dùng sức gật đầu.

Anh không muốn nhiều lời, bởi vì ngôn ngữ vào giờ phút này đã không quan trọng.

Anh nhẹ nhàng ờ trên trán cô lên in dấu nụ hôn dịu dàng, tất cả thâm tình cũng truyền vào đáy lòng cô.

Giải phẫu đi qua, Tả Hữu Nam chờ Hàn Phi Vũ tỉnh lại thì lập tức đem nhãn cưới đã chuẩn bị tốt, đeo vào ngón áp út của cô.

"Anh. . . ." Cô còn chưa kịp phản ứng, ngón tay đã nhiều thêm một cái nhẫn kim cương 5 kara.

"Em đã là vợ anh rồi." Anh bá đạo tuyên cáo.

"Đây coi như là cầu hôn sao?" Cô có chút dờ khóc dờ cười.

"Không cho phép lắc đầu, không được nói không, không cho phép hỏi vấn đề nhảm chán, tóm lại không cho phép." Giống nhau Đế Vương ra lệnh, Tả Hữu Nam liền tiếp nói.

"Cái gì đều không được phép, vậy em có thể làm cái gì?"

"Em chỉ cần chuyên tâm làm cô dâu hạnh phúc nhất thế giới, chọc người đồ mắt là đủ rồi."

Nghe vậy, Hàn Phi Vũ chợt cảm giác chóp mũi khẽ nóng.

Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày may mắn như thế.

Một lòng cho là chỉ có thể cùng Tả Hữu Nam có một khoản thời gian chung đụng ngắn ngủi! Không ngờ, cô lại trở thành bạn đồng hành duy nhất của anh trong cuộc đời này.

"Em khóc cái gì?" Tả Hữu Nam nhăn nhó mi tâm, nước mắt của cô làm phỏng trái tim anh.

Anh ôm cô vào lòng, dụ dỗ một phen, "Phụ nữ chẳng lẽ làm bằng nước sao?"

"Bởi vì quá hạnh phúc. . . . . Cho nên. . . . ." Mắt toàn hơi nước, Hàn Phi Vũ thuận theo hưởng thụ cái ôm của Tả Hữu Nam.

"Quá hạnh phúc cũng sẽ rơi nước mắt? Phụ nữ thật là sinh vật khó hiểu." mặc dù ngoài miệng thiếu lời ngon tiếng ngọt. Nhưng đôi tay sắt ôm lấy cô, lại ôm càng chặt.

"Em yêu anh, Tả Hữu Nam." Cô nhẹ nói ra.

"Đưa ngón, anh đã sớm biết." Nói xong, anh cúi đầu, cường thế đoạt hai mảnh môi hồng của Hàn Phi Vũ ăn hoài không ngán.

Một vòng mãnh liệt hôn, Tả Hữu Nam ở vành tai cô! Dùng ngữ điệu nhẹ như lông vũ, cùng yêu thích nồng đậm nói ba chữ --

Anh yêu em.

Ba tháng sau, Hàn Phi Vũ rút cuộc xuất viện.

Bởi vì phẫu thuật, mái tóc đen nhánh xinh đẹp bị cắt sạch, hiện tại phải chụp mũ hoặc mang tóc giả ra đường, cho đến khi tóc mọc ra.

Giải phẫu sau, chẳng những mắt được thấy ánh sáng, trí nhớ của cô cũng không còn mơ hồ không rõ nữa.

Rời khỏi bệnh viện cô cũng không nhàn rồi, mấy ngày liên tiếp đều bận rộn trừ bị cho hôn lễ.

Hôn lễ của cô và anh tất nhiên gây được sự chú ý lớn, nói sao thì cũng là cuộc sống của tổng giám đốc tập đoàn Thần Thoại, vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện.

Hôn lễ ngày ấy đủ để sánh ngang với hôn lễ Hoàng thất, cô dâu Hàn Phi Vũ giống như công chúa Bạch Tuyết trong truyện cổ tích.

Có thể nhìn thấy anh trai và bạn tốt nên duyên, trong lòng Tả Học Văn dĩ nhiên cực kỳ cao hứng.

"Phi Vũ, em hôm nay thật xinh đẹp." Tả Học Văn cười chúc mừng.

"Cám ơn anh, Học Văn." Hàn Phi Vũ ngọt ngào cười một tiếng.

"Anh, anh sau sau nếu dám khi dễ Phi Vũ, em sẽ không bỏ qua cho anh." Tả Học Văn đám nhẹ ngực Tả Hữu Nam một quyền.

"Em sẽ không có cơ hội này."

Chuyện Hàn Phi Vũ bị bệnh vô hình trung kéo gần khoảng cách của hai anh em Tả thị, hôm nay bọn họ rút cuộc như là một đôi anh em thật sự.

Buổi lễ kết hôn toàn tiếng chúc mừng, Hàn Phi Vũ bên cạnh Tả Hữu Nam cùng đi đến giáo đường, cùng bạn bè chụp hình lưu niệm.

"cô dâu xinh đẹp." Kiều Bân trong bộ tây trang anh khí bức người đến trước mặt cô.

"Kiều tổng," cô cười đến rức rờ. "Vẫn không thấy anh, cho là anh không tới," Cô bình an cũng là nhờ một phần công của Kiều Bân, dĩ nhiên, Tả Hữu Nam không cho Hàn Phi Vũ biết, Kiều Bân đã dùng thủ đoạn gì để đưa bốn trong truyện này.

Tả Hữu Nam biết, Hàn Phi Vũ nhận định Kiều Bân là một người không chút tâm cơ, anh cảm thấy không cần thiết phải để cô biết sự sắc bén dưới nụ cười vô cùng âm áp kia.

Trên thương trường người lừa ta gạt cứ để anh đối mặt, chỉ cần người phụ nữ anh yêu hạnh phúc vui vẻ khi ở bên cạnh anh là được.

"Xin lỗi, công ty có chút việc gấp, cho nên tới trễ." Kiều Bân cười nói.

Nói chuyện tào lao một phen, Hàn Phi Vũ hỏi thăm ân nhân cứu mạng vô cùng đẹp trai -- Hứa Ninh Sinh.

"Trừ Sinh rời Đài Loan rồi, hẳn là quái nhân, tâm huyết cầm túi du ngoạn chung quanh, trước khi đi, hẳn có nhờ tôi nói với cô ba tiếng chúc mừng."

Kiều Bân dòi đi tầm mắt, chống lại Tả Hữu Nam, "Tả tổng, chúc mừng anh cưới được mỹ nhân về, thật là ghen chết người khác a!"

"Lấy thân phận địa vị của Kiều tổng, muốn bao nhiêu mỹ nhân, liền có bấy nhiêu mỹ nhân đi!" Ngày đại hỉ thật sự không nên đem không khí giương cung bạt kiếm trên thương trường tới hôn lễ, vì vậy, Tả hữu thu lại đồ mở nút chai sâm panh.

Trên thực tế, sau chuyện này, Tả Hữu Nam càng thương thức Kiều Bân là người mưu trí.

Anh đã rất lâu không gặp đối thủ ngang tài ngang sức như vậy.

Chỉ là, anh muốn Kiều Bân trở thành đồng minh, mà không phải kẻ địch.

Chỉ cần có cơ hội thích hợp, tin tưởng hai người có thể hoá địch làm bạn.

"Lần nữa chúc mừng hai vị, hạnh phúc đầu bạc a!" Kiều Bân thật lòng chúc mừng lần nữa.

Hàn Phi Vũ cho anh một nụ cười ngọt ngào có lúm đồng tiền.

Có Tả Hữu Nam bên người, cô có lòng tin có thể đạt được hạnh phúc.

Trong không khí vui mừng, đôi vợ chồng mới bước vào hành trình trăng mật.

Hàn Phi Vũ vẫn cho là "Tình yêu" sẽ không rơi xuống người cô, vậy mà, hiện tại "Tình yêu" đã liên kết cô và anh chặt chẽ.

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.